

কালে সৰ্বনাস কৰা কথা।

The Ravages of Time.

দুইত একা ভৈরামত মানুহৰ হাতে মজা ওখ কলচিবোৰে মৈতে এটা মন্দিৰ দেখিলোঁ। তাৰ গুৰিত জলৰ যুঁতি বৈ গল আৰু বিপতৰ ধুমুহা বজপাত তাৰ ওপৰত পৰিল, তথাপি অখৰি হিমাৰ নিচিনা সেই মন্দিৰ অলৰ হৈ থাকিল।

মই উভতি আহি চাই দেখিলোঁ, মন্দিৰ নাই। তাৰ ওখ প্ৰাঙ্গি ভগা চিগা হৈ পৰি থকা চাইত চুব চুবীয়া ঢেকিয়া আৰু বন ঘাঁহ ডাঠ হৈ গজি বাৰ্হি আছিল। মানিয়া বাতিত হুহুৰ দিঘল মাত সেই নিজান চাই ভয়ঙ্কৰ কৰিলে। তাত জি জুৰা আন দিত লোকে বজ পেয়ালি কৰিছিল, সিবিলাক সকলো আঁতৰি গল।

এটা লৰা দেখিলোঁ। সি মাকৰ চেনেহৰ পাত্ৰ, বাপেকৰ প্ৰভেদা, জৌৱন কামত বৰ হৰ্মিত আছিল। মই উভতি আহি দেখিলোঁ, সেই লৰা বুৰা হল। আপোনা পুৰুষ কালৰ সকলো মানুহ বিনাস হলত তেঁও চাৰিও ফালে অচিনাকিৰ মাজত অকলেই থাকি বয়সৰ ভাৰেৰে কঁপি আছিল।

তেতিয়া মোৰ কথাৰ দূতত বুধিলোঁ, এই সকলোৰে বিনাসক কোৱা!

তেঁও বুলিলে, কাল। ভূমণ্ডল নতুনকৈ সৃষ্টিৰ সময়ত জেতিয়া প্ৰভাতৰ তৰাবিলাকে আনন্দেৰে গান কৰিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া তেঁওৰ জাত্ৰাৰ আৰম্ভন হল। আৰু জেতিয়া তেঁও নং সাবৰ সুন্দৰ ভাও বুঢ়াৰ, দিনমণিক তাৰ মণ্ডলৰ পৰা কাৰ্হি নিব, চক্ৰকো তেজ-মই কৰিব, জেতিয়া আকাশ মণ্ডল আৰু প্ৰি-ধিবি পৃথিৱীৰ বুৰাৰ দৰে বুৰিহাই ধব, তেতিয়া সৰ্বনাস্তিমন্তৰ সিংহাসনৰ পৰা এজন দূত ওলাই কলে ধলে ভবি দি স্বৰগৰ কাললৈ হাত তুলি, অনাদি অনন্ত জনৰ নামে নপত কৰি কব, প্ৰতিবিধ কাল বৰ্তমান আৰু ভুত, কিন্তু ভৱিষ্যত ন হব।

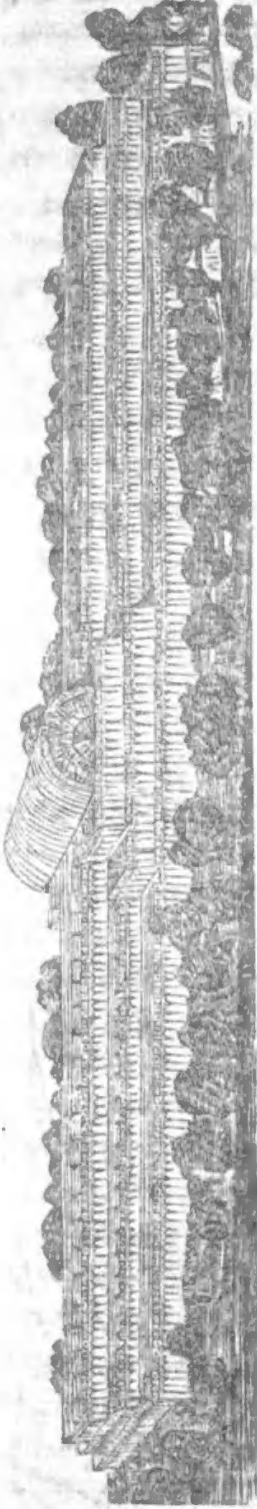
মই সুধিলোঁ, কাল বিনাসক ন হৈ মঙ্গল দায়ক জেন হ'ই, এনে কোনো উপাই নাই নে

দুতে উত্তৰ কৰিলে, আছে, কৈও, সুন। তেঁও তোমাৰ ওচৰে সি জাঁওতে তেঁওন হাতত ধৰিলে, তোমাক অতি বেগে আমৰন মুখলৈ নিব; কিন্তু জুৰি বাট চাই তেঁও জোআ সমই অৱহেলা কৰিলে, তোমাক কথৰ চৌৱ মাজে দি মি, অলপ দিনত অগাধ লোকত মগ্ন কৰি পেলাব। তেঁওৰ চক্ৰ অতি বেগেৰে ঘূৰি জাই; তেঁওৰ উপকাৰ জনাবিলাকক কৰম ফল দিব। জুৰি যদি সুখিয়া হব খোজা, তেন্তে সোন ৰূপত কৈও কালক অনন্ত গুন বহুমূল্য মানিবা। উৰি জোআ পুতি খন্তেককো ধৰি সদ কৰমতে তাক নিয়াবা।

মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ।

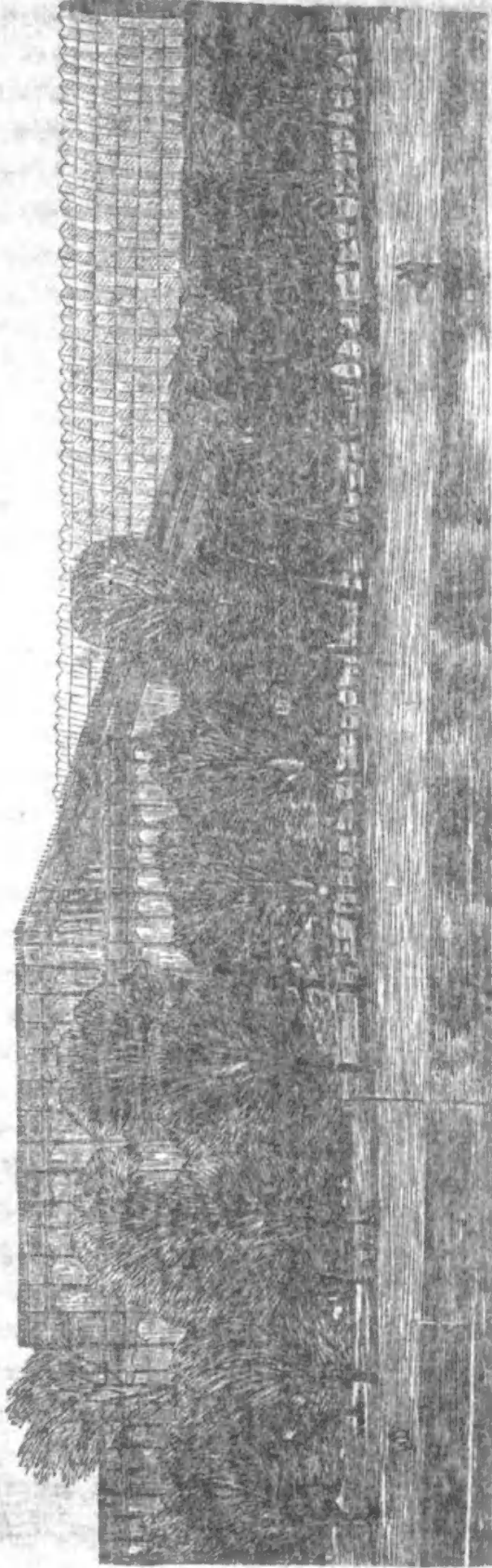
Dimensions of the Crystal Palace.

মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ দৈৰ্ঘ্য ১২৩২ হাত; পথালি ২৭২ হাত। ওখই ৪৪ হাত, মাজৰ টুপটো ওখই ৭২ হাত; তাৰ তলত ডাকৰ বৰ বৰ গচ আছে। সেই ঘৰত ৩২৩০ লোহাৰ খুঁটা, আৰু ১১২৪ লোহাৰ চতি, আৰু তাত বাজে সৰুত কৰিবলৈ ২২৪৪ লোহাৰ ডাকো আছে। খাপ খাপ কৈ তিনি খাপ আছে, সকলোকে আৰ্চিৰে কো হোআত বাহিৰত দিনৰ পহৰ জেনে ভিতৰতো তেনে। এহাঁত দিঘল বহল এনে চঁটাৰে ৪,০০,০০০ আৰ্চি খাই। ঘৰৰ ভিতৰত মাটি ১৪ পুৰাতকৈ অধিক সোমাই-চে। সেই ঘৰ সজাত ১৩,০০,০০০ টকা খৰচ হৈছে। তাৰ বস্ত্ৰ দেখিবলৈ বহু মান-হে গাই পতি আখলি আখলি দি দিনে দিনে সোমাই চাই; কোনো দিনত ৭০,০০০ মানুহে সেই দৰে ধন দি সোমাই। পাচে তাৰ পৰা সকলোবস্ত্ৰ নিলে, তাত জাৰ কালি সুন্দৰ বাৰি কৰিবলৈ ঘৰ বাখিম বুলি ধিৰ কৰিচে। কিয়নো বিলাইতত বৰ টান জাৰ হোআত তাৰ কালত কোমল আৰু সুন্দৰ গচনি জিএ; ৪।৫ মাই ফুল পাৰ মোজাৰ কিন্তু এনে আৰ্চিৰ ঘৰ হলে তাত বাবেও কাল ফুলনি বাৰি কৰিব পাৰে।

উত্তৰ ফালে কিতু দুৱৈৰ পৰা চালে মহা দৰ্শনৰ যত এই কপ দেখা কহি ।

The Crystal Palace, distant View - From the Illustrated London News.

মহা দৰ্শনৰ যত পূব কালৰ পৰা চোজিত এই কপে দেখে ।

The Crystal Palace, Moonlight View from the Serpentine. - From the Illustrated London News.

কণিকতাত থকা ত্ৰিজুত স্বৰ্জাত আলিএ লিখা পত্ৰ।

Comparison of the Crystal Palace and the Celestial City.

হে প্ৰিয় ভাই সকল, বিলাইত দেশত আৰ্চিৰ ঘৰ এটা সাজিছে, তাক ভোমোলাকে সুনিচা। এই জগতৰ মাজত তাৰ নিচিনা ঘৰ আন কোনো দেশত নাই। আৰু অনেক দেশৰ বহু মূল্যবান বস্তুবিলাক লগাই দি সেই ঘৰ সোজা কৰিছে। সেই ঘৰ দেখাবিলাকৰ চকুএ আচৰিত, আৰু মনোৰঞ্জনক হৈছে। আৰু সেই ঘৰ চাবলৈ নানা দেশৰ লোকৰ গমন হোআত অধিককৈ সেই ঘৰ আৰু সোভিত হ'ল। জি হেতুকে আমাৰ ঐশ্বৰ্য্যন্ত মহা বানিএ তাত সোভিত হৈ দিগ্ভি কৰিছিল। কিন্তু এয়েই স্বৰূপ হ'ই, সেই ঘৰ অতি মন সন্তোষ; সুখিয়াতিৰ জোগ্য। তথাপি হে প্ৰিয় ভাইবিলাক, মই জি ঘৰৰ কথা কব খোজোঁ, তাৰে সৈতে তুলনা কৰিলে অনেক লব দেখোঁ। এতিয়া সেই ঘৰৰ বৰ্ণনা কৰোঁ, আপোনা সকলে মন দি সুনক; ধৰম পুথিৰ প্ৰকাশিত ২১ আ ১০ পদৰ পৰা। তাতে তেঁও মোক আশ্বাৰে এটা ওখ বৰ পৰ্বতলৈ নি, ইস্বৰৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাহিৰ হৈ নামি অহা সেই পবিত্ৰ যিকচালয় নগৰক দেখুওালে। সেই নগৰ ইস্বৰৰ প্ৰভাৱেৰে জুগুত আছিল; তাৰ কাঙ্ক্ষি বহুমূল্য বস্তু অৰ্থাত সুৰ্জকান্ত মনিৰে নিচিনা, আৰু ফটিকৰ দৰে নিৰ্মল। আৰু সেই নগৰৰ গৰ অতি ওখ ডাক্তৰ, তাৰ পূব ফালে তিনি দুআৰ, উত্তৰ ফালে তিনি দুআৰ, দক্ষিণ ফালে তিনি দুআৰ, পশ্চিম ফালে তিনি দুআৰ, আটোয়ে মূলি বাবে খন দুআৰ আছিল। সেই বাবে খন দুআৰত বাবে জন দূত থাকে, আৰু দুআৰৰ ওপৰত ইস্ৰাএলৰ বজহৰ বাবে কৈদৰ নাম লিখা আছিল। আৰু নগৰৰ পকি গঁধা বাবেটা মূল; তাতে মেৰ পোআলিৰ বাবে জন পাঁচনি, আটাইৰে নাম আছিল। আৰু মোৰে সৈতে কথা হোআ দূতৰ হাতত নগৰ, আৰু সেই দুআৰ, আৰু গৰ

জুখিবৰ নিমিত্তে সোণৰ নল টাৰ এদাল আছিল। সেই নগৰ চাৰি চুকিয়া, তাৰ দিশে পঞ্চালিএ সমান। পাচে দুতে নগৰ খন টাৰ ডালেৰে জুখিলত বাবে হেজাৰ বেঁও চিক হ'ল; দিশে পঞ্চালিএ ওখই একে সমান। পাচে গৰ জুখিলত মানুহৰ অৰ্থাত সেই দূতৰ হাতৰ এল চোচলিচ হাত পৰিমাণ হ'ল। আৰু গৰ সুৰ্জকান্ত মনিৰে বন্ধা হৈছিল; আৰু নগৰ নিৰ্মল ফটিকৰ নিচিনা সুখ সোনেৰে কৰিলে। নগৰৰ মূলবিলাক হলে অনেক বিধ বহু মূল্য মনিৰে বন্ধা ভূমিত আছিল; প্ৰথম মূল সুৰ্জকান্তৰ, দ্বিতীয় নিলকান্তৰ, তৃতীয় লালৈৰ, চতুৰ্থ পানাব, পঞ্চম বৈদুৰ্জৰ, সষ্ঠ চুজি বাখৰৰ, সপ্তম চন্দ্ৰকান্তৰ, অষ্টম গোদন্তৰ, নৱম পদ্মবাগৰ, দশম কপুৰানিৰ; একাদশ পেৰোজৰ; দ্বাদশ মৰকতৰ আছিল। এটা এটা মুকুতাৰে কৰা এখন এখন দুআৰ; এই কপে বাবেটা মুকুতাৰে বাবে খন দুআৰ; আৰু নগৰৰ আলিবোৰ সুখ সোনেৰে নিৰ্মল ফটিকৰ স্তম্ভৰ নিচিনা আছিল। সেই নগৰৰ মাজত মই একো মন্দিৰ নে দেখিলোঁ; কিয়নো সৰ্বমজ্জিমন্ত প্ৰভু পৰম ইস্বৰ আৰু মেৰ পোআলিএই তাৰ মন্দিৰ ৰূপ হ'ই। আৰু পহৰ ক্ৰবিবৰ নিমিত্তে সেই নগৰত সুৰ্জৰ বা চন্দ্ৰৰ সন্ধ্যা নাই; কিয়নো তাত ইস্বৰৰ বানিএই প্ৰকাশ কৰিছে, আৰু মেৰ পোআলিএও পহৰ কৰে। আৰু দেশবিলাকৰ লোকে সেই পহৰতে অহা জোআ কৰিব; আৰু প্ৰিথিবিৰ বজাবিলাকে আপোনাৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মজ্জতা তাৰ ভিতৰলৈ আনিব। সেই নগৰৰ দুআৰ দিনত কেতিয়াও বন্ধন কৰা ন হ'ব, আৰু সেই ঠাইতে ৰাতিও ন হ'ই। আৰু লোকবিলাকে সেই নগৰলৈ দেশবিলাকৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মজ্জতা আনিব। আৰু তাৰ ভিতৰত অসুচি বা খিন লগা কৰম কৰে, বা মিচা কথা কই, এনেবিলাক কেতিয়াও সোমাবলৈ নে পাই; কিন্তু জিবিলাকৰ নাম মেৰ পোআলিৰ জিৱন পুথিত লিখা আছে, অকল সিবিলাকেহে সোমাব।

হে প্ৰিয় ভাই সকল, মই আঁগৈএ কৈছিলোঁ, আঁচিৰ জি ঘৰ সজা হৈছিল, আৰু মই জি ঘৰৰ কথা কৰ খোৱোঁ, সেই ঘৰ দুইবোৰ মাজত লৰ আছে; তাকে এতিয়া আপোনা সকলে বুজ বিচাৰ কৰি চাওক, কিমান বেলেগ । জি ঘৰ আলপ দিনৰ কাৰনে সজা হৈছে, তাৰ সুজসলৈ মানুহৰ কিমান কাৰ্য্যৰ; কিন্তু জি ঘৰ সদা সৰ্বদাই থাকিব, তাৰ সুজসলৈ একে-ৰিও কাৰ্য্যৰ নাই কিয়া । হাই হাই, ই কেনে দুখৰ কথা! জি ঘৰ আঁচিৰ সজা হৈছিল, তাত কেইবা জাত, আৰু কেইবা ভালাও, আৰু কেইবা দেশৰ মজাদি লোক সকল আছিল; কিন্তু মই জি দেশৰ কথা কলোঁ, তাত সকলো দেশৰ আৰু সকলো জাতৰ আৰু সকলো ভালাৰ লোকবিলাক গোট খাব; কিন্তু এতিয়া জি জি ঘৰ সজা হৈছে তাত চাই নে পাৰ । জেনে প্ৰকাশিত ৭।৯, ইয়াৰ পাচে মই চাই চাই দেখিলোঁ, কোনেও গনিৰ নোঅৰা সকলো দেশৰ বহুতৰ জাতিৰ আৰু ভালাৰ লোকবিলাকে সুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধি আৰু ভাল পাত হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত থিয় হৈ পৰিত্ৰান কৰিবলৈ সিংহাসনত বহি থকা আমাৰ ইশ্বৰক আৰু মেৰ পোআলিক জই জই বুলি বৰ মাতেৰে জয়ধনি কৰিবলৈ ধৰিলে । আঁচিৰে সজা জি ঘৰ, তাত আন দেশৰ দুখিয়া লোকবিলাকৰ একো লাভ নাই । প্ৰথমেই সেই ঘৰত নিহঁতক কোনে সোমাবলৈ মাতিব, কিন্তু দুখিয়াবিলাকে ভেতক ধন কৰ পাৰি, জাতো সেই ঘৰ চাবলৈ জাব পাৰে, গলেও অনেক পলম হই, আৰু জোআতো অনেক দিন এতি হোআ মনে ধৰে । কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, দুখিয়া কজাল চোব এইবিলাকেও যদি বিশ্বাস কৰে, ভেস্তে অতি সিধে নিমন্ত্ৰণ হৈ তালৈ জাবলৈ পাৰ । জেনে লুকে লিখা সুভ বাক্যৰ ১৬ আ ২২ পদে, কেতখনি কালৰ পাচে সেই কজাল মৰিলত সুভবিলাকে তাক নি আব্ৰাহামৰ হিয়াত বহুআলে-

নৈ, আৰু দুকৰ ২৩ আ ২২ পদে, পাচে নি যিচুক কলে, হে প্ৰভু, আপুনি তোমাৰ বাক্যলৈ হোআ কালত মোক সাধন কৰিব । তেতিয়া যিচুএ কলে, তোমাত মই স্বৰূপকৈ কঁও, আজিএই ভুজি মোৰে লৈতে পৰকালৰ সুখৰ ধান পাবাংগৈ । আঁচিৰ ঘৰত সোমালে আৰুও ওলাব লাগে; কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআ মানুহ কেতিয়াও নোলাই, সৰ্বদাই থাকিব; জি হেতুকে ঘৰৰ গৰাকিএ এনে মপত কৰিছে, জেনে যোহানে লিখা সুভ বাক্যৰ ১৪ আ ৩ পদ, আৰু মই গৈ তোমোলাকলৈ যদি চাই জুগুত কৰোঁ, তেন্তে আৰুও আহি মোৰ ওচৰলৈ তোমোলাকক লৈ জাম; তাত মই জি চাইত থাকোঁ, তোমোলাকো সেই চাইতে থাকিবাংগৈ । হে প্ৰিয় ভাইবিলাক, সেই আঁচিৰ ঘৰ আৰু জি ঘৰৰ কথা মই কৈচোঁ, এই দুইবোৰ মাজত জি ভেদ আছে, তাক আপোনা সকলে বিচাৰ কৰোক । আঁচিৰে সজা ঘৰত মন নে পালটোআ আৰু অনেক কুকৰম কৰাবিলাকো অপুৰানে সোমাব পাৰে কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কলোঁ, তাত হলে কোনো পাপি লোক সোমাব নোআৰে; স্বভাৱত মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআবিলাকৰ নিমিত্তে ঘৰৰ গৰাকিএ সুকুলা বস্ত্ৰ আৰু সোনৰ কিৰিটি জুগুত কৰি থৈছে । সিহঁতে আপোন গৰাকিৰ লগত জাব, আৰু তেঁওৰ সিংহাসনৰ আগত ধন্যবাদ আৰু কৃতি গান কৰিব । হে প্ৰিয় ভাই সকল, তোমোলাকে মনত নে ভাবিহাইক, জে মই আঁচিৰ ঘৰৰ বিতৰ্ক কৈ এই কথা কৈচোঁ, এনে ন হই; কোনো ৰূপেও ন হই, কিন্তু পাচে সেই ঘৰৰ উপমা দি জি ঘৰ পুৰাতনিয়া আৰু অতি উতম তালৈ মন দিয়াবলৈ আৰু জুগুত হবলৈ মই বৰ্ননা কৰিলোঁ । আৰু এইবোৰ মনত নে ভাবি-বাইক, জে আমাৰ শ্ৰী মতি মহা বানিৰ সুখিয়াতিত অসন্তোষ পাইচোঁ, তেনে ন হই, স্বৰূপত জে বাক থিয়াত কৰিবলৈ আমাৰ

শ্রী মতি মহা বানিৰ মন আছে; কিন্তু জি জনাই আপোনাৰ প্ৰান আটাইৰে নিমিতে দিলে, অৰ্থাত আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে তেঁওৰে মুখিয়াতি কৰিবলৈ সকলোএ জেন কাৰ্য্য কৰি জুগুত হোআ, আৰু মোৰ বাপ্তা এই, জেনে প্ৰকাশিত ধৰ্ম পুথিৰ ৭ আ ৯ পদ লৈকে লিখা আছে, পাচে চাঁওতে চাঁওতে দেখিলোঁ, সকলো দেশৰ সকলো বঙ্গহৰ সকলো ৰাজ্যৰ সকলো ভাসাৰ অগমন লোকে মুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধি আৰু তাল পাত হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত থিয় হৈ পৰিত্ৰানৰ অৰ্থে সিংহাসনত থকা আমাৰ ইশ্বৰক আৰু মোৰ পোআলিক জই জই বুলি একে বাৰে বৰ মাত্বেৰে জয় ধনি কৰিবলৈ ধৰিলে। ম.

কুট অঙ্কৰ গননা।

Arithmetical Questions.

১। তিনি জন সেনাপতিৰ দিগ্ধে পঞ্চালিএ সমানকৈ নাৰি পতা, এনে তিনি জুম সেনা আছে। ত্ৰিতীয় সেনাপতিএ দুতিয়টক বোলে, তোমাৰে আমাৰে সেনা গোট খালে, দিগ্ধে পঞ্চালিএ নাৰিএ পতি ৩১ মানুহ হব; প্ৰথম আৰু দুতিয়টক বোলে, তোমাৰে আমাৰে সেনা গোট খালে, দিগ্ধে পঞ্চালিএ ৬০।৬০ হব; তেন্তে সেই তিনি জুমত কিমান কিমান মানুহ আছিল?

২। এখন গাঁৱত তুনি, নুনি, পুনি, এই তিনি জনি পোহাৰিএ কুকুৰা পুহি কৰি উমনি দি পোআলি জগালে। তুনিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান পোআলি জগে; নুনিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান; আৰু পুনিৰো জিমান কুকুৰা, তাইৰ কুকুৰাটে পতিও সেইমান পোআলি হই। তুনি আৰু নুনিৰ মুঠে জিমান কুকুৰা, তুনিৰ পোআলিতকৈ নুনিৰ পোআলি সেইমান অধিক; নুনি আৰু পুনিৰ জিমান কুকুৰা, নুনিৰ পোআলিতকৈও পুনিৰ পোআলি সেইমান অধিক। পাচে তুনিএ বজাৰত ডাঙ্গৰ

কুকুৰা ১ টা, পোআলি ৮১ টা, মুঠে ৯০ কুকুৰা বেচিলে; নুনি আৰু পুনিএও সেইৰূপে ডাঙ্গৰ সৰু মুঠে ৯০।৯০ বেচিলে; পাচে তিনিও জনিৰ হাতত ডাঙ্গৰে সৰুএ মুঠে ২০০ কুকুৰা সেন ধাকিল। সেই তিনি জনি পোহাৰিৰ গাই পতি কিমান কুকুৰা, আৰু কিমান পোআলি আছিল, তাক কব লাগে।

৩। চাইটা সঁক আছে, সঁকে পতি দুই দুই আঁক। প্ৰথমটৰ আঁক লুটি খালে দুতিয় সঁক হই। ত্ৰিতীয়টৰ আঁক লুটি খালে চতুৰ্থ সঁক হই। প্ৰথমটতকৈ দুতিয়টো ৩৬ অধিক। ত্ৰিতীয়টতকৈ চতুৰ্থটো ৩৬ অধিক। প্ৰথম আৰু চতুৰ্থ সঁক গোটালে ৯৯ হই। দুতিয় আৰু ত্ৰিতীয় সঁক গোটালে ৯৯ হই। সেই চাইটা সঁক নো কি?

উত্তৰ।

১। সেনাৰ সংখ্যা ২৩০৪, ১২৯৬, ২২৫১।

২। কুকুৰাৰ সংখ্যা ১১, ১২, ১৩।

৩। সেই চাৰি সঁক ২৬, ৬২, ৩৭, ৭৩; নতুবা ১৫, ৫১, ৪৮, ৮৪।

ঘূৰনিয়া মাটিৰ হিচাব।

Area of a circular Field.

ঘূৰনিয়া মাটি জোখ মূনা লবাইত,
জেতি টাঁৰ পাবা জোখ কৰিয়া মাজত;
তিনি কাওনৰ পিচে দুই পোন দিবা,
পাঁচ গণ্ডা আৰু এক কৰাক গোটাৰা;
মাজক পুৰিলে ফল জিমান ওলাব,
মেৰ খনিৰ জোখ ইতো নিচই জানিব।
তাৰ পৰে পঞ্চালিক চাৰি ভাগ কৰি,
এক অংশে মেৰৰ জোখক লব পুৰি;
জিমান ওলাব ফল হৰিব কুৰিবে,
কঠা লব্ধ হল বোলে বৃষিমন্ত নৰে।
তাহাকে পাঁচৰে হৰি হালচা কৰিব,
চাৰিৰে হৰিলে তাক পুৰা লব্ধ হব।
উত্তম সঙ্কেত এই মাটিৰ হিচাব,
দিখালে আমাক শ্ৰীশ্ৰী পাদুৰি চাহাব।
শ্ৰী হৰ গোবিন্দ দত্তে বৃষি অনুসাৰে,
কৰিলে তাহাক পদ অঙ্গন ভাৰাৰে।

অচম দেস সক্রএ আক্রমণ কৰা কথা ।

Invasions of Assam—From "Young Assam."

অতি পূৰ্বে গোটেই অচম দেসকে কাম-
ৰূপ বুলিছিল, আৰু তাক চাৰি পিঠ কৰি ভাগ
কৰা হৈছিল, অৰ্থাত কাম পিঠ, বহু পিঠ, স্বৰ্ণ
পিঠ, আৰু সোমৰ পিঠ । এই কামৰূপত
পূৰ্বৰে পৰা অনেক ৰাজ বংশে ৰাজ শাসন
কৰি আহিছে । সকলোৰে আদিতৈ মহিবংশ
দানব ৰজা আছিল, তেঁওৰ পাচত তেঁওৰ
বংশৰে চাৰি জনা ৰজা হ'লত নৰকামূৰ ভগ-
দত্ত পুত্ৰিত ৰজা হৈ থাকে, আৰু নৰকৰ
বংশৰে অনেক ৰজা হৈ কামৰূপ ক্ৰমে শা-
সন কৰে । নৰক বংশৰ পাচত খেজিয় বংশ
তাৰ পাচত বুদ্ধপুত্ৰ বংশ, তাৰ পাচত
বাৰে ভুঁয়া, তাৰ পাচে মচলমান বংশ ক্ৰমে
ৰাজ শাসন কৰে । সেসত নিৰ বংশিয় বিষ্ণু-
সিংহ আৰু নৰনাৰায়ন ক্ৰমে ৰজা হ'ল । নৰ-
নাৰায়ন ৰজা অপুত্ৰক আছিল, সেই নিমিত্তে
ভুবৰাজ চিলাৰাইৰ পুতেক বসুদেৱক হোল-
মিয়া পুত্ৰ কৰি ৰাখিলে, কিন্তু এনেতে তেঁও-
ৰো লখমি নাৰায়ন নামে পুত্ৰ
জন্মিলত তেঁওৰ ৰাজ্য দুই-
কো ভাগাই দিলে । পাচে
তেঁও মৰিলত দুয়ো ৰজাই
দন্দ কৰিব খবিলে, পাচে বসু-
দেৱৰ পুতেক পৰিখিত না-
ৰায়নেও সেই ৰূপে বিবাদ
কৰাত লখমি নাৰায়নে আও-
বজ্জৰ বাদস্যাৰ আনুই লো-
আত তেঁও সেনা পাঠাই পৰি-
খিতক ধৰোআত তেঁওৰ ভা-
য়েক বলিত নাৰায়নে ইজ্জ
বংশিয় স্বৰ্গদেও সকলৰ মৰ-
নাগতহোআত তেতিয়াৰে পৰা
কামৰূপ ইজ্জবংশিয় অচম
ৰজাৰ অধিকাৰ হল । উজ-
নিডো বাৰে ভুঁয়াৰ অধিকাৰ
পৰা নানা মণ্ডলে ভাগ হৈ
আছিল । বুদ্ধপুত্ৰৰ উত্তৰ পা-

ৰে উত্তৰ পূব কোনৰ সন্নিৱাৰ পোনে চুটিয়া
ৰজাৰ অধিন আছিল, তাৰ ওচৰতে খামতি
চিক্কৌ ইত্যাদি পৰ্বতিয়া জাতিৰ অধিকাৰ
আছিল । আৰু ভূৰুক নামে গৌৰ বাদস্যাৰ
পুতেকে বটা নদিৰে পৰা চাই দুজাৰলৈকে
আক্রমণ কৰিছিল । বুদ্ধপুত্ৰৰ দক্ষিণ পাৰে,
উত্তৰ পূব ফালে বৰাহি মৰান, তাৰ পশ্চিম
পৰা কচাৰি ৰজা, আৰু তাৰ বাহিৰে নগা
ইত্যাদিৰ অধিকাৰ আছিল ; এই সকলো-
ৰোৰ চাই ক্ৰমে ইজ্জবংশিয় অচম ৰজা
সকলৰ অধিকাৰ হল । এতেকে এতিয়া জি
ৰজা সকলে গোটেই অচম দেসকে হস্তগত
কৰি লৈ ১১৫১ হিন্দু সঁকৰ পৰা ৰাজ্য
ভোগ কৰিলে, তাৰ প্ৰমাণ লিখিম ।

অচম ৰজাবিলাকৰ গুৰিৰ কথা নানা
লোকে নানা দৰে কই । ইজ্জ বংশি বুলি
হব গৌৰি সম্ভাৱ নামে এখন পুথিত লিখি-
ছে । ইজ্জৰ মূৰ্তি তলত লিখা আছে । আ-
দিতৈ ১১৫১ সঁক আৰু ১২২৯ ইজ্জৰাজি
সঁকত চুকাফা নামে ৰজা প্ৰথমতে সোমৰলৈ

আহি মটক আদি কৰি নানা পৰ্বতিয়া ক্ৰান্তিক অধিন কৰিলে । তেঁও শ্ৰিত্তা হলত তেঁওৰ সন্তান সন্ততিএই ক্ৰমে নানা ঠাই অধিকাৰ কৰি, উনচলিচ জনা বজা হৈ গৈছে । এই উনচলিচ জনা বজাৰ দিনত অচম দেশক তিনি প্ৰধান আতিএ আক্ৰমণ কৰিলে ; প্ৰথম মচলমান, দ্বিতীয় মোআমৰিয়া বা মটক, ত্ৰিতীয় মান ।

চুকাৰা বজাৰ পৰা ১১ জনা বজা হৈ গৈ বিংশতি জনা অৰ্থাত্ চুতুমলা হিন্দু মতে জয়ধৰ্ম সিংহ বজাৰ দিনত ১৬৬১ ইং সঁকত আওৰংজেৰ বাদস্যাব আগ্যাৰে বজাল দেশৰ নেবাৰ মিবজুমলাই অনেক সৈন্যে সৈতে আহি অচম দেশ ললেহি । আমাৰ বজা দেও ঠাৱৰিৰ নোআৰি নামৰূপৰ চৰাই-খোৰোজলৈ ডাঙি গল । পাচে বাহিখা হলত বজালইতৰ খাবলৈ নাই কিয়া হোজাত, আক মাউৰ লাগি অনেক সৈন্য মৰিলত, নেবাৰে মক্তি কৰিবলৈ ইচা কৰাত স্বৰ্গদেৱে বন্দি ১০০, বেটি ১০০, হাতি ৩০ টা, সোন দুহেজাৰ, ৰূপ বাৰে হেজাৰ, এই ঋনি জৌতক দি সালংক্ৰিতাকৈ বমনি গাভৰুক আওৰংজেৰ বাদস্যালৈ দিলে, তাতে নেবাৰে দেশ এৰি দি উট্টিয়াই গল ।

মোআমৰিয়াৰ উপদুৱৰ কিববন এই । চুকাৰা বজাৰ পৰা ৩০ জনা বজা হৈ ১৭১৪ সঁকত লিৱসিংহ বজা হল ; কিছু কালৰ মূৰত তেঁওৰ চত্ৰ ভঙ্গ জোপ হৈছে বুলি, কুলেশ্বৰি আই কুঁঅৰি দেৱক বৰ বজা নাম দি চত্ৰ দিলে । এনেতে তেঁও সুদু মহাজন কেতবোৰে গোসানিক নে মানে বুলি সুনি, দুৰ্গোত্চও পুজাত মোআমৰিয়াৰ মহন্তকে আদি কৰি কেই জন মানক অনাই বৰ বজাই গোসানি সেৱা কৰাই লিম্বুৰ বজা চন্দন, বলিৰ বক্ত ইত্যাদিৰে কোট দি নিৰ্মালা প্ৰসাদ লোআই কিছু দুৰ্গতি কৰাত মোআমৰা মহন্তে সকলোতকৈ পেটে মৰন ভুলা মানি ললে । এয়েই মোআমৰিয়া উপদুৱৰ আই হেতু ।

এই দুৰ্গতিৰ প্ৰতিকাৰ কৰিবলৈ ৰাজেশ্বৰ সিংহ সৰ্গদেৱৰ দিনত পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, কিন্তু নোআৰিলে । সেসত লখমি সিংহ সৰ্গদেৱৰ দিনত ১৭৬৭ সঁকৰ আঘোনিভ মোআমৰিয়াৰ খোৰা আৰু বাঘ মৰান দুয়েই মুখা হৈ খোৰা মৰানৰ ঈশনিএকক বাধা ককুনি নাম দি তায়ে সৈতে বৰ জনা গো-হাই দেৱক আগত লৈ সকলো মোআমৰিয়াই গোট খাই সৰ্গদেৱক বজা ডাঙ্গি বন্দি কৰি থৈ সিহঁতৰে খোৰাৰ পুতেক বমাকান্তক বজা পাতিলে । পাচে সৰ্গদেৱে সকলোৰে আলচি সেই সঁকৰে চতৰ বিহুত বাঘ খোৰা আৰু বমাকান্তক মাৰি নগৰ ললে ।

লখমি সিংহ সৰ্গদেও শ্ৰিত্তা হলত তেঁওৰ পুত্ৰ গৌৰিনাথ সিংহ বজা হল । এওৰ দিনতে পূৰ্ব সন্ধ মোআমৰিয়াই আকও ১৭০১ সঁকৰ মাঘ মাহত বৰ কৰি বঙ্গপুৰ নগৰত ভৰখি মৰানক বজা পাতিলে । তাতে সৰ্গদেও নগাঁও গুআহাটিলৈকে ডাঙি আহি জীজুত কমপানি বাহাদুৰত মহাই খোজাত কাপ্তান ওআলিচ চাহাবে সৈন্য লৈ আহি মোআমৰিয়াক জিনি সৰ্গদেৱক ৰাজ ধানিত থৈ গল । এই মোআমৰিয়াৰ উপদুৱত এই দেশৰ অসংখ্য মানুহ নষ্ট হল, আৰু তেতিয়াৰে পৰা অচম দেশ জন মুন্য অৰনাৰ নিচিনা, আৰু বজাও দুৰ্বলি আৰু নিধন হল । কিন্তু মোআমৰিয়াৰ উপদুৱত দেশ গোটেই নষ্ট হোআ নাছিল কিয়নো পূৰ্ণানন্দ বুৰা গোহাঁই ডাঙ্গৰিয়াই ভগা দেশ ভাল কৰিবলৈ অনেক কতন কৰি পুজাক সুখ কৰিলে । পাচে মানৰ বিগ্ৰহতহে একে বে-লিএই নষ্ট হল, আৰু বজা পুজা উপাত্ত হৈ অৱশেষত অচম বজাৰ ৰাজ সাগন ভুট্ট হল ।

গৌৰিনাথ সিংহ বজা পৰলোক হলত কমলেশ্বৰ সিংহ বজা হল । তেঁও শ্ৰিত্তা হলত চন্দ্ৰকান্ত সিংহ ১৮১০ সঁকত ৬ মাহত ৰাজ্য পালে । কুৰুবাগোআ বৰা ভুতৰ পুতেক নতৰাম সৰ্গদেৱৰ প্ৰধান বলত হৈ নানা কুমজনা দি কেতবোৰ মানুহে সৈতে

গোট খাই ১৮১৪ সঁকত ৰাজ মন্ত্ৰি পূৰ্ণানন্দ বুৰা গোহাঁইক মাৰিবলৈ মন্ত্ৰনা কৰিলত ডা-
ব্ৰিয়া বুজ পাই, কুমন্ত্ৰনা কৰাবিলাকক কা-
টি, চকু কাৰ্ছি, কান কাটি, দণ্ড বন্ধ কৰিলে।

তেতিয়াৰে পৰা ৰজা আৰু মন্ত্ৰি দুইৰো
পেটে বিৰোধ হৈ ৰজাৰ ফলিয়া মানুহক
মন্ত্ৰিএ, আৰু মন্ত্ৰিৰ ফলিয়াক ৰজাই নষ্ট
কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে গুআহাটিৰ বদন-
চক্ৰ বৰ ফুকনো ৰজাৰ ফলিয়া বুলি সন্ধা
কৰি, বুৰা গোহাঁইয়ে তেঁওক ধৰিবলৈ পব-
তিয়া ফুকনক পঠোআত বৰ ফুকনে আগেই
বুজ পাই, ১৮১৫ সঁকৰ আহিন মাহত
গুআহাটিৰ পৰা পলাই, বুৰা গোহাঁইক
প্ৰতিভাৰ দিবৰ নিমিত্তে মানৰ দেললৈ গৈ
মান ৰজাৰ তৰ পৰা ১৪,০০০ সৈন্যেৰে
উজনিএ ওলালহি।

এনেতে বুৰা গোহাঁই ডাৰিয়া মৰিলত
কচিনাথ বুৰা গোহাঁই হল; পাচে বৰ ফুকন
সৈন্যে জোৰহাট পাব লগা হন্ত বুৰা
গোহাঁই গুআহাটলৈ ভাগি গল। বৰ ফুকন
সৰ্গদেৱে সৈতে মাথাত কৰি মন্ত্ৰি ফুকন
হৈ বুৰা গোহাঁইৰ কালৰ কেতবোৰ মানু-
হক দণ্ড কৰিলে। পাচে সৰ্গদেৱে মান ৰজা-
লৈ এক কম্যা দি সৈন্যক সন্তোষকৈ বিদাই
দিলে। পাচে বুৰা গোহাঁইক মাতি পঠো-
আত নহাত মন্ত্ৰি ফুকনলৈ সপ্ৰসই কৰি
নাহে বুলি ৰাজ মাও ইত্যাদিএ পৰামৰ্শ
কৰি মন্ত্ৰি ফুকনক ৰূপচিৎ চূপাদাৰৰ হতু
আই কটালে; কিন্তু তেও বুৰা গোহাঁই
নাহি বুজনাথ গোহাঁই দেৱে সৈতে সৈন্যে
উজাই গৈ চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক ভাঙ্গি পুৰন্দৰ
সিংহ সৰ্গদেৱক ৰজা পাতি সেৱা কৰিলে।
এই কথা মানৰ ৰজাই সুনি ৩০০০০ সৈন্যে-
ৰে আলুং মিলি বৰ গোহাঁইক পঠিয়াই
চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক আকণ্ড ৰজা পাতিলে।
পুৰন্দৰ সিংহ সৰ্গদেৱ চিলিয়াবলৈ ভাগি
গল। পাচে খেৰেমিয়াল কচাৰিৰ পতাল
বৰ বৰুআই জইপুৰত কোঠ পাতি মানেৰে
বন কৰিবৰ মনস্থ হকাত মান ৰজাই চক্ৰ-

কান্ত সিংহ সৰ্গদেৱলৈ ৰাজ জোগ্য অনকাৰ
দি সঁজাতি ফুকনে সৈতে মিলি মহা তিলো-
আক পঠোআত সিহঁতে বৰ বৰুআৰ প্ৰাৰম্ভ
দেখি ভাক চলকৈ মাৰিলে। তাতে সৰ্গদেৱে
মান অমিল ৰূপে আহিচে বুলি বুৰা গো-
হাঁইক বন কৰিবলৈ আগ্যা দি গুআহাটলৈ
ভটিয়াই গল। উজনিত মানে বন জিকি
বুৰা গোহাঁইক বন্দি কৰি মিল ৰূপে সৰ্গ-
দেৱলৈ কটকি পঠালে, নহাত বন হল; বনত
চাৰবিৰ নোআৰি গুআহাটিৰ পৰা ভাগি
গল।

পাচে মিংগি মহা তিলোআই সৰ্গদেৱত
নিৰামা হৈ মান ৰজালৈ দিয়া কুঁঅৰিৰ ভা-
য়েক জোগেশ্বৰ সিংহক লোক দৰ্শক ৰূপে
ৰজা মাজ দি, ১৮২১ সঁকৰ পৰা নিজে ৰাজ
শালন কৰিব ধৰিলে। সেলত চক্ৰকান্ত সিংহ
সৰ্গদেৱে সৈন্য লৈ হাদিৰা চকিৰ পৰা গু-
আহাটি আক্ৰমণ কৰি ক্ৰমে উজাই মানক
জিকি মহগৰ পালে; মানৰো দেসৰ পৰা
অনেক সৈন্যেৰে মিংগি মহা বান্দুলা বৰ
গোহাঁই পালেহি।

তাতে বন লগাত মহগৰত সৰ্গদেও ছাটি
১৮২২ সঁকত ভটিয়াই পৰ দেসলৈ গল।
এনেতে মানৰ সেনাপতিএ কল্লানিৰ ৰাজ্যৰ
গুআলপাৰাত থকা তেৰিডচন চাহাবলৈ চক্ৰ-
কান্ত ৰজাক আসুই লোআ সুনি, বলকৈ জন্তে
থাকে তাৰে পৰা আনিবৰ আগ্যা পাইচোঁ
বুলি, কাকত লিখাত ঢাকাত থকা কল্লানিৰ
চিপাহিৰ অধিপতিলৈ মানে কাকত লিখাৰ
দৰে সিমাত জোকালে। সিহঁতক খেদি পঠা-
বৰ আগ্যা হল, আৰু কট চাহাবকো লাগে
মানে সৈন্য দিবৰ আগ্যা হল।

ইয়াকে সুনি মানে অচমৰ পোনৰ সিমাত
লংঘন ন কৰিলে হই, কিন্তু কাচাৰৰ পো-
নে কল্লানিৰ সিমাত জোকালত মান ৰজাই
সৈতে কল্লানিৰ বন কৰা ১৮২৪ ইঙ্গৰাজি
সঁকৰ ৫ মাৰ্চত নিচই হল। আৰু গুআল-
পাৰাত থকা সৈন্য অচম দেসলৈ ক্ৰমে উজাই
আহি গুআহাটি কলিয়াবৰ আদি কৰি চায়ে

চায়ে মানহতক বনত ঘটুআলে, ১৭৪৬
হিন্দু সঁকৰ ২১ মাহত আৰু ইঙ্গৰাজি ১৮২৫
সঁকত ২ ফেব্ৰুৱাৰিত বঙ্গপুৰ নগৰ ললে-
হি। তাৰে পৰা আচম দেশত মানব অধি-
কাৰ গুচি কল্যানিব অধিকাৰ হল।

সেনত ইঙ্গৰাজি ১৮২৭ সঁকৰ ২৪ ফেব্ৰু-
ৱাৰিত মান বজাই কল্যানিএ নৈতে সন্ধি
কৰি আচম দেশ একে বেলিএ এৰি দিলে।

গলায়া আৰাভু ভাটৌ।

The Goshawk of New Guinea.

ভাটৌ চৰাইৰ অনেক অনেক বিধ আছে।
বৰ জাৰৰ চহিত নে থাকে, কিন্তু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা জাহাজৰ কাপ্তান লোকে ইঙ্গলণ্ড-
লৈ নিএ। কেতবিলক কুকুৰাৰ সমান ডাঙ্গৰ,
কিন্তু প্ৰায়ে লালিকা বা কুপোতীক ডাঙ্গৰ
ন হই।

ইয়াত কি চৰাইৰ নকচা লিখা আছে,
তাক গলায়া আৰাভু বোলে, সি আটাইতকৈ

ডাঙ্গৰ বিধ। তাক পাপুআ উপদ্বীপৰ পৰা
খেহ লোকে আনি এক জাহাজৰ কাপ্তানৰ
হাতত দিনত টেঙা বিলাইতলৈ নিলেগৈ।
তাৰ সকলো পাখি কলা, কিন্তু পাখি জিলি-
কে; তাৰ মূৰত বৰ সুন্দৰ জ আছে, সি
তাক ইটা মতে তুলিব নমাৰ পাৰে; চকু
আৰু চোঁট বঙ্গ। চোঁট বৰ সৰুত, তাৰেই
গচৰ বৰ টান গুটি ভাঙিব পাৰে; কিন্তু
গুটিৰ সাহে জেতিয়া পাই তাক ভাঙি ডোখৰ
ডোখৰকৈ নে খাই, চোঁটৰ তল ডোখৰেৰে
তাক চাঁচি চাঁচি অতি মিহি কৰি খাই।
তাৰ জিবা বৰ আচৰিত, হাতৰ সুঁৰৰ নিচি-
না। এই চৰাই জাতি আৰু কোমল স্বভাৱ;
জেতিয়া অচিনাকিএ তাৰ ওচৰলৈ জাই, তে-
তিয়া ভই পাই কাউৰিৰ নিচিনা মাত কৰে।
ভৰিৰে খোজ কাৰ্হি জাৰ পাৰে, কিন্তু গচত
নথ আৰু চোঁটেৰে ধৰি বৰ বেগেৰে বগাই
জাই। সকলো ভাটৌৰ নিচিনা তাৰ নেজত
বেচ কম নো হোআটক ১২ টা দিহল
পাখি থাকে।

সেন হুদু নামে ইঙ্গলণ্ডৰ এটা সুন্দৰ
চৰাইৰ নকচা তলত লিখিচোঁ। সেই হুদু
দিনতো বাতিতো ভালকৈ দেখিব পাৰে,
অকল্মিতে কোনো জন্তু দেখিলে পাখি আৰু
চকু বৰকৈ মেলে।

মাটিত টঙ্কনিয়াই চোৰ ধৰা কথা ।

Detection of a Thief.

সন্মতিৰ দৰ্শনত লিখিছে, কলিকতা চহৰৰ
হুগলি ঘাটে এটা বাটকুয়া মানুহে গা ধুব-
লৈ ধৰি, ১৫০ এস পঞ্চাশ টকা ৰূপ বজা
কাপৰ ঘাটৰ ওচৰতে থৈ পানিত নামি-
ছিল । সেই সময়তে এটা ঘাটৰ চোৰে সেই
মানুহক কাপৰলৈ চাবৰ দেখি সেই কাপৰত
কিবা বহু মূল্য দ্ৰব্য আছে বুলি ভাবি, তাক
চুৰ কৰিবৰ মনেৰে সেই বাটকুয়াই পানিত
বুৰ মৰালৈ বাট চাই থাকিল । পাচে
কাপৰৰ গৰাকীএ পানিত বুৰ মাৰিলতেই
সেই চোৰে কাপৰ লৈ পলাল । পাচে বাট-
কুয়াই পানিৰ পৰা ওলাই চকুৰ পানি মচি
কাপৰলৈ চাই নে দেখি, বৰকৈ কান্দিব
ধৰিলে । সেই সময়ত স্নীকৃত শিথ চাহাব
গাঁৰিত উঠি সেই ঘাটৰ ওচৰৰ বাটে দি
গৈছিল ; চাহাবে দেখি সেই কান্দি থকা
বাটকুয়াত তোমাৰ কি হৈছে বুলি সোধাত,
সি কলে, চাহাব, মোৰ কাপৰত ১৫০ টকা
ৰূপ বান্ধি ঘাটতে থৈ গা ধুবলৈ বুৰ মা-
ৰোঁতেই কোনোবাই নিলে, কোনে নিলে
মই কব নোআৱোঁ । চাহাবে এই কথা সুনি
তাত কলে, তুমি এটা চকিদাৰ লগত লৈ
জন্ত তোমাৰ কাপৰ ধৈছিলি, সেই চাইৰ
মাটিতে টঙ্কনিয়াই থাকি; তাতে জি মানুহে
ইয়াত মথিওআব কাবৰ বেলিএ বেলিএ
সোধে, তাক ধৰি মোৰ ওচৰলৈ আনিবা ।
এই আগ্যাব দৰেই সি মাটিত মৰিয়াই
থকাতে সেই ঘাট চোৰে বৰ ভই কৰি গৈ
সিহঁতত সুখিলে, তোমোলাকে কিয় বলিয়াৰ
নিচিনা কৰম কৰিচা? সিহঁতে কলে, আমাৰ
ইচা, তোৰ ইয়াত কি হৈছে? পাচ দিনাও
সেই ৰূপে সোধাত তাকে কলে, তিন দিনৰ
দিনাও চোৰে বৰ বেজাৰেৰে সিহঁতক গালি
দি কলে, ভইত কি নিমিত্তে ইয়াত বৈ আচ?
কেতিয়া সিহঁতে তাক ধৰি মাজেইটৰ চাহাবৰ
ওচৰলৈ লৈ ছোআতে চাহাবে কলে, তোক
কইন কৰিম । তাতে চোৰে একে বাৰেই কলে,

মই ইয়াৰ কিছু টকা কাপৰ চুৰ কৰা
নাই । তাৰ নিজ মুখতেই প্ৰমাণ হল, সেই
মানুহেই চুৰ কৰিলে ।

সাধৰ দিয়া ।

Riddles.

- ১ । বজাৰ লেজু গচ মেলিব পাৰে,
চপাব নোআৰে ।
- ২ । হাবিত কাহে, ওলাই নাহে ।
- ৩ । মাক জুটুলি মুটুলি,
পুতেক ঢোকা টেকেলা ।
- ৪ । ঘৰৰ ভিতৰ সোমাল বাঘিনি,
চাৰি চৈল মেলি হল গাভিনি ।
- ৫ । হাবিৰ পৰা ওলাল বুৰি,
তাইৰ চকু বাৰে কুৰি ।
- ৬ । মুকুল কুলিচে, পিষ্টোতা নাই,
মুপাটি পাৰিচে, সোঁওতা নাই ।
- ৭ । এক গোট জন্তু আছে, গাৱে ত্ৰিতংগুৰ,
মাথে এক মূল আছে, ত্ৰিতই লেজুৰ ।
- ৮ । বিখ্যাই হই, গুটি নাই,
ঘৰৰ কৰ্মে সততে পাই,
সকল কালে কাপৰ লই,
বৰ হলে নাহট হই ।
- ৯ । মূৰত চৰে, চোৰ চোৰ কৰে,
থাই হাতৰ পানি, থাকে খোৱা থানি ।
- ১০ । ন মৰা নি জিয়া দুই ভাই,
জন্তু ন হই চলি আই;
খোঁৱা ন হই টাৰ চাৰি,
বজা ন হই চত্ৰ ধাৰি ।
- ১১ । একে হাত কাঠ, বাবে হাত তাঠ,
তাৰে সাজিলে তিম কাঁতৰি,
তিনি ন তিনি কুৰি জঁতৰ জঁতৰি ।
- ১২ । ন মৰে, নি জিএ, একেটি ভাই,
মানুহৰ ঘৰে বিচাৰিলে পাই,
পছ পথি তাৰ মাথে
চুলে মাত্ৰ সততে কান্দে ।
- ১৩ । সৰ গাই জাবৰ, মাজে কিছু খাল,
খালে মুখত গোন্ধাই সিডো,
খাবলৈকো ভাল ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

আগষ্ট মাহৰ ২৯ তাৰিখে বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত কচাৰি কুলিএ ইকরা কাটিবলৈ গৈ, ইকরা কাটোতে তাৰ ভৰিৰ কোমত মেৰ মেৰাই হাবি লগাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া সি চাই বহু এটা মাপ পৰি থকা দেখি ভাই এই উভতি আহি, নিৰসাগৰৰ পৰা জাতি পুৰা টাঙ্গোন এইবোৰে নৈতে মানুহ মাতি নি, সেই মাপ কেইবা গাচা জাতিএৰে খুঁচি বখাই টুঙ্গনিয়াই মাৰি বহু দি নিৰসাগৰলৈ আনিলে। তাৰ দিনল জোখ ৯ হাত এবগেত; গাৰ বেৰো এহাত এবগেত মান; তাৰ বহন কলা, গাত বগা পাচু খোয়া আচো আছে; মুহুৰ্তো এবগেত মান হব। তাৰ নাও সোধাত কোনোএ উল্লেখিত বুলি কই।

৫ চেপ্তেম্বৰত শ্রীমুত লক্ষ্মীনাথ গজপুৰিয়া বকআ কলেজৰি চিবসাদাৰৰ মাত্ৰিকাক নিৰসাগৰ জিলাত প্ৰিত্ব হ'ল; বয়স তিনি কুৰিৰ ওপৰ হৈছিল।

গোলাঘাটৰ ওচৰৰ মকবজ মৌজাৰ মোমল চুটিয়া বুলি এটা মানুহৰ বৈশিষ্ট্যক সুপেয়বিক তাৰ ককায়েক ধৰিএ বুধি দি নি পেলাই, গোলাঘাটত থকা বিচাৰ পণ্ডিত তত খালচা কৰোআত, সেই খেত্ৰেৰে থাকি ১১ আহাৰত ২৥ বজা বেলিকা গোলাঘাটৰ কাচাৰিৰ ওচৰতেই সেই মোমলে পনিক জাতিএৰে ২ টা খোঁচ মাৰিলত সি মৰিল। পাচে বিচাৰ কৰাই কোম কৰাত সি মাৰিলে বুলি নৈ কাৰ্হিলে নুৰে ভৰিত লোআই নৈতে বন কৰি ন মৰে মানে ফাটকত থাকিবৰ কইদ কৰি শ্রীমুত কমিস্যনৰ চাহাবৰ দোআৰাই সদবলৈ জমাটাই।

গোলাঘাটৰ গুৰিৰ মকবজ মৌজাত মাগুৰ কচাৰি বুলি এটা মানুহে ২৪ সাওনত বাতি পাটিত মূই থাকোঁতে কিনা কথাত তাৰ বৈশিষ্ট্যক কেন্দ্ৰিক দাব্য কাটি পুতক গোখাৰামকো কাটি পেলাই, সেই বেজাহতে হবলা আপুনিও মৰিবৰ মনে তাকো আপোনাৰ

ভিত্তিত জাঠিৰে খুচিলে; পাচে তাৰ বৈশিষ্ট্যক এক তেতিয়াই মৰিল। তাকে তাৰ লগাটিক গোলাঘাটৰ বিচাৰ কৰ্তাই নিয়াই হস্পিটালত খোআত ১০ ভাদ ১১ নজাত মৰিল, লগাটো মৰে নে জিএ, চিন নাই।

জোৰহাটৰ গুৰিৰ খজিয়া মৌজাৰ শ্রী উমেয়ৰ সমা বৰ কটকিৰ ঘৰত ভাদৰ চাই দিন জাঁওতে বাতি ১৥ পৰ সমুইত কটকিএ ভাত এই গোলাই ঘৰৰ টপত বহি তামোল খুন্দি খাঁওতে ১০।১২ জন ডকাইত লোক সোমাই তাৰে জাতি নামেৰে এটাই কটকিৰ নাৰটি ধৰাত সি কেইটাই ভিতৰ সোমাই সোন খতা কপৰ খাকক আদি কৰি ৮৫৥ টকাৰ ন বিধ বস্তু নিলে। পাচে গাঁৱৰ মানুহে সুনি, দাসি, জাতি, এই দুজনক চিনি থানাত কোআত থানাব পৰা তহকিক কৰি সেই জাতি, দাসি, আৰু দয়াৰাম বৰিয়া, ঘিনলগা, এই চাৰি জনক দাবোৰগাই এখোল পঠাইচে। আৰু ডকাইতে নিয়া বস্তুৰ ভিতৰৰ কাঁহৰ চৰিয়া এটা, ঘিন লগাব বনত ওলোআত তাক দয়াৰামে দাসিএ দিচে বুলি কৈচে, আৰু দয়াৰাম, জাতি, এই দুজনে নৈতে চুব কৰি আনি সেই চৰিয়াটো ঘিন লগাক দিচো বুলি দাসিএও নৈ কাৰ্হিচে। পাচে মোকদমা হলত দয়া, জাতি, দাসি, এই তিনিটাক তিনি তিনি বছৰ, আৰু চৰিয়া কিমি লোআ ঘিন লগাক ১ এবচৰ মাতি কাটি লোআৰে ফাটকত থকাৰ ইকুম হল।

হিৰাট নগৰৰ বজা যাৰ মহমদ খাঁ ৪ জন তাৰিখত প্ৰিত্ব হ'ল। তেঁওৰ পুত্ৰ চয়দ মহমদ খাঁই এতিয়া বাপেকৰ সিংহাসন পালে, কিন্তু কাবুলৰ বজা দোস্ত মহমদ, খাঁই তাৰে নৈতে বন কৰি হিৰাট দেশ লগলৈ সেনাই নৈতে আপোনাৰ পুত্ৰকক পঠালে।

মুলতান বজা মুলবাজ কলিকতাৰ কৌচত থাকি নৰিয়া পৰা হেতুকে ওপৰ হিন্দুস্তানলৈ তেঁওক নিবলৈ গবৰ্নমেণ্টে আগ্যা দিলে; কিন্তু গঙ্গা নদিত উজাই জাঁওতে বোগ টান

কোৱাৰ ১১ জনাৰীত গাজিপুৰৰ ওচৰত
চুড়া হ'ল।

উল্কাৰাৰ নগৰত ১৮ আগষ্ট তাৰিখে
কোৱাৰ নামে এজন কাপ্তান জাহাজৰ ঘৰত চিহ্ন
বুনে খোজাত ভাগি গোটেই ঘৰ পৰিল।
তাত ঠেওৱা মেম চাহাব ঘৰত ভিতৰত
বসাত আটাই বস্তু ওপৰত পৰি হেঁচা খাই
মৰিল।

চিকাপুৰ নগৰলৈ
ইৱন ডাপ জাহাজ
জাওতে ১১ জুলা-
ইয়াক বাতিত পা-
সৰ ডাপ জাহাজৰ
লগ পালে; তাতে
পাৰ্শ্বৰ মানুহে দৰুৱ
মাত নো কাললৈ
জাহাজ নো পো-
মাই, বাও ফালে
নিৰ খুইছিল; পাচ
দুই জাহাজ ওচৰ
পাই একআৰ নো-
আদি বৰ বেগে খুন্দা
খোজাত পাৰ্শ্ব জা-
হাজ ভাগি একে
পলিএ তল গ'ল।
তাৰ ভিতৰত ২০
মানুহ মৰিল, আৰু
১৫ লাখ ৰূপ পা-

নিও তল গ'ল। ইৱন জাহাজৰো আগত
কি ভাগি পানি দোমাল; বৰ সুমেৰে মি-
চি ক'চি চিকাপুৰ নগৰ পাই বখা পৰিল।
কোৱাৰ নেনত কোনো কোনো লোকে হাড়
দুহা পাতি জনেক মেমা গোটেই বন কৰি
দুই এক নগৰ ললে; পাচ সিহঁতে বজাৰ
কেনেকি জিনিষ কুৰি বজাৰ কলিকাতালৈকে
বহু কঢ়ি কঢ়িছে।

মণিৰ আৱম্বিকাৰ বলিৰিয়া দেশৰ লেপাজ
নগৰৰ পৰা ৭ দিনৰ বাট দূৰত থকা
কুৰাবাৰা নামে এক চাৰীত সেনা থকা পৰত
পৰিছে।

অষ্ট্ৰেলিয়া দ্বীপত বুৰোভা-এলচ দেশৰ ভি-
তৰত সেনা পাই লেট দেশৰ লোকে বলি-
য়াৰ নিৰ্মাণ তালৈ খেদি ক'চি।

চিকাপুৰ নগৰৰ পৰা উমান উমান অধীত
বন মানুহ মতা মানিক এহাল জাহাজৰ
কাপ্তান চাহাব এজনে ষ্টম্প লৈল লৈ কীওতে
বাটত মাটিকিটো মৰিল, মতাটো তালৈ
আচে। বন মানুহ এটাৰ মকচা তলত পিখা

আচে; সি এবিধ বান্ধৰ হ'ল, কিন্তু আন
বান্ধৰতকৈ মানুহৰ মিচিনা জেন দেখে।

মেকা নগৰত মহম্মদৰ কন্যা চাৰীলৈ কো-
তা ৩৫০ জাতি লোকে আহিএত বহোমান
নামে এক জাহাজত উঠি আহি বখাই নগৰত
ওচৰ পালত কেনেকি মানুহৰ মিলত জা-
হাজ খুন্দা খাই মজলবাত ১০ জনৰ বাতিত
ভাগি তল গ'ল। ১৭০ মানুহে বান পাই
উঠিল, সেনা আটাইবিলাক মৰিল। পাচ
মনিৰাবত বখাই নগৰত এই বাতি পাই
গবৰ্ণমেণ্টে ডাপ জাহাজ পঠাই নিহতক কুৰি
আনিলে।

পৰৱৰ্ত্তমান নগৰ এখন কাহাৰে সাগৰত
তিয়ি মাৰে 'বালো'ত ১২ ভিঃৱত একথা
বৰ সুবিধা হিচি দেখা পাই খেদি মানিকৰ
নিমিত্ত মানুহ বৈতে সৰু নাও পঢ়ালে
ভেঁতৰা এটা বৰ সৰুত তিমিৰ নাও খন
মুখত বৈল কাহাৰি কোষৰ ভোগৰ মান গুৰি-
বৈল ভাঙ্গি পেলালে, মানুহবোৰে নাওবি আ-
ভাঙত উঠি সাৰিল। পাচে সেই ভিমিৰ
ভাঙাৰ ফালে মূৰ পোৱাই ওচৰ পাই বৰ
বালৰে খুন্দা মাৰি ভাঙাৰ দুই তিনি ডাল
কাঠ ভাঙ্গিল। ভেঁতৰা সেই পোন পাতি
নৰক সোমালত তকি পাতি দিচি দিচি কা-
হাৰ বাললৈ পোৱাই দিও ভাৰেইখো নগৰ
পালেগৈ। তাতে কাহাৰ কাতি সেই কাপ-
ৰে সৰু এ সৈতে অক দৰ ইতিম বুলি ১০
কাৰাআৰি তাৰিখত আকও ভাঙত য়েলি
গল।

ইফলও দেশৰ হি পিছল ৩১ মাৰ্চত কৰ
হৈছিল, তাৰ দৰে গ্ৰেট ব্ৰিটন ৰাজ্যত এই
মান পূৰ্ণ আৰে।

ইফলও আৰু স্কটলণ্ড ২,০২,১৮,৫৮১
আমৰলণ্ড ৬০,১৫,৭২৪
আট ১,৭৫,৪৪,০৭৬

আমৰিকান লিল দেশৰ পিছল কৰা
২,০১,৭৪,৭০৬ মানৰ পালে।

দুৰ্ভাগ্যচাপি একটা ভাৰত সুকল বকিলা
কিলা বৰত কৰিলে হি বৰ প্ৰদৰ্শতে গিয়া
পালে, দুৰ্ভাগ্য বৰত সেই কৰ চকাৰ পাৰি
বৰত পালে সুকল বৰ। সেই বিদ্যায়
সৈতে বৰত আৰু আৰু এটাল ওচৰ
একাৰত মাথান বৰ পালে, তাৰ একটা আ-
কৰি লিল আৰি। কোৱা মানৰে আপোনাৰ
কৰ বৰত পাৰ আৰে হি, ইফলও আৰ
আমৰিকাত ৪।৫ টকা দিলে পাৰি, কলি-
কতাত বৰ ১০।১১ টকা দিলে লাগে
কিছুত বৰত কাহাৰ বৰ এক ভক্ত আৰ-
দিকা দেশৰ পৰা বৰত আৰিচ বুলি
সুৰিচি। ভাৰতক লিখি পাৰ মোকাৰ
ইফলও আৰি সুখা বৰ।

পাপা বৰত ইফলও বৰ এক বৰত
কৰিলে বৰত হি বৰ প্ৰদৰ্শতে গিয়া
কৰি কলিৰ নিৰক কৰিলে।

দুগিন জামদিকান বৰত পালে, বৰত
২ এফিল তাৰিখত বৰ ভুঁকৰ পল। তা-
তে বৰতক সাগৰত ভাঙাৰ নিচিনাক
চলক পলক কৰি আছিল; ২৬০ বৰ পৰি
নকি হল; হানি হল ২০,০০,০০০ টকা
১৮২২ নকত সেই কৰে ভুঁকৰ বৈ প্ৰাৰ
আটেই খন বৰত নকি কৰিলে।

চান কুখিকো বৰত আকও ভুঁক লগি
ভাৰতান বৰ পৰিল; হানি হল ৩,০০-
০০,০০০ টকা।

অক্টোবৰ, অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা।

Almanac for October, 1851.

২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮	২২ ১৮
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০
৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০
৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০
৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০
৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০
৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

পূৰ্ণিমা ১০ দিনৰ ২৫ পূৰ্ণা। আশ্বিন
২৪ দিনৰ ২১ ২৮ ভাটি।

THE OCEANIC,
A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.
N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Subagar Mi-
sion Press, by O. T. Carter, for the Amer-
ican Baptist Mission in Assam.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

মোং শিৱসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১০।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1851.

NO. 10.

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিৱৰন।

The Valley of the Mississippi.

আমেৰিকা মিল দেশৰ লোঁ মাজত মিচিচিপি নামে এক বৰ নদি আছে। প্ৰতিবিত্ত আটাই নদিৰ মাজত সি দিখল। মিচিচিপি নামে ভাৰ ওপৰ ভোখৰে নৈতে সেই নদিৰ দৈৰ্ঘ ৪৪০০ মাইল। সেই মিচিচিপি নদি

হবলৈ অনেক নদি গোট খাই; উত্তৰ কালৰ পৰা অহা মিচিচিপি নামে ১৭০০ মাইল দিখলে এখন, আৰু পশ্চিমৰ পৰা মিচুৰি নামে ৩১০০ মাইল দিখল হোৱা এখন আহি দুয়ো গোট খাই, মিচিচিপি নামেৰে আৰু ১৩০০ মাইল বৈ গৈ সাগৰত পৰিচে।

আমেৰিকা দেশত থকা বাইচন অৰ্থাত্‌ এবিধ মহৰ নকচ।

আমৰিকা মিল দেশৰ পূব, পশ্চিম, মধ্যম এই তিনি ভাগৰ মাজত মধ্যম ভাগ ভাঙ্গৰ। পূব আৰু মধ্যম ভাগ আলিগেনি পৰ্বত মাৰিএ বেলেগ কৰিছে; মধ্যম আৰু পশ্চিম ভাগ হলে বাকি পৰ্বত মাৰিএ পৃথক কৰে। সেই পৰ্বত কোনো কোনো ঠাইত ৮০০০ হাততকৈ ওখ, আৰু তাৰ টিঙ্গিলাক সদাই হিমে ঢাকি থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা নক নক নদী বৈ, মিচিচিপি বৰ নদিত পৰেগৈ। সেই সকলোৰে মাজত মিচুৰি ভাঙ্গৰ। সি জি পোনে পৰ্বতৰ পৰা ওলাই, তাতে ১০০ হাত মাথোন বহল; আৰু তাৰ দুই কালে মিলৰ স্থিতি গৰা ৮০০ হাত ওখ হৈছে। পাচে ১১০ মাইল বৈ গলত বৰ সুন্দৰ নদী পতন দুই তিনি খাপ হৈছে; মুঠে ২৩৮ হাতৰ ভালে পৰিছে। তাৰ মাজত ভাঙ্গৰ খাপ পতন হলে ৫৮ হাত। সেই নদী পতনৰ বাহিৰে উজনি আৰু ভাটি ফালেও একো বাধা নো হোৱাকৈ ভাঙ্গৰ নাৱে জাব পাৰে। সেই ঠাইৰে পৰা ৩০০০ মাইল মান গৈ চেম্ভলুই নামে এখান নগৰৰ ওচৰতে ওপৰ মিচিচিপি নদীৰ লগ লৈ একে পোতা হৈ গৈছে। লগ হোৱা ঠাইত মিচুৰি বহলে আধা মাইলতকৈ বৰ্হা; পোতা বৰ বেগ আৰু ন।

ওপৰ মিচিচিপিৰ মূৰ চুপিনিয়ৰ মৰো-বৰৰ ওচৰ; সি পোনে পোনে দখিনলৈ গৈছে; ৭০০ মাইল গলত চেম্ভলুই নামে ১০।১২ হাত ওখ গৰাৰ পৰা এক পতন হৈছে। মিচুৰিএ লৈতে ভোগ হোৱা ঠাইৰ পৰা ১৬০ মাইলৰ দখিনে ওহাৰো নদী পূব কালৰ পৰা ভাত পৰিছেগৈ। তাৰ পাচে পশ্চিমৰ পৰা আৰ্কান্স আৰু বেদ, এই দুই বৰ নৈও তাত পৰি সকলোৰে এখান মহা নদী হল।

মধ্যম ভাগত জি বৰখুন্দৰ পানি পৰে, সেই সকলো মিচিচিপিৰ দোআৰাই লাগবলৈ বৈ গৈছে। সেই নদীৰ একে মুখ ন হই, গজাৰ দৰে অনেক খাৰা হৈ পৰিছে। তাৰ

খটাই পতি ৪।৪ মাইলৰ বেগ। ন হলে এস, ডেব ন হাত। তাৰ বহল প্ৰতি এক মাইল মাথোন; কিন্তু বাৰিখাত পানি ১৫।২০ হাত বাৰ্হি ৩০।৪০ মাইললৈ দেশ আশ্বাৰিত কৰে। তাৰ পানি গদুৰ, ঘোলা। জাহাজেৰে তালৈ গৈ দেশ নো দেখোভেই তাৰ ঘোলা পানি লাগবত আগৈয়ে দেখা জাই। মুখৰ ওচৰ ভোখৰত চাপৰি ঠাই, তাপ অধিক, মানুহৰ জৰ নৰিয়া, কেৱল অ-ক্ষিকাৰ কলা মানুহে তাত কাম কৰিব পাৰে। কপাহ, গোম ধান তাতে অধিককৈ আৰ্জে। নদীৰ ভিতৰত ডালেমান বঁহিয়াল আছে।

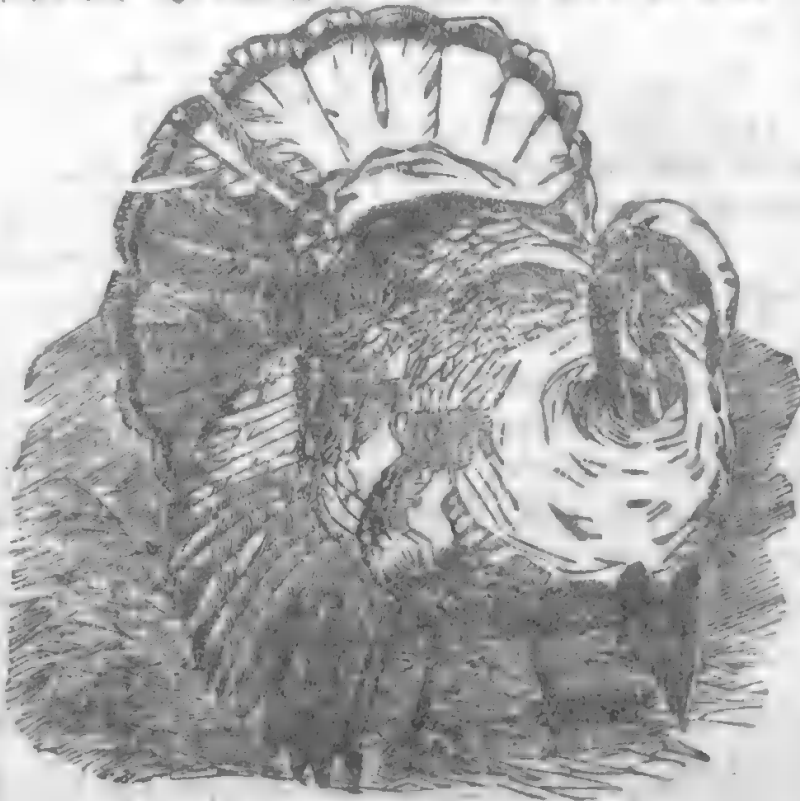
ওপৰ মিচিচিপি, মিচুৰি, ওহাৰো, এই তিনি নদী থকা উত্তৰ ভোখৰ অতি চিকন। ঠাই বৰ গৰম ন হই, জৰ তাপ কমি, আৰু সকলো লস্য উত্থপন হই। ৫০ বছৰৰ আগৈয়ে তাত প্ৰায়ে লস্য মানুহ নাই; আহি বাসি আবৰ লোক চাৱে চাৱে অলপ মাথোন আছিল। সিহঁতে খেতি ন কৰিছিল; বিয়াধৰ কৰম কৰি পহু মাচ মাৰি খাই, আৰু ই কৈদে সি কৈদে বন কৰি আছিল। এতিয়া সিহঁতক মিচুৰিৰ দখিন পাৰে ভাল এভোখৰ ঠাই দেশাধিকাৰে দিলে; তাতে গোট খাই সিহঁতে সিকি পৰ্হি ক্ৰমেৰে লস্য হৈ গৈছে। সিহঁতৰ মাজলৈ অনেক মিল্য-নেৰি লোকে গৈ লিকাইছে।

সেই দেশত গচ নো হোৱা জিন গজা বৰ বৰ ভৈয়াম আছে। পথাৰৰ নিচিনা মাটি সমান, বৰ দুৰৈলৈকে দেখিব পাৰে। সেই ভৈয়ামবোৰত এতিয়া খেতি কৰিবলৈ ধৰিছে। বছৰে বছৰে ভেতিয়া বন সুকাই, ভেতিয়া জুই লাগি বতাহেৰে হুৰ হুৰাই এখনকৈ পোৰে। ভেতিয়া বনবিয়া মহ, পহু, চৰাই, মানুহ আদি কৰি জুইৰ পৰা পলাই বৰ সুমেৰে সাৰিব পাৰে; কেতিয়াবা জুয়ে বৰকৈ খেদি অনেক জন্তু পুৰি মাৰে। জন্তু পলাই হোৱা বাটত মানুহ বৈ থাকিলে, মহ আ-দিএ একে বেলিএ তাৰ ওপৰে লৰি গৈ গচ-কি মাৰে।

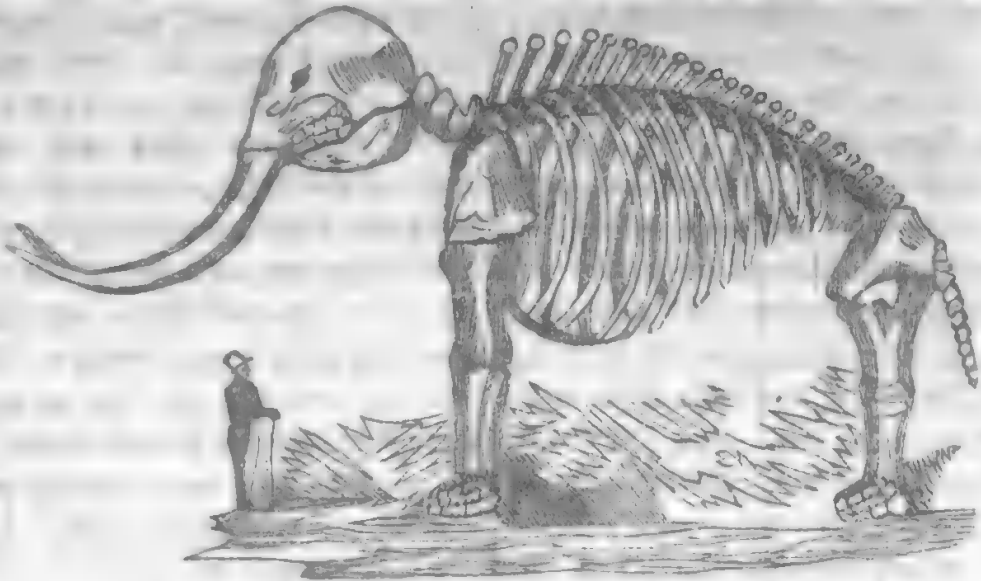
সেই দেশৰ মই আমাৰ মইৰ নিচিনা ন
হই, বেলেগ জাত; তাক বাইচন বোলে।
তাৰ গলধন ওখ, ডিক্ৰিৰ নোম সিংহৰ
দৰে দিখল; লিঙ্গ চুটি। মানুহে তাক মাৰি
নোমেৰে মৈতে চাল সুকাট তাক বেচে।
এনে চালত বৰ উম, কাৰ কালিত বধত
জোআ মানুহে সদাই গাত লই। জাকে পতি
হেজাৰ হেজাৰ বাইচন একে লগে থাকে,
সকলোএ গোজবাত মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা
হই। মতাৰোৰে কেতিয়াবা জুজো কৰে।
সিহঁতে জাকেৰে জাই; গৰাৰ পৰা বা নদিত
আগ হৈ জোআবোৰ যদি পৰে, তাৰ পাচত
আটাইবোৰে খেদি জাই। আদি বাসি লো-
কে মাৰিবৰ নিমিত্তে সিহঁতলৈ বৰ গাঁত
ধানি, তালৈ খেদে, নাইবা থিয় গৰালৈ চল
গাই হাই মাৰি খেদি নিসাত সিহঁতে বেগ
ধৰি তাৰ পৰা পৰি মৰে। বচৰি বচৰি
হেজাৰ হেজাৰ মাৰে, তেও চুকুআ নাই।
ওপৰে সি পিঠিত সেই জন্তুৰ নকচা দেখিল।

সেই দেশত নৰ আদি অনেক জাত পাই,
বগা আৰু কলা ভালুক, লতা মাকৰি, নাহৰ
ফুটুকি, চাগ, উদ, সিয়াল, বাক কুকুৰ, কেৰ
কেটুআ আদি আছে। কুবৰ পখি, লগুন,
বাক হাঁহ, কুপৌ, কৈৰ, আৰু সৰু সৰু চৰাই
অনেক বিধ হাবিত থাকি বৰ সুললিত বাও
কৰে। আৰু পেক নামে জি বৰ চৰাই তা-
বত বসত আগেয়ে নাই কিচিল, সেই চৰাই
আমেৰিকা দেশত পোআ গৈছিল। পাচে
তাক ধৰি পোহনিয়া কৰি ইকলও আদি
অনেক দেশলৈ নি পুহিচে। এই দেশলৈকো
আনিচে; তাৰ মজ্জা বাক হাঁহতকৈও সো-
আদ, খাবলৈ চিকন। পেক চৰাইৰ নকচা
ডলত লিখা আছে।

আৰু অনেক বিধ সৰু সৰু মৌগিয়া আ-
চে, বৰন সুন্দৰ, গা অতি সৰু। এবিধ বন-
হিয়া পাৰ আছে; লাম্ব লাম্ব দম খাই জাক
পাতি বচৰে বচৰে টাই ললাই পোআলি
জগাই। জন্তু বৰ কাঠনি থাকে, তাতে ও।

আমেৰিকা দেশত প্ৰথমে দেখা পোআ পেক চৰাই।

ফিলাদেলফিয়া নগৰৰ দৰ্শন ঘৰত ৰাখি থোআ মাস্তদনৰ হাড়।

Skeleton of a Mastodon preserved in the Philadelphia Museum.

৬ মাইল দিঘল বহল এইমান ডাকৰ হা-
বিত কুৰি গচে পতি দু কুৰি তিনি কুৰিকৈ
বাহ নাজি থাকে। তেতিয়া জাকেৰে উৰি
জাই, তেতিয়া আকাম এখন কলা পৰি জাই,
মৰদ গৰ্জনৰ দৰ।

ওহায়ে প্ৰদেশত আৰু আন ঠাইতো লো-
নৰ পুত্ৰ থাকে; তাৰ লোন মাটি খাবলৈ
অনেক পুত্ৰৰ পৰা জন্তুবিলাক গৈ গৈ তাতে
মৰাত সিহঁতৰ ভালেমান হাৰ দম খাই আ-
চে। সেই হাৰৰ মাজত হাতিতকৈও ডাকৰ
এটা জন্তুৰ হাৰ আছে; তাক মাস্তদন বো-
লে। সি হাতিৰ নিচিনা হৈছিল; কিন্তু সেই
বিধ জন্তু এতিয়া নাই, সঁচ ঢুকাল। এনে
এক জন্তুৰ হাৰ জোৰাই ফিলাদেলফিয়া নগ-
ৰৰ দৰ্শন ঘৰত থোআ আছে; তাৰ দিঘে
১২ হাত, ওখই ৮ হাত; দাঁত ৭ হাত
দিঘল। সেই বিধ জন্তু কোন কালত জিয়াই
আছিল, আদি বানিএও কব নোআৰে।

সাপৰ মাজত জুনুকাৰ দৰে নেগুৰ বজোআ
এবিধ আছে। সি আটাইতকৈ ডাইল নাপ;
কামুৰিৰ খুজিলে সি নেগুৰ বজাই। মানুহক
খালে জি ডোখৰ মঙ্গহত তাৰ দাঁত সোমালে,
তাক বেগাই কাটি নু গুচালে নিচেয়ে মৰে।

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগত মানুহ প্ৰায়ে

ইজৰাজি বঙ্গহ; আটলাণ্টিক সাগৰৰ দাঁতিত
থকা ইজৰাজি বঙ্গহে পচিমলৈ গৈ গৈ থাকে।
আৰু ইজলণ্ড, আয়ৰলণ্ড, আৰু জৰ্মানি লো-
কে তাত ভাল দেশ আছে বুলি সুনি তালৈ-
কে জাহাজৰে লাখ লাখ গৈ আছে।

মিচিচিপি নদিৰ মুখত প্ৰথমে ফাফি মানুহ-
বিলাকে ১৬৭৮ সঁকত সোমাই, ফাফি বজাৰ
নামেৰে তাৰ ওচৰত থকা দেশ এখন ললে।
ক্ৰমেৰে ফাফিএ নুঅৰ্লিঞ্চ নগৰ পাতিলে,
আৰু নুই বজাৰ নাম দি দেশ এখনক লুইচিয়ানা
বুলিলে। ১৮০৩ সঁকত আমেৰিকাৰ লোকে
সেই গোটেই দেশ ফাফিবিলাকক ৩,০০,০০০
০০০ তিনি কোটি টকা ধন দি কিনি ললে।
তাৰে পৰা পুজা বহুকৈ বাহিৰে। ১৮০০ সঁকত
মধ্যম আমেৰিকাৰ ৪,৫০,০০০ পুজাতকৈ
অধিক নাই; ১৮৫০ সঁকত ২৫,০০,০০০
হৈছিল; অৰ্থাত ৫০ বছৰত ২০ গুনকৈ
বাহিল। ১৮০০ সঁকত ওহায়ে প্ৰদেশৰ
৪৫,৩৬৫ মানুহ আছিল, এতিয়া প্ৰায় ২০
লাখ হৈছে; মিনিসিপান প্ৰদেশৰ ৫৫১ মানুহ
আছিল, এতিয়া ৪ লাখ মান হ'ল; ইন্দিয়া-
নাৰ ৪,৬৫১ আছিল, এতিয়া প্ৰায়ে ১০
লাখ; ইলিনই প্ৰদেশৰ ২১৫ আছিল, এতিয়া
৮ লাখতকৈ অধিক হৈছে।

পৌল পাঁচনিৰ বিবৰন ।

Account of Paul the Apostle.

এই অতি উত্তম আৰু প্ৰভুৱৈ প্ৰিয় হো-
আ মানুহ জনৰ চৰিত্ৰ বুজিবলৈ বিবেচনা
কৰা আমাৰ অতি প্ৰয়োজন আছে । তেঁও
কি ৰূপে ইশ্বৰৰ প্ৰকাশিত বাক্য পাই মৰ-
নৰ সেনালৈকে দুখ, ভাৰনা, তাৰনা আৰু মৰন
সম্ভাপেৰেও সেই সুভ বাত্ৰা কিত্তন কৰাত
মন দি থাকিল; আৰু জেনেকৈ ইশ্বৰৰ ধৰ-
মত সম্পূৰ্ণ হৈ, তেঁওৰ পাঁচত হোআ ইশ্বৰৰ
লোকলৈ আহি হ'ল; লগৰ ডাইবিলাকক
ধৰমত মজ আচৰন কৰিবলৈ জেনেকৈ সি-
কাইছিল; খ্ৰীষ্টৰ নিমিত্তে জেনেকৈ সৎসা-
ৰৰ আটাই সুখ আৰু লাভক বিচাৰি জেন
মানিলে; এই সকলো কথা মন কৰি চালে
আৰু মনত ৰাখিলে আমালৈ অতি লাভ
হ'ব । আমি জানিচোঁ, এই প্ৰিয় পাঁচনিৰ
সমান প্ৰভুৰ ধৰমত উচাহ, বিশ্বাসত বলৱন্ত
আৰু প্ৰভুৱৈ সম্পূৰ্ণ প্ৰেম হোআ আন কো-
নো মানুহ এই কালত বা আন কালতো হো-
আ নাই । বাবে জন পাঁচনিজকৈ পাচে
হ'লেও, সিবিলাকতকৈ একেৰিও মৰু হোআ
নাই । তেঁও ওপৰ পিত্ৰবিলাকৰ মতেৰে
ইশ্বৰৰ বিধান গমিলিএল বিধান পণ্ডিতৰ
লগত সম্পূৰ্ণ ভাৱে সিকিলেও খ্ৰীষ্টৰ ধৰম
কোনো মানুহৰ পৰা সিকা নাই । গলাতিয়া
১:১১, ১২ । আৰু কি ভাৱে খ্ৰীষ্টক কিত্তন
কৰিব, তাৰ কথা কোনো ডেজ মজু হোআ
মানুহৰ লগত আলচো ন কৰিলে । ১৬, ১৭
পদ । কিন্তু জেনেকৈ প্ৰকাশিত বাক্যৰ দো-
আৰাই পালে, তেনেকৈ তেঁও খ্ৰীষ্টক কিত্তন
কৰিলে । সেই খ্ৰীষ্টৰ কিত্তন নিবাবন কৰি-
বৰ নিমিত্তে তেঁওৰ অহিত কিমান মানুহ
উঠিল, তথাপি কোনো ৰূপেও তাক নিবাবন
কৰিব নোআবিলে; বন্দিগাল, সান্তি, লগোন
বা তাৰনা এইবোৰেও নোআবিলে; কিন্তু
তাৰ দোআৰাই হানি কৰিবৰ চাৰি ধৰম
বুধিহে কৰিলে । সেই কথাত পাঁচনিএ
আপুনিও ৰুমিয়া ডাইবিলাকলৈ লিখিছে ।

জি জনক মই কিত্তন কৰিচোঁ, আৰু জি জনৰ
বাক্য মোৰ বিদয়ত আছে, সেই খ্ৰীষ্টৰ
অগম্য প্ৰেমৰ পৰা মৰন বা জিৱন, স্বৰগৰ
দূত বা প্ৰধান ভূত, বৰ্তমান বা ভৱিষ্যত
কাজ, ওপৰ বা তল, আন কোনো সুজা বস্তু-
এও আমাক বিজোগ কৰিব নোআবে, মোৰ
এনে বিশ্বাস আছে । এই কথা পাঁচনিএ জে-
নেকৈ কলে, তেনেকৈ অন্তলৈকে আপোনাৰ
খিৰ বিশ্বাসতে বৈ থাকিল; কোনোএ তেঁওক
সেই বিশ্বাসৰ পৰা এক খোজো লৰ চৰ কৰান
নোআবিলে । জেতিয়া জগতৰ লোকে তেঁও-
লৈ হিংসাৰে নিন্দা তাৰনা কৰিছিল, তে-
তিয়া সেই তাৰনাৰ দোআৰাই প্ৰভুৰ কথ-
মত আৰু বলৱন্ত হৈ; জলা কুইৰ ওপ-
ৰত তেল বাকি দিলে জেনেকৈ মুখাওক চা-
ৰি জলিহে উঠে, সেই ৰূপে জেতিয়া তেঁও
জগতৰ নিন্দ্যা লোকৰ পৰা নিন্দা আৰু তা-
ৰনা পাই, তেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ ধৰমলৈ অধিক
ৰূপে জলি উঠে । এই কথাৰ প্ৰমাণ তেঁও
আপুনিএই কৈছে, আমি সকলো পোনে দুখ
ভোগ পোআ হৈও বিয়াকুল ন হৈও; উপাই
নাই কিয়া হৈও নিবনা ন হৈও; তাৰনা পা-
লেও অনাথ ন হৈও, তললৈ পেলোআ
হলেও বিনাস ন হৈও; যিচুৰ জিৱন আ-
মাৰ সবিলত জেন প্ৰকাশ কৰা জাই, এই
নিমিত্তে আমি সদাই সবিলত প্ৰভু যিচুৰ
মিত্ৰাৰ ভোগ কৰি ফুৰিচোঁ । সেই ৰূপে
তেঁওৰ দেহত মিত্ৰাৰ ভোগ কৰিলেও কো-
নো ৰূপে বিনাস ন হ'ল; কিয়নো জি জনৰ
নিমিত্তে এই সকলো দুখ, তাৰনা, নিন্দা
আৰু সান্তি ভোগ কৰিলে, সেই জনেই নানা
চাইত, নানা সময়ত স্বৰ্গীয় দৰ্শনৰ দোআৰাই
আপোনাৰ প্ৰিয় জনক সান্তনা কৰিলে । এই
ৰূপে স্বৰ্গীয় দৰ্শন আৰু মৰ্ত্ত্যৰ দোআ-
ৰাই নিজোজন কৰা লোক এই প্ৰিথিবিৰ
মাজত আৰু জেতিয়াও কতো ন হ'ব বুলি
জানিচোঁ ।

এই প্ৰিয় আৰু মান্যৱন্ত পাঁচনি জন ৩০
বচৰ মান বয়সিয়া হোআত স্বৰ্গীয় দৰ্শনৰ

দোআৰাই মন পালটন কৰা হৈ, তেঁওৰ বয়স ৬০ বছৰ বয়সিয়া হোআলৈকে খ্ৰিষ্টৰ সূত্ৰ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি কুৰিলে। সেসত জেতিয়া তেঁও চহিতান ভুতৰ লগত বন কৰি এটাই জাত্ৰা কৰা পথৰ ওৰ পেলালে, আৰু আপোনাৰ অমূল্য বিশ্বাস ধাৰন কৰি সম্পূৰ্ণ কৰিলে, তেতিয়া নিৰো নামে কৰিয়া বজাৰ দোআৰাই ভৰোআলৰ মুখত পৰি আনন্দে প্ৰান চাৰি দি অনন্ত জিৰনিৰ থানত সোমাল; আৰু তাতে জি অবিনাসি পুনাৰ কিৰিটি পৰমাৰ্থিক বিচাৰ কৰ্তা পুত্ৰু বাখি থৈছিল, তাকে পালে। সেই চাইত চানুকৰ কোৰ, জগতৰ অত্যন্ত ভাৰনা আৰু চহিতানৰ পৰি-খাই আৰু পাব নোআৰে, আৰু কোনো কালেও তেঁওৰ চকুৰ লো নোলাৰ, কিন্তু হাতি দিনে তিনি বছৰলৈকে জি চকুৰ লোতক ওলাই আছিল, সেই সকলোকে ইস্বৰে আপোনাৰ হাতত গামোচা লৈ মচিহে পেলা-লে; সেই কাৰনে তাত আৰু কেতিয়াও ক্ৰন্দন ন হব।

প্ৰশ্ন।

এতিয়া আমি কোন মানুহৰ বিবৰন কৈচোঁ?

সেই জন কোন দেশৰ মানুহ?

সেই মানুহৰ কথা বুজাত কি লাভ?

পৌলে কাৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে?

পৌলৰ আচৰন কেনে আছিল?

পৌল খ্ৰিষ্টৰ বাবে জন পাঁচনিৰ মাকৰ এজন নে, নাইবা পাচে হোআ?

খ্ৰিষ্টক কিৰ্তন কৰিবলৈ তেঁও কোনো মানুহৰ পৰা বিদ্যা শিকিলে নে নাই?

পৌলক কিহৰ নিমিত্তে ভাৰনা কৰিছিল?

তেঁও জি জনক বিশ্বাস কৰিলে, সেই বিশ্বাসৰ পৰা খহি পৰিল নে?

সকল ভাৰনা দুখত, তেঁওক কোনে বা-খিলে?

পৌলৰ সমান মৰ্জতাৰে নিজোজন কৰা পাঁচনি আৰু আছে নে?

পৌলে কিমান বছৰৰ মুসত খ্ৰিষ্টৰ সিয়া হল? আৰু তাৰ পাচে কিমান বছৰ বয়স হৈ আছিল?

পৌল এতিয়া কেনে চাইত আছে, তাতে দুখ পাইচে নে?

পৌল পাঁচনিৰ জৌবন কালৰ বিবৰন।

Paul's Early Life.

পৌলৰ জনম কিলিকিয়া দেশৰ তাৰ্চ নগ-ৰত হৈছিল, পাঁ ২২:৩। তেঁওৰ পিত্ৰি মাত্ৰি দুয়ো যিহুদি। কিলিপি ৩:৫। আৰু তেঁও আবুহামৰ বজ্জৰ বেনিয়ামিনৰ কৈদত জনম হৈছিল; বিধানৰ কথাওঁ ফিকচি। ক ১১:১। তেঁওৰ পূৰ্বৰ নাম চৌল; পাঁ ৮:৫৮—৬০; ১:১—৮। চৌলৰ অৰ্থ খো-জাটো। কোনো লোকে বোলে, তেঁওৰ জন-মৰ পূৰ্বে মাক বাপেকে এক নন্তান পাবৰ আশয়েৰে ইস্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, পাচে ইস্বৰে সিহঁতৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, সেই নন্তান দি-লে; তাৰ কাৰনে মাক বাপেকে লৰাৰ নাম চৌল খলে। কিন্তু পৌল নাম কেতিয়া পা-লে, আৰু কি কাৰনে দিয়া হল, তাক আমি বুকপঠৈ নে জানোঁ; তথাপি কোনো পণ্ডি-তে ইয়াকে কই, বোলে, জেতিয়া কুপ্ৰ মা-জুলিৰ পাক নগৰৰ স্বৰ্গিয় পৌল নামে অধিকাৰে পাঁচনিৰ মুখে খ্ৰিষ্টৰ কথা সুনি বিশ্বাস কৰিলে, তেতিয়া সেই অধিকাৰে আ-পোনাৰ পৌল নাম চৌলক মৰ্জতা ৰূপে দি-লে। আৰু আমিও প্ৰথমে সেই চাইতহে চৌ-লৰ নাম পৌল বোলা সুনিচোঁ; পাঁ ১৩:২।

খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬ বছৰ পাচে পৌল জন-মিল। জেতিয়া তেঁও ১৩। ১৪ বছৰ বয়সিয়া হল, তেতিয়া মাক বাপেকে যিৰুচালয় নগ-ৰত ইস্বৰৰ বিধান নিকিবৰ নিমিত্তে পঠা-লে। সেই কালত যিহুদি লোকৰ এনে দস্তৰ আছিল, আপোনাৰ লৰাক প্ৰধান কৰ্ম তিনটা কৰে; প্ৰথমে চৰ্মচেনন, দুতিয় ইস্ব-ৰৰ বিধান, ত্ৰিতীয় কোনো সৎসাৰিক বিদ্যা

সিকাই । সেই ৰূপে চৌলকো ইয়ৰৰ বিধান
সিকিবলৈ যিকচালম নগৰলৈ পঠালে । পৌ-
লৰ সিন্ধুক গমিলিএল নামে এজন বিধানৰ
অধ্যাপক হৈছিল । পাঁ ৫:৩৪; ২২:৩:
২২:৩ । সেই সময়ত যিহুদি লোক দুই
বিধ আছিল, এভাগ ফিকচি, এভাগ চিদুকি ।
পৌল হলে পুৰান ভাগৰ ফিকচি হৈছিল ।
ফিলিপি ৩:৫ । তেঁৱে মণ্ডলিক তাবনা কৰোঁ-
তাৰ মাজৰ এজন পুৰান আছিল; ফি ৩:
৫; পাঁ ২২:৪ । জেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ প্ৰথম
সেৱক স্তিকানক যিহুদিবোৰে সিল পেলাই
মাৰিলে, তেতিয়া চৌলেও তাতে সাখিবোৰৰ
কাপৰ ৰাখিলে, আৰু স্তিকানক মাৰোঁতে
পৌলৰো মন্থত আছিল । পাঁ ৭:৫৮—৬০;
৮:৩ । তেনে সময়ত পৌলক বাথ বা
সিংহ বুলিব পাৰিছিল; কিন্তু অলপতে
অতি নম্ৰ মেৰ পোআলি হল । পাঁ ২:১৪ ।

প্ৰশ্ন ১

পৌলৰ জনম কোন দেশৰ? কোন নগৰত
হৈছিল?

কাৰ বন্ধু আৰু কোন কৈদত জনম হৈছিল?

তেঁও ভদ্ৰ লোক নে সামান্য লোক আছিল?

তেঁওৰ নাম পুথমে কি আছিল, আৰু সেই
নামৰ অৰ্থ কি?

খ্ৰিষ্টৰ কিমান বছৰ পাচে পৌলৰ জনম
হৈছিল?

তেঁও কত আৰু কাৰ লগত বিদ্যা সিকিছিল?

যিহুদি লোকৰ কেই বিধ আছে?

পৌল কোন বিধৰ মানুহ, উত্তম বিধৰ
হই নে?

পৌলৰ মন পালটাৰ বিসই ।

Paul's Conversion.

জি কালত প্ৰভুৰ বিদ্বানি সাখি স্তিকানক
বধ কৰা হল, সেই কালত মণ্ডলিৰ মাজত
অতি হুৰা মূৰা হৈছিল; কিয়নো স্তিকানক
মৰা দেখি সকলো সিন্ধাবিলাক পাঁচনিবি-
লাকত বাহিৰে চায়ে চায়ে গোট গোট

হৈ গল । আৰু স্তিকানক মৰোঁতে মণ্ডলিৰ
সকলোৰে আগন্তক বৰ সাহ পালে; তাতে
চৌলেও মনত সাহ কৰি, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম
লুটিয়াবৰ কাৰনে অতি জতনেৰে দিনে ৰাতিএ
সেই কথাতে মন দিলে । পাচে ঘৰে ঘৰে
কুৰি মুনিহ তিবোতা জাকে জাকে পালে,
সেইবোৰক ধৰি বন্দিলালত সুমাই ধলে । পাঁ
৮: ৩ । আৰু জিমান পাৰে, সিয়ানকৈ প্ৰভুৰ
লোকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে । সেই ৰূপে
য়িকচালম নগৰত জিবোৰক পালে, সেইবো-
ৰক ধৰি সান্তি কৰাই, বন্দিলালত পেলাই
ৰাখিলে; কিন্তু জেতিয়া সেইবোৰক সান্তি
আৰু তাবনা কৰাত মন জুৰ ন হল, আৰু
য়িকচালম নগৰত আন সিন্ধুক তাবনা কৰি-
বলৈকো নাই কিয়া হল, তেতিয়া আন কোন
ঠাইত মানুহে খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰাহ্য কৰিচে,
তাক বিচাৰিবলৈ সুধি সুধি থাকিল । পাচে
দামেচক নগৰত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক ওলাইচে,
এই কথাৰ বুজ পাই, যিহুদিবিলাকৰ বৰ
পোৰোহিতৰ ওচৰলৈ গল; তাতে জি ৰূপে
দামেচক নগৰলৈ গৈ মণ্ডলিৰ লোকক ধৰি
আনিব পাৰে, এনে এখন পত্ৰ, পোৰোহিতৰ
পৰা মাগন কৰি লয়ল; সেই পত্ৰ পাই মানে
চৌলৰ মন অধিৰ নিচিনাকৈ সিন্ধাবিলাকৰ
অহিতে জলি জলি আছিল; জেতিয়া তাবনা
আৰু সান্তি কৰিবলৈ পাম, কেৱল এনে কথা-
ৰে উত্পাত হল । তাতে সেই কৰম ন কৰালৈ-
কে তাৰ মনত একো জিহনি নে পালে । তাৰ
পাচত পোৰোহিতৰ পৰা এখন সক্তি পত্ৰ,
আৰু কেতবিলাক মানুহকো পাই, সেই ঠাইত
মনেৰে একেৰিও কাল নি জিবোআকৈ দামে-
চক নগৰলৈ গল । আৰু বাটত জাঁওতে পৌ-
লৰ মনত সিন্ধাবিলাকৰ অহিতে কি জানি কি-
মান হিংসাৰ তাবনা আছিল, আৰু লগৰ মা-
নুহে মৈতে কিমান কথা আলচি গৈছিল, তাক
কোনে জানিব পাৰে । তথাপি আমি ইয়াকে
বুজিচোঁ, সিন্ধাবিলাকক তাবনা কৰাৰ কথাত
বাহিৰে পৌলৰ মনত আন একো কথা নাছিল;
আৰু সেই হিংসাৰ কথাই তাৰ মনত জুইব

মৰে জলি থকা অৰ একো কথাও ভাবিব নোহোৱিলে। তেতিয়ালৈকে চৌলৰ মনত ইহুৱৰ মণ্ডলিৰ অহিতে হিংসা আৰু ভাৰ-
নাৰে পূৰ হৈ আছিল, সেই সময়লৈকে পোলে আপোনাৰ মনত ইয়াকে ভাবি থাকিল, মই এতিয়া জি কৰম কৰিছোঁ, ইয়াতে ইহুৱে মোলৈ তুষ্ট হৈ আছে; কিয়নো ওপৰ পিত্ৰি-
বিলাকৰ দোআৰাই ইহুৱে জি ধৰম অৰ্থাত্ বিধান আমালৈ দিলে, এই মানুহবিলাকে নাচৰিয়া যিচুৰ মত লোআত আমাৰ এই ধৰম গুচাব খুজিছে; এই কাৰনে মই এনে-
বিলাকক নষ্ট জমি কৰোঁ, ভেস্তে ইহুৱে সি-
য়া আমাৰ বিধানৰ একো হানি ন কৰ, আৰু তাতে ইহুৱেও মোলৈ অৰ্থাত্ মোৰ কৰমত নিচইকৈ সন্তোষ হব।

এই ৰূপে ভাবনা আৰু চিন্তাৰে চৌলৰ মন উগূল খুগূল হৈ থকাত অতি বেগে যিকচালমৰ পৰা দামেচক নগৰলৈ গৈ গৈ আছিল। পাচে জি দিনত নগৰৰ ওচৰ পা-
লে, আৰু জি সময়ত গৈছে আৰু প্ৰভুৰ সিন্যাবিলাকৰ অহিতে চিন্তা কৰা ভাবনাৰে চৌলৰ মন পূৰ হৈ আছিল, এনে সময়তে ইহুৱৰ হাত তালৈ যবণৰ পৰা বিদিত হল। তেতিয়া দুপৰ মান বেলিত সূৰ্যৰ প্ৰকাশতকৈ
অতি প্ৰতাপি পহৰ তেঁওৰ আৰু তেঁওৰ লগত জোআ মানুহবোৰৰ চাৰিও ফালে প্ৰকাশ
হল। সেই প্ৰতাপৰ কাৰনে তেঁও একো
বখ্যা নে পাই একে বেলিএ ঘোঁৰাৰ পৰা মাটিত পৰিল; তেতিয়া আকাশৰ পৰা হো-
আ এক বানি সুনিলে, হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় ভাবনা কৰিছা? পাঁ ২:৪। এনে
বানি সুনাত চৌলে অতি ভই আৰু মৰ্জতাৰে কোমল মাত লগাই সুধিলে; হে প্ৰভু, আ-
পুনি কোন? তেতিয়া প্ৰভুএ কলে, জি যি-
চুৰ তুমি ভাবনা কৰি আছা, তেঁৱেই মই। এই কথা সুনাত চৌলৰ মন কি জানি কি-
মান ভয়েৰে পূৰ হল, আৰু জি জনৰ প্ৰতাপি বাহুৰ প্ৰহাৰ পালে, এনে সন্ধিমন্ত প্ৰভু-
কে ভাবনা কৰাত কেনে ভয়ঙ্কৰ ভাবনা সো-

মাই তেঁওৰ মন ভগ্ন কৰিলে, তাক কোনে বুজিব পাৰে? সিংহৰ মুখত মানুহ পৰি-
লে জেনেকৈ একে বেলিএই হাৰ হব তাগি গুৰি হৈ জাই, সেই ৰূপে সেই ভয়ঙ্কৰ ভা-
বনা চৌলৰ মনত পৰাত তেঁওৰ মনৰ সক-
দো হাববোৰ গুৰি হৈ তাগি গল; আৰু মনৰ অনুমানৰে জানোঁ, সেই সময়ত পৌ-
লৰ লহিলত একো সন্ধি নে থাকিল। কিন্তু দেখা, এই ৰূপে ভাবনা কৰি থাকোঁতে, জি জনে চেপেটা নল নে ভাজে, আৰু যুঁআৰে সলিভাও নু নুমাই, আৰু জি জনে ভগ্ন হোআ হাববোৰকো বাটৰি পাৰে, এনে দায়া-
মই জনে পুনৰ মাত লগাই কলে, কিন্তু উঠা, নগৰলৈ জোআ; তেতিয়া তুমি জিহকে কৰিব লাগিব তাকে ভোমাত কোআ জাব। ১; ৬।
এই কথাৰ বাহিৰেও আন আন অনেক কথাও তেঁওত কোআ হল। পাঁ ২২: ২, ১০; ২৬: ১৪—১৮। প্ৰভুএ এই ৰূপে আদেশ কৰাৰ পাচে চৌল মাটিৰ পৰা উঠিল, কিন্তু এনে প্ৰতাপি পহৰৰ দোআৰাই চকুৰে কাকো দেখিব নোআবিলে; সেই কাৰনে তেঁওৰ লগৰ মানুহে হাতত ধৰি দামেচক নগৰলৈ আনিলে; তাতে যিহুদা নামেৰে এজনৰ ঘৰত সোমাই তিনি দিনলৈকে নো খোআ নো বোআকৈ থাকিল। নো খোআ নো বোআকৈ জে আছিল, ইয়াৰ হেতু এই, তেঁও সেই দৰ্শনত ভই পোআত বা আপো-
নাৰ চকু কৰা হোআৰ মিসিতে লগোনে থাকিল, এনে ন হই, কিন্তু জি জনৰ অহিতে এনে কৰম কৰিলে, তাৰ কাৰনেহে অতি খেদ পোআত একো আহাৰ লবলৈ ইচা ন হল। তাৰ বাহিৰেও তেঁও আগৰে পৰা জি জি পাপ দায়ালু প্ৰভুৰ বিৰোধে কৰিলে, সেই আটাই পাপ তেতিয়া তেঁওৰ মনৰ আগত বৈ থাকিল; আৰু তাকে চিন্তা কৰোঁতে মনত অতিমই সোক আৰু বিয়াকুল বাৰ্হি জোআত তেঁওৰ মন নিচই ৰূপে ভগ্ন হল; সেই কাৰনেহে আন কোনো কথাটো নি চিন্তাকৈ কেৱল পাপৰ কথাতে চিন্তি আ-

ছিল, আৰু সেই পাপৰ চিন্তা আৰু ঋদ্ধ এনে
গৰুৰ পৰ্যন্তৰ দৰে তেঁওৰ মনত ভাব হোৱাত
সন্নিহৰ কথাটো কি চিন্তা কৰিব পাৰে!

এই ৰূপে তিনি দিনলৈকে নো খোজা নো
বোজা পাপৰ নিমিত্তে চিন্তা আৰু ঋদ্ধ
পাই থাকোঁতে সেই ঋদ্ধত জেন তেঁওৰ মন
নিবসাৰে বিয়াকুল আৰু বলিয়া হৈ নে জাই,
এই নিমিত্তে তিনি দিনৰ মূৰত লাভনা
কৰোঁতা দানানু প্ৰভুএ হনানিয়াৰ বিষয়ে
তেঁওক এক দৰ্শন দেখালে। সেই দৰ্শন পো-
হাত পোহৰ মনত চাইগ কিছু আসাৰে আ-
নন্দ পালে। কিন্তু সেই দৰ্শনৰ পাচত প্ৰভুএ
হনানিয়াকো দৰ্শন দি কলে, তুমি উঠি পোন
নামেৰে বোলাটো আলিএ গৈ যিহুদাৰ যকত
তাৰ নগৰৰ চৌল নামে এজনৰ বাজা লোখা-
গৈ; দেখা, সি প্ৰাৰ্থনা কৰি আছে, আৰু
তুমি তাৰ ওচৰলৈ জোআ এনে এক দৰ্শনো
পালে। তাতে হনানিয়াই চৌলৰ বিৰোধে
উঠব দিয়াত, তেতিয়া প্ৰভুএ পুনৰ বাৰ কলে,
তুমি আন একো কথা ন কৈ পোনে পোনে
বাট বুলি জোআ, কিয়নো বিদেশি লোক
আৰু ৰজাবিলাক আৰু ইল্লাএলৰ সন্ততি-
বিলাকৰ আগত মোৰ নাম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ
সেই জন মোৰ মনোনিত পাত্ৰ হই। পাঁ
১: ১৫। সেই ৰূপে কোআত হনানিয়া গৈ
পৌলক পালে; পাচে তেঁওৰ আগত কিছু
কথা বাজা হৈ প্ৰভুৰ নামেৰে বুৰ দিয়ালে।
তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৩৬, আৰু পৌলে ৩০
বচৰ বয়সিয়া হৈছিল।

এই কৰমৰ পাচত পৌলে মনে মনে নে
থাকি যিচু জে খ্ৰিষ্ট হই, ইয়াৰ কথা দামে-
চক নগৰৰ মাজত কিৰ্তন কৰিলে; সেই
ৰূপে কিছু দিন সেই ঠাইতে থাকি, পাচে
আবৰ দেশলৈ গল; গলা ১: ১৭। কোনো
পণ্ডিতে ভাবে, বোলে, পৌলে তাত কিৰ্তন
কৰিবৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টৰ কথা সিকিছিল;
কিন্তু অধিক লোকে ভাবে বোলে, তেঁও আবৰ
দেশত কেৱল কিৰ্তন কৰিবলৈহে গৈছিল;
কিয়নো তাত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি থাপ-

না কৰা হৈছিল, আৰু সিবিলাকৰ মাজত
কিৰ্তন কৰা লোক কোন আছিল, তাক কেৱে
কৰ নোআৰে। এই হেতুকে জানিচৌ, কেৱল
পৌলেহে তাত কিৰ্তন কৰি আছিল। তেঁও
জে তাত কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে কেৱল গৈ-
ছিল, তাৰ প্ৰমাণ তেঁওৰ এক পত্ৰৰ দোআ-
বাই বুজিচৌ। গলা ১: ১১, ১২, ১৬, ১৭।
তেঁৱে কৈচে, হে ভাইবিলাক, জি সুভ বাজা
মোৰ দোআবাই কিৰ্তন কৰা হৈছিল, সেয়ে
মানুহৰ মতে ন হই, ইয়াক তোমোলাকত
বুজাইচৌ। মই মানুহৰ পৰা তাক পোআও
নাই, সিকাও নাই, কিন্তু যিচু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰকা-
নিত বাক্যৰ দোআবাইহে তাক পালোঁ।
তেতিয়াই মই তেজ মজ্জহ হোআ মানুহে
সৈতে আলচো ন কৰিলোঁ। ইয়াতে পৌলে
কোনো মানুহৰ পৰা জে কিৰ্তন কৰিবলৈ সি-
কা নাই, তাক ভাল ৰূপে প্ৰকাশ কৰা গল;
কিয়নো তেঁও আপুনি কৈচে, মই জি কিৰ্তন
কৰাৰ ভাব পালোঁ, সেয়ে মানুহৰ পৰা ন
হই; আৰু মানুহৰ দোআবায়ো তাক কৰি-
বলৈ সিকা নাই; কিন্তু প্ৰভুৰ পৰাহে পাই
কিৰ্তন কৰিবলৈ সিকিলোঁ।

পাচে আবৰ দেশৰ পৰা তেঁও পুনৰাই
দামেচক নগৰলৈ উলটি আহিল। গলা-
তিয়া ১: ১৭। কিন্তু তাত কিছু কাল থাকি-
লত যিহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ খাপ দিব ধৰি-
লে; পাচে ভায়েকবিলাকে বাতিএই এটা
পাচিত ভৰাই পৌলক গৰ পাৰ কৰি দিলে।
জি যবত পৌল আছিল, সেই যব নগৰৰ
গৰতে লগাই মজা হৈছিল, সেই কাৰনে
বাতি পাচিত ভৰাই গৰৰ এক মুকজাই দি
পাৰ কৰি দিব পাৰিলে। পাঁ ১: ২৩—৩১;
২ কৰ ১১: ৩২।

প্ৰশ্ন।

স্তিকানক বধ কৰাত মণ্ডলিৰ লোকৰ কি
হৈছিল?

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মমক কোনে লুটিয়াৰ খুজিলে?
পৌলে যিহুদালয়ৰ পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহক
তাৰনা কৰিবলৈ কোন নগৰলৈ গৈছিল?

পৌলে কান্দা কবাত তেঁওৰ মনত কি কথা
ভাবিছিল?

দামেচক নগৰৰ ওচৰ পোআত পৌলৰ
কি ঘটিল?

তেঁও কাৰ বিৰোধে বন কৰিছিল?

জৈতিয়া পৌলে পুত্ৰকে ভাবনা কৰিচো
বুলি জানিলে, তেতিয়া মনত কি ভাবনা
আছিল?

দুই লোকক সন্ত কৰিবলৈ কাৰ সক্তি
আছে?

মানুহৰ দুখিত মন কোনে সান্তনা কৰিব
পাৰে?

মাটিৰ পৰা উঠিলত পৌলৰ চকুত কি হল?

তাৰ পাচে তেঁও কাৰ ঘৰলৈ গল?

কেই দিনলৈ পৌলে নে দেখা হৈ আছিল?

কি কাৰনে ভোজন পান ন কৰিলে?

তিনি দিনৰ মূৰত পৌলৰ ওচৰলৈ পুত্ৰ
কাক পাঁচিলে?

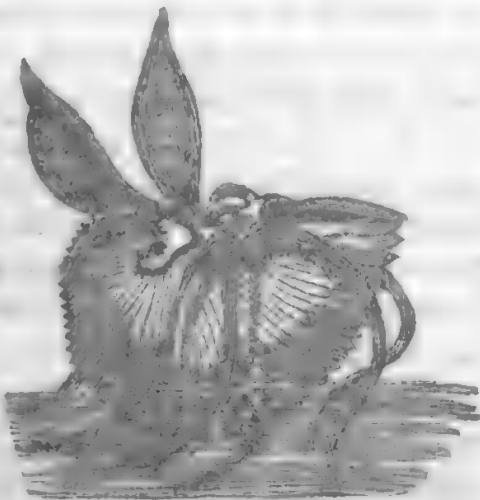
হানানিয়া গৈ পৌলক কি কৰিলে?

ইয়াৰ পাচে পৌলে দামেচক নগৰত কি
কৰিলে?

দামেচকৰ পৰা কলৈ গৈছিল?

আৰব দেশত পৌলে কি কৰিলে?

পুনৰাই দামেচক নগৰলৈ অহাৰ পাচে
তেঁওৰ কি ঘটিল?

সাগৰত ওপৰি কান্ধেৰে পান ভৰি জোআ নতিলচ
নাখে এবিধ মাফুকৰ নকচা।

পূৰ্বনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৪।

Bukhang's Khom Raja—War with the British.

১৪৭৪ সঁকত এওৰে পুত্ৰ চুখাংকা কুমৰ
বজা হল, এওকে খোৰা বজাও বোলে।
লাকনি মুংকেও (৫) সঁকত ত্যাওচুপন ১,
ত্যাওচামচু ১, ত্যাওলুংকতাই ১, ত্যাও-
তিপ ১, ত্যাওচামকেও ১, ত্যাওতিংপম ১,
ত্যাওউ ১, এই কৌঅৰ সাতোটা, বৰ পাত্ৰ
পুত্ৰক লাপেত ১, চেনবৰৰ পুত্ৰক লাচাম
পম ১, এই সকলো বজা দেৱক দৌহ কৰিব-
লৈ আলচিলে। পাচে এই কথা বজা দেৱ
মুনি নিইতক খৰি আনি মাৰিব কৰিলে,
পাচে তংখাম বৰ গোহাঁয়ে মাতিলত বজা
দেৱে দাই এৰি সিইতক নে মাৰি এৰিলে।

লাকনি কাতপাও সঁকত বজা দেৱে তেও
বাক জুখ কৰিবলৈ চাৰিজ বজাকে, বৰ গো-
হাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, সৈন্য সেনা দি
পঠালে। পাচে ইবোলাক তিনিএ গৈ নাত-
কপত বলগৈ; তাৰ পৰা চাৰিজ বজাই বৰ
গোহাঁয়ে নামতুত বললৈ; বুৰা গোহাঁয়ে
সমাইৰ বাটে গল; তাৰো পৰা চাৰিজ বজা
বৰ গোহাঁয়ে আইতনিয়া দিসে দি গল
পাচে সিইতে খেদি জাবৰ দেখি লৰা তি-
ৰোতা এৰি ভাগি লুইতে গল; আইতনি-
ভাগি গৈ পাপুকিয়া নগাত সোমালগৈ
পাচে চাৰিজ বজা বৰ গোহাঁয়ে খেদি গৈ
পাপুকিয়াৰ গাঁও পালেগৈ; পাচে পাপু-
কিয়াও ভাগি গৈ খামতেজিয়াত সোমালগৈ।
পাচে আমাৰ লোকে খেদি গৈ খামতেজ
পালেগৈ, পাচে খামতেজ ভাগিল; খামত-
জিয়াৰ পালে মেচোন ১। সেই চাইতে
বৰ গোহাঁই নহিয়া পবিল। বৰ গোহাঁইক
ওলটাই আনোতে বাটত আইতনিয়া, পা-
পুকিয়া, খামতেজিয়া, এই তিনি গাঁৱা নগা
এটাই হৈ ডইমুং পৰ্বতত বেৰি খৰি বৰ
গোহাঁইক লৈ অহা মানুহক কাটিলে। পা-
চে ত্যাওচুপন, ত্যাওতু, এই দুই কুমৰ
খেদি গৈ ডইমুং পৰ্বতত জুখ ধৰিলে; তি-
নিও কৈদ নগা জুখে নোআৰি ভাগিল।

দুই কৌশবে বৰ গোহাঁইক একতাই আনি-
লে । লাকনি কণ্ঠমাও (১) সঁকত বৰ পাত্ৰ
গোহাঁই মৰিল, বুৰা গোহাঁয়ে মৰিল ।

লাকনি তাওচি সঁকত তৰাইথেকক ত্যাও-
চাবাই নাম দি বুৰা গোহাঁই পাতিলে ।
লাকনি কাপটিকা (১২) সঁকত প্ৰতাপ বাইৰ
নাতিএক আহিল । পাচে আনুআ কুঁয়া ভটি-
য়াই গৈ প্ৰতাপ বাইৰ নাতিএকৰ লগ
ললেগৈ । পাচে দুয়ো উজাই আহি দিখৌ
মুখ ললেহি । বজা দেৱে এই কথা সুনি
ত্যাওখাম বৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে,
বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে বনলৈ পাঁচিলে ।
ইবোলাক তিনিও গৈ দিখৌ মুখত বন
ধৰিলেগৈ । এনেতে জোহানৰ পুতেক ন-
কণ্ঠমাওৰ ডায়েক, জকা দেওখাইক চোলা
পেলাবৰ নিমিত্তে মাৰিলে । পাচে আহিব
দিনত বজা দেৱে মনখাম কুমৰকে, চুম-
ডাককে, এই দুইক বহুত মানুহ দি বোকা
গৰ বান্ধিব দিলেগৈ ।

লাকনি ভাপমুত (১৩) সঁকত বুৰা গোহাঁইক
বোকাৰ গৰত ধাকিবলৈ পঠালে । এই সঁক-
তে আগৰ বোকাৰ গৰত ধকাবোৰক সনালৈ
পঠালে; নামনি ফলিয়া মুখুজিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, মৰিবতেল ১, এই দুইক ত্যাও-
চুৰ লগলৈ সনালৈ পঠালে । ত্যাওচুৰলৈ
বঁটা দিলে হাতি ১, ডগ ১, হেৰদান ১,
হিলৈ ১, কপৰ জৰা ১, বেলা ১ । আৰু
ত্যাওচাবাই বুৰা গোহাঁইক সবাৰে সুব
কৰি দি সনালৈ পঠালে । বকতিয়াল হাতি
মুৰিয়া মতিয়ানত ১, উজনি ফলিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, এই দুইকো লগত দিলে ।

লাকনি বাইচান সঁকত চুচুকুতুমুএ, টেপুএ
এই দুয়ে উজাই আহি সনা পালেহি ।
আমাৰ লোকেও গৈ সনাত থাকিলগৈ ।
পাচে সিহঁত দুয়ে লুইতে উজাই দিখৌ
মুখ পালেহি । পাচে এই কথা সুনি বজা
দেৱে চাৰিজ বজা, ত্যাওখাম বৰ গোহাঁয়ে,
কণ্ঠমাও বৰ পাত্ৰ গোহাঁয়ে, তৰাইথেক বুৰা
গোহাঁয়ে আলচি, নাৱে ভটিয়াই লুইতে পা-

লেগৈ । সিহঁত দুয়ে গধূলি বেলা লুইতে
উজাই পুনৰ দুপৰ বাতি ভটিয়াই আহি,
আমাৰ মানুহলৈ হিলৈ মাৰিলে; দুই চাৰি
গুলি লাগিলত আমাৰ মানুহ ডাঙিল ।
পাচে সিহঁত দুই ভটিয়াই গৈ, সাঁহি মুখৰ
চপৰিত বনহি । আমাৰ লোকে খেদি গৈ
সাঁহি মুখত জুখ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ
ত্যাওমুখচ পৰিল ।

লাকনি মুখাবাও সঁকত মাঘৰ দিনত, কোঁচ
বজা লুইতে উজাই আহি, দিখৌ মুখৰ
পোনে লুইতৰ উভয়ে বনহি । পাচে বজা
দেৱে চাৰিজ বজা, তৰাইথেক বুৰা গোহাঁই,
ত্যাও উত, ত্যাওচুলুং, কণ্ঠমাও বৰ পাত্ৰ,
চুতাং খামচেন, এই সকলোৰে গৈ, ইপাৰে
কোঁচ দি বনগৈ । ত্যাওৰিং আইখুংমুজক
জুখৰ অধিকাৰ কৰি, তিপাম বজাক লগত
দি দিহিৰ গৰত ধাকিব দিলে গৈ । সেই
সময়ত বহাগৰ দিনত মৰজি ৰাজ্য ভাগি
আছিল । পাচে চাৰিজ বজা ডাঙ্গৰিয়া সক-
লেৰে আলচ কৰি বজা দেৱলৈ জনাই,
কুখামাৰ পুতেক লাঙ্গিতাম ১, লাচাইলুং
১, লাঙ্গিখুন ১, এই তিনিও কোঁচ বজাৰ
চাইলৈ প্ৰতিৰ কাৰনে পঠাই দিলে; কোঁচ
বজাও মিত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে বতিকৰা নামে
ডাল মানুহ এটা পঠাই দিলে । কোঁচ বজা
এই বুলি কৈ পঠালে; আমিও এতিয়াৰ
ন ইও, সিৰোলাকো এতিয়াৰ ন ইই । বি-
সেসত স্বৰ্গি বজা ইন্দ্ৰৰ সন্তান, আমিও
সদা নিবৰ সন্তান, এতেকে তোমাৰ আমাৰ
দন্দ কন্দল কৰিবৰ উচিত ন ইই; পূৰ্বতো
তোমাৰ আমাৰ অধিকাধিক প্ৰতি গোটে চলি
গৈচে । এই জানি তোমাৰ আমাৰ দুই
ৰাজ্য কুমলে জেনে ৰূপে ৰহিব, সেই ৰূপে
আপুনি নিবন্ধ কৰি ৰাজ্য লওক, আমাকো
দিওক; এই কথা সুনি জে মনে সৰ্ব জনে
পুসংসা কৰে, তাকে আচৰিব । সন্দল দি-
ছিল, হাতি এটা, ঘোঁৰা চাইটা, আৰু এটা
সোঁৱৰ জিম বন্ধা ঘোঁৰা । পাচে বজা দেৱে
এই কথা সুনি পাত্ৰ মজিৰে আলচ কৰি

কৌচ বজালৈ দিলে, হাতি ২ টা, আৰু এটা
কপৰ টাঙ্গি বজা। পাচে কৌচ বজাও প্ৰি
তি হৈ আপোনাৰ দেশলৈ উটুয়াই গল।
আমাবোৰে সৈন্যে বনৰ চাইব পৰা উলটি
আহিল।

পাচে আৰুও জেঠৰ দিনত কৌচ বজা
টেপুক পঠাই দিলে। টেপু এ আহি দি-
হিহঁত কৌচ দি বলহি। কৌচ বজাও পা-
চতে আহি বলহি; আমাৰ দিহিহিয়া কঁ-
ৰিএ জামি গৰ এৰি ভাগি দখিন পাৰলৈ
আহিল। কৌচ বজা তৰে নাৱে খেদি আ-
হিল। আমাৰ চাৰিজন বজা, তৰাইথেক বুৰা
গোহাঁই, কপজ বব পাৰা গোহাঁই, চুড়া
খামচন, এই সকলো আলটি হাতি ১ টা,
সুনিয়া হেজদান ১ খন, হিলৈ ১ টা, এই
বস্ত্ৰ দি লেচাই ১ ক, খিলা মুখুৰ
পুতেক ১, এই দুইক কৌচ বজাৰ চাইলৈ
পঠাই দিলে; ইহঁত দুয়েও কৌচ বজাক
এই সন্দেহ দিলেগৈ। আমাৰ ঘোঁৰা চোআই
কদলৈ নো পীওতেই, জোখা সকল ভাগি
খুইচিলে, এনেতে ঘোঁৰা চোআই পাই আগ্যা
কৈ উলটি আহিল। পাচে আমাৰ মানুহ
বব নোআৰি; মাজ ৰাতি গৰ এৰি পলাই
আহিল। সিবোৰলৈ বাট নে চাই বজা দেৱে
ভৈশ্বামত সবাকে গোট খুআই, তাৰে পৰা
নগা পৰ্বত উঠি চৰাই খোৰোজত থাকিলগৈ।
কণ্ডই পৰ্বতত তিনি মাহ আছিল, কৌচ
বজাও আহি পাইমানি বিলৰ কাষৰত
থাকিলহি।

পাচে বজা দেৱে প্ৰতিৰ কাৰনে তৰাই-
থেক বুৰা গোহাঁইক, কৌচ বজাৰ চাইলৈ
পঠাই দিলে। সন্দেহ দিছিলে, সোমৰ কলহ
২ টা, কপৰ কলহ ৪ টা, কপৰ বেলা ১
খন, কপৰ জবা ১ টা। বুৰা গোহাঁই আ-
হি কৌচ বজাক পাইমানি বিলৰ কাষৰত
সন্দেহ দি প্ৰতিৰ কাৰনে কলেগৈ। পাচে
কৌচ বজা বুলিলে, তৰাইথেক বুৰা গো-
হাঁই, তুমি উদৈগিৰি বজাত এই কথা কবা
জাই, তিনি জনা গোহাঁইৰ পুতেকক দিব,

চুড়াজৰ পুতেকক দিব, খামচনৰ পুতেকক
দিব; মই সকলো বৰ্গি বজাৰ ৰাজ্যতে থৈ
জাম; এই বুলি বুৰা গোহাঁইক বিদাই দি-
লে। বুৰা গোহাঁয়ে আহি সকলোকে বজা
দেৱত জনালেহি। কৌচ বজাও লুইতৰ মাজা-
লিত থাকিলগৈ। সাওনৰ দিনত বজা দেৱে
খামচনৰ পুতেক আকুত্যা ১, বুৰা গো-
হাঁইৰ পুতেক ত্যাওজিত ১, বৰ গোহাঁইৰ
পুতেক ত্যাওপেত ১, খিমৰতৰ পুতেক লাকো
১, খামচনৰ পুতেক ১, চুড়াজৰ পুতেক ১,
এই সকলক কৌচৰ চাইলৈ বুৰা গোহাঁইৰ
হাতত দিলে।

পাচে দিহিহিয়া বজা দেৱৰ জিএক, খোঁদা
বজা দেৱৰ পেহিয়েক, বৰ গোহাঁইৰ ঘৈ-
নি নাংবক গাতক এ পুতেকৰ লগতে আহি
বুলিলে, মোৰ পোক ভাটি ৰাজ্যলৈ কেলেই
দিম? কৌচত জে বৰ হাবিলি, বজা নো কি?
ভাঙ্গৰিয়া নো কি? গিৰিএকক বোলে, তই
নো কিহৰ বৰ গোহাঁই? ভাল, তইতে জে
বন হাবিলি, মই জুখ কৰি চাঁও, তইতৰ
টুপি চুলা কুনবিন কুনখা পিঠি কৌচক জুখ
কৰোঁ; তিৰোতা নে পুতাপু, এতেকে মোক
জানিব। তইতে মোৰ মাজ পিঠিবি, এই বুলি
গাতক এ পুতেক ত্যাওপেতক কাৰ্হি নিলে।
পাচে বৰ গোহাঁয়ে বজা দেৱত কলে, ৰাজ্যৰ
মিহিতে মোৰ পোকে দিলোঁ, জক। পুনৰ
গাতক এ বোলে, মোৰ লৰাক কোনে দিব
পাবে? দিখৌ নৈক বান্ধি ওভাতাই বোজাৰ
পাৰিলেহে মোৰ লৰা দিব পাৰে। পাচে বজা
দেৱে খজ কৰি বুলিলে, বৰ গোহাঁইৰ পুতেক
জাব নে লাগে, মোৰ ভাই চুগাম কৌঅৰ
জক, এই বুলি ত্যাওচুগামক কৌচৰ চাইলৈ
বুৰা গোহাঁইৰ হাতত দিলে। সাওনৰ দিনত
বুৰা গোহাঁয়ে গৈ কৌচ বজাৰ চাইত সকলো
ওল সোধালেগৈ। খামচনৰ পুতেকক সৰু
লৰা বুলি ওলোটাই দি, কৌঅৰক ভাল
ৰূপে ৰখিয়া দিলে; কৌচ বজা আপোনাৰ
ৰাজ্যলৈ উটুয়াই গল।

পাচে চাৰিজন বজা, তৰাইথেক বুৰা গো-

হাঁই, এই দুয়ে কোঁচক ওলক সোধাই উজাই আহি বজা দেৱক সপুপক্ষে কলেহি। উজিৰ বামুন ১, তপসি লক্ষৰ ১, মালামূল্যা লক্ষৰ ১, এই তিনিক কোঁচ বজাই উত্তৰকোলত হাজ খোজা পাতি থৈ গল।

লাকনি শ্বেকমিত (১৬) মকত আধোনত চুটি খোজোৱাৰ পৰা বজা দেও মগৰলৈ আহি, পাৰুৱা কোঁচৰক মাৰিলে। সেই বছৰতে আমাৰ ওল দিয়া চুগাম কোঁচৰক মুখ্য কৰি সকলো মানুহক কোঁচ বজা আমাৰ সাজলৈ পঠাই দিলে। পাচোআৰ কাৰন ইও। এক দিনা পুতি কোঁচ বজাৰ আগত বজা কলেহি; পাচে বজা দেৱে ত্যাওকন-খামক, ত্যাওতক, এই দুইক পঠাই লাচান-গা কচাৰিক ধৰি আনিব দিলে। পাচে দুয়ে গৈ ডাক ধৰি আনিলেগৈ। পাচে ইবোৰ জাবৰ সুনি ত্যাওজাইখাম, ত্যাও-তিপু, এই দুয়ে বজা দেৱক দোহ কৰি, ঘাই লুইতৰ পাৰ হৈ বামুন উজিৰৰ চাহিত সোমালগৈ। এই তিনি কথা একে বছৰতে। পাচে বজা দেৱে ত্যাওকনখামক উজনি কলিয়া ৰাক্য দিলে। ৰূপ সন্দিৰ কনখামৰ লগত ডিবুক মুখত থাকিব দিলে-গৈ। পাচে কনখামক দিবুক মুখৰ পৰা আ-নি বুৰা গোহাঁই পাতিলে, তৱাইথেকক বুৰা গোহাঁই ডাঙিলে।

লাকনি কাতকেওত (১৭) মকত কাতৰ দি-নত মালামূল্যা লক্ষৰে বজা দেৱক দোহ কৰি বৈল আলচিলে। পাচে কোঁচ বজা বোলে, ভাই চুগাম, পাসা খেলোঁ আহ, এই বুলি পাসা খেলিলে। পাচে চুগাম কোঁচৰে কুৰি ঢাল পাসা জিকিল, এচালত জোৰ দহ লাগি আচে। এনেতে কোঁচ বজা বোলে, ভাই চুগাম, যদি জোৰ দহ মাৰিব পাৰ, নত্যা নত্যা জেই খোজা, তাকে দিম। পাচে চুগাম কোঁচৰে বিমুখে ঢালি জোৰ দহ পে-লালে। পাচে কোঁচ বজাই বোলে, মই বচ-নে ঘাটিলোঁ; মই দিও বুলিচোঁ, তই জি খোজ খোজ। পাচে চুগাম কোঁচৰে বোলে,

ভাল; যদি দিবা, মোৰ লগত অহা মানুহে সৈতে মোক আমাৰ ৰাজ্যলৈ পঠাই দিয়া। কোঁচ বজাই বোলে, ভাল, বিদাই দিলোঁ; তোমাৰ মানুহে সৈতে জোজা, আক মোৰ মানুহ জি জাব কৰিচে, তোমাৰ লগত জক। পাচে চুগাম কোঁচৰ মানুহে সৈতে উজাই আহি বজা দেৱক সেৱা কৰি সপুপক্ষে ৰাজ্য কলেহি।

পাচে বজা দেৱে উজিৰ বামুনকে তপসি লক্ষৰকে, এই দুইক মাতি আনি, ই চাহিতে ৰাখি থৈ, ত্যা-ত্যা-ইৰ পুতক লাটুকক পঠাই মালামূল্যা লক্ষৰক ধৰি আনিব দি-লে; তাৰ লগতে লৰা তিৰোতা ধৰি আ-নিব দিলে। পাচে সিবোৰেও গৈ লৰা তি-ৰোতা সহিতে সিহঁতক ধৰি আনিলে। পাচে উজিৰকে তপসি লক্ষৰকে লোআ মেলিলে; মালামূল্যা লক্ষৰক কাটিলে। পাচে বজা দেৱে আধোনৰ দিনত তিনি জনা ডাঙ-ৰিয়াক পঠাই চিনাতলিত গৰ ৰাঙিব দিলে। আক বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাংগুনমনাক ৰাজ নেওগ পাতিলে। এনেতে আধোনৰ দিনত চুটিয়া আহি আমাৰ খেৰেম, নামৰূপ, দুই ৰাজ্য ডাঙিলেহি। পাচে বজা দেৱৰ নদা-য়েক চুলে-তিপাম বজা গৈ চুটিয়াৰে জুখ ধৰিলেগৈ; তিপাম বজাৰ উঠা হাতিত চুটিয়াই তিনি পাট কাঁৰ লগালত বলে মো-আৰে হেন দেখি, তিপাম বজা দিহিৰ পাৰ হৈ হুহুৰি আহিল।

পাচে সেই সময়ত মামৰ দিনত পৱন নামে ঢেকেৰি বজা জুখ কৰিবলৈ পালেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুলে-তি-পাম বজাকে, তনখাম বৰ গোহাঁইকে, এই দুইক দিখৌ মুখত থাকিব দিলেগৈ। পাচে বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, ৰূপ সন্দিৰ আনো ডা ডাঙৰিয়া সমস্তে লুইত পাৰ হৈ গৈ ঢেকেৰিৰে মুণ্ড তগাত জুখ ধৰিলেগৈ। তা-তে ঢেকেৰি বিভব পৰিল, দিম্বৰ লোক ডা-গি গল। ঢেকেৰি বজা হাতিত উঠি কোঁচ এৰি জাঁওতে গুলি লাগি হাতি এৰি এৰাই

গল। শিতলিয়া হাতি টলি ১, সুনিয়া ডঙ
সুনিয়া হেঙ্গমান ২, সোনৰ কাক মুঠি
চুৰি ২, কপৰ বাক ১, কপৰ টেমা ১, এই
বহু ঢেকেৰিৰ হাতিৰ ওপৰত আমাৰ পালে।
পাচে ঢেলা বজাই গুলি খাই ঘোঁৰাত উঠি
পলাই গল, আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি
গল। পাচে ঢেকেৰি বজাই এবাৰ নোআবে
হেন দেখি, ঘোঁৰা এৰি বাতি এখনি নারত উঠি
পলাই গল। পাচে আমাৰ মানুহে কোঁচৰ
হাতি ঘোঁৰা অত্ৰ সত্ৰ বিস্তৰ পালে; পাচে
বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত বৰ গোহাঁইকে, বৰ
পাত্ৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, কপ সন্দি-
কৈকে, ঢেকেৰিৰ ঢেলা বজাক ধৰিব দিলে
গৈ। পাচে চাহিও গৈ ঢেলা বজাক ধৰি
আনি বজা দেৱৰ টাইত দিলেহি। পুনৰ
কোঁচৰ টেপু নামে বৰ বকজা এটা লাওনৰ
দিনত লুইতে উজাই আহি তাদ আহিন
দুমাছ লুইতৰ কোমত আছিল। লাকনি
ধুভাত্যোও (১৭) নকত কাতিৰ দিনত বজা
দেৱে ডাকবিয়া সকলেৰে গৈ লুইতৰ কোমত
টেপুক জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে তাৰ লোক
জন বহুত পৰিল, কেতবোৰ ভাগি পলাল,
টেপুও পলাল; তাৰ লগৰ মোহন লক্ষৰক
ধৰি আনিলে; তাৰ বৰ নাও অত্ৰ সত্ৰ
অন্যো বহু বিস্তৰ পালে।

চেপ্তেম্বৰ অকনোমইত লিখা সাধৰ উত্তৰ।

১, আনি বাট। ২, কুঠাৰ। ৩, ভোট
মৰিচ। ৪, আঠুআ। ৫, চালনি। ৬, সূৰ্জ
আক পানি। ৭, মিচা মাচ। ৮, বাঁহ। ৯,
ধূৰ। ১০, ধৰম। ১১, বচৰ। ১২, ঘণ্টা।
১৩, জোৰ ভামোল।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

এই নিবন্ধাগৰৰ দিখৌ নদিব সি পাৰে
হাতিখোকৰ চামবৰ নামেৰে গনিয়াৰ ঘৰত
কেও ন বকাত ১৪ অক্টোবৰৰ দিনা দিনতে
২ বজা মান ৰেলিকা ঘৰত চোৰ মোহাই
বটালিৰে তাৰ পেৰা ফালি কালৰ কানি
একো নি নি মুঠে ১৫৩৪১ টকাৰ সোনৰ কপৰ
অলঙ্কাৰ নিলে। পাচে গধূলি গিৰিহীত গৈ
এই দুৰ্গা দেখি ধানত কোমাত ধানৰ
আমোলাই বিচাৰ কৰি তাৰ নিচেই ওচৰে
ফিৰদাল খুলি এটাক অনেক সোতাতৈ ধৰি
বিচাৰ কৰ্তাৰ গুৰিহৈ পচাইচে। আৰু ৪ দিন
মানৰ মূৰত তাৰ ঘৰৰ ভেটি খনাত ১৬
টকা দামৰ কপৰ চক্ৰহাৰ এডালো ওলাইচে।
আৰু চুৰ কৰিবৰ দিনা গধূলি ফিৰদাল অপ-
বাদি জি খন হাবিৰ পৰা গধূলি ওলাই
আহিছিল, সেই দিন ধৰি হাবিএ হাবিএ
চৰাত চায়ে চায়ে কপ সোন আৰু খন
মনি ৮০০। ২০০ টকাৰ মাল পাইচে।

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ অকনোমইত লিখা গৈছিল,
গোলাঘাটৰ কাচাৰিৰ গুৰিত ধৰি চুটিয়ক
খুঁচি মৰাৰ বাবে সদৰৰ হুকুম অনুসৰি নো-
মল চুটিয়াক ২১ নৱেম্বৰ তাৰিখে ৮ বজাৰ
সময়ত ফাঁচিৰ দোআবাই এই নিবন্ধাগৰতে
প্ৰান দণ্ড কৰিব।

কোনো কালে নে দেখা দু সূনা বহু ১৭-
৭৩ নকৰ চাৰি কাৰ্তিক ১১ অক্টোবৰত দেখা
হল। মচলমানৰ মৰিয়া হাজৰকিয়াই খুঁচি
পৰা এটা মহ পোআলিৰ নাক চকু জিৰ
থকা মূৰ এটা, কিন্তু কান চাৰি খন, দু খন
মাজ মূৰত, কঁকালৰ পৰা দুটা, নেজ দু গচ,
ভৰি ৮ টা, এইটো মহ আনি নিবন্ধাগৰৰ
কাচাৰি ঘৰত চাহাৰ লোকক দেখালত অনে-
কে চাইছিল।

২৩ অক্টোবৰ বিৰচতি বাৰত কলিকতাৰ
ওচৰৰ দেশ আৰু নাগৰতো অতিশয় বৰ
ধুমুহা বতাহ মাৰি তালেমান তাহাজ চৌৱেৰে

ভাঙিলে। বজালি নামে এখন জাহাজ নিচেই নষ্ট হ'ল, কিন্তু তাৰ মানুহবোৰ আন জাহাজত উদ্ধাৰ পৰিল। আন আন ঠাইতো বহু জাহাজ ভগাৰ কথা কৈছে।

বম্বাই নগৰত দুজন পাৰ্চি লোকে মচলমান ধৰ্ম লোআত, এজন পাৰ্চি সল্লামকে মচলমানৰ অস্থিতে অনেক কথা লিখিলে; তাতে সিহঁতৰ হেজাৰ হেজাৰ মানুহ গোট খাই পাৰ্চি বিলাকৰ ঘৰ দুআৰ লুট কৰি ভাঙিবলৈ ধৰিলে। এই দৰে বৰ হৰা মূৰা হ'লত মাজেস্তৰ চাহাবে পুলিচৰ বৰকন্দাজে সৈতে ১৮৫ জন মানুহক ধৰিলে। আৰু সেই ইয়াত ১৬ জন মানুহ খুন হ'ল।

মলমাইন নগৰত ২০ জন কইদি লোকে ভাপ জাহাজত নাগ মাটি সৰু নায়েবে ভৰাই থাকোঁতে অকস্মিতে সেই নাও লৈ নদি পাৰ হৈ মান দেশলৈ জাবলৈ ধৰিলে। এনে সময়ত দাৰোগাই সিহঁতৰ এটা গুলিয়াই মাৰি পাচে পিয়দাৰোৰে সৈতে আন দাৰত উঠি, সিহঁতক খেদি গ'ল। পাচে কইদিৰ দাৰত ওচৰ পাই পিয়দাৰোৰে দাৰোগাৰ হুকুম নো পোআকৈ গুলিয়ারলৈ ধৰিলে, আৰু বায়লৈ আহিলত পুলিচৰ লোকেও সিহঁতক আক্ৰমণ কৰিলে। মুঠে ১৪।১৫ জন কইদি মাৰিলে।

চুক সমুদ্ৰৰ বাতিত আদেৰ নগৰত থকা ইজৰাজি সেনাৰে সৈতে আৰব আদি বাসি লোকে বাৰে বাৰে ঠাঙিয়া কৰি দেশত কাণ্ডান মিলন চাহাবক বধ কৰিলে। সেই কথা সুনি পুতিফল দিবৰ নিমিত্তে গবৰ্ণমেণ্টে বম্বাই নগৰৰ পৰা দুই ভাপ জাহাজ আৰু ২০০০ সেনা তালৈ পঠাই দিছে।

শ্ৰিৰামপুৰত থকা বামবন্ধু গোসাঁই জামিনদাৰক কোনো মানুহে গাঁৱত এটা ভূম হৈছে বুলি মাতিবলত জামিনদাৰে গৈ তাক মিচা বুলি বাতি সেই গাঁৱত থাকিল। তাতে নিসাত কোনো লোকে ঘৰত সোমাই জামিনদাৰক মাৰি উলিয়াই এখান পথাৰত পুতিলে।

ক্ৰমে ক্ৰমে সেই কথা সুনি উঠেওৰ এজন মিতিৰে বিলাৰি ন পালে, আৰু দেশত বধ কৰাবোৰক ধৰি বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ হাতত সোধাই দিলে।

কলিকতাৰ কোঁঠৰ ভিতৰলৈ চাৰাপা আনিবলৈ নিলেহ হোআত কটিকা খোআ গোৱা লোকে গুপুতকৈ নানিলে নে পাই। কোঁঠৰ দুআৰত থকা চতুৰিএ এজনি ভিৰোতা মানুহে কোসত লৰা লৈ ঘনে ঘনে অহা জোআ কৰিবৰ দেখিলে; তাইৰ লৰা দিঘল বিহা মেখেলা আদিৰে পিন্ধা হৈছিল, কিন্তু ন কন্দা ন মতাৰ চতুৰি বিয়াই মানি চাব খুজিলে; তাতে মাকে চাবলৈ নি দিলে। পাচে চতুৰিএ তাইক এৰি নি দি বনেৰে চাই, হাত ভৰি সকলোএ সৈতে এটা বগি তামৰ লৰা পালে; আৰু তাৰ গাত এটা বিছা দেখা পাই তাক মুকলি কৰি চাই চাৰাপেৰে ভৰা হোআ দেখিলে; এই কথা কলিকতাৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখা আছে।

মহা দৰ্শনত জি খেহ লোকে আপোনাক মান্দাৰিন বিসয়া বুলিলে, জি একো বিসয়া ন হই, সামান্য মানুহ বুলি খেহৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে।

শ্ৰীহুত বিটন নামে জি জন দুআলিয়া বৰ চাহাবে কলিকতাত চোআলিৰ পৰ্হা সালি এখন ঘন দি পাতিলে, উঁও মিত্ৰ হ'ল। উঁও মৰাৰ কাৰনে গবৰ্ণৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাবে সেই পৰ্হা সালি ঘন দি পালন কৰিম বুলি কৈছে। আৰু মিত্ৰ হোআ বজা কিহুনাথৰ ভাৰ্জা শ্ৰীমতি স্বৰ্ণমই বানিএ চোআলিক লিকাৰৰ নিমিত্তে এহেজাৰ ৰূপ দিছে।

বজাল দেশৰ কল্লানিৰ ফৌজত গোৱা চিপাহি ২৭,৮২৩, হিন্দুস্থানি চিপাহি ১,০৩২,৪০৬, আৰু বৰ টোপ ২২৫ টা আছে।

খেহ দেশৰ স্যাম্‌হাই নগৰৰ মানুহে ইজৰাজিএ সৈতে বিৰোধ হৈ, নগৰৰ চায়ে চায়ে এই কথা ভূলাপাতত লিখি ঘৰৰ বাৰত লগাই লগাই থলে। খেহ খিন লগা

মোহৰ! হেৰ ঘিন লগা মেলেচ! তইতে
আৰ্চিষ্ট আপোনাৰ মুখ চা। মুখে কথা কব
পাৰ, পছত চাই তইতৰ এইমান ভেদ আ-
চে, সি দিকিলৈ একো ভেদ নাই। এই মে-
লৰ লোকে তইতত সুক্ৰিৰ কথা, নিতি, কা-
ননৰ মতে কই, কিন্তু তইতে তাক নে জান;
তইতৰ আটাইৰে মূৰ কাটি নকৈ কৰিবৰ
উপাইহে আছে আক।

সমাচাৰ দৰ্পনে ধেহৰ এই উপমা দিচে।
নকত ভতৰা পুখুৰি পাবত চৰি আছে; নক
কুকুৰলৈ চোআচোন, ভৰিৰে জঁপিয়াই কে-
নেকৈ ভেঙে দিএ, ভৌ ভৌ কৰি ভতৰাক
যেদি ধৰি ধেদে, কিন্তু ভতৰাই নে মানি
চৰি থাকে। সেলত কুকুৰে সাহ পাই বৰ-
কৈ জঁপিয়াই ভতৰাৰ নাকত ধৰাত নিজ
পেটে সুমাই পুখুৰিলৈ পেলাই অন্ত কৰে।

ধেহ দেশৰ পৰা বাত্ৰা আহিচে, তিএন্তেহ
নামে বাজ দৌহ কৰা সেনাপতিএ কোআপ-
চি প্ৰদেশ ললে, আৰু আপোনা নামেৰে ৰূপ
মোহৰ মাৰিচে।

ইকলগুৰ মহা বানিৰ ৬৭১ বনুআ জাহাজ
আচে; তাৰ মাজত ১৭৮ ভাপ জাহাজ
হৈচে। কেতবিলাকৰ ১২০।১২০ বহ টোপ
আচে। জাহাজৰ কাম কৰা প্ৰাই ৫০,০০০
মানুহ আচে, আৰু জাহাজৰ বনুআ ১৩,-
০০০।

আমেৰিকা মিল দেশৰ ভিতৰত নাও জা-
বলৈ এনা নদিবিলাক আচে, মুঠে লকলো-
বোৰ ৫০০০ মাইল দিঘল। ধানিবলৈ ধৰচ
হল ৩২,০০,০০,০০০ টকা। আৰু ভাপ
বহ জাহাজ ১০,২৮২ মাইল বেল তাল
পাতি আচে; তাৰ ধৰচ ১৩,৩৪,০০,০০০।
আন আন ঠাইত ৫,৭৬২ মাইলৰ বেল পা-
তিবলৈ আৰম্ভন কৰিচে। ইলেকট্ৰিক টেলি-
গ্ৰাফ ১৫,০০০ মাইল। বাজ কৰ ধাজনা
মুঠে ১,৫১,৬০,০০০ টকা; জাহাজেৰে অনা
বহুৰ দাম ৩৮,৭২,৩৫,৪৫০ টকা; আন
দেশত বেচিবলৈ জাহাজে নিয়া বহুৰ দাম

৩২,৩৬,৭০,০০০। আমেৰিকা মিল দেশৰ
মানুহৰ লক্ষ্য ২,৪২,৬৭,৪৮৮।

চান কাফ্ৰিকো নগৰৰ নিবাসি লোক ৩৫,-
০০০ হৈচে। ১৮৫০ মকৰ বছৰত তালৈ
জোআ জাহাজ ১,৭৪৩, ওলাই জোআ জা-
হাজ ১.৪৬১ হৈছিল। সেই বছৰত তাৰ
পৰা জাহাজত নিয়া সোণৰ দাম ৮,৫০,০০,-
০০০ টকা। সেই দেশৰ মাগবৰ দাঁতিত ফুৰা
ভাপ জাহাজ ১৬ এন অহা জোআ কৰিচে,
আৰু নদিতৈ ফুৰা ভাপ জাহাজ ৪৭ এন
আচে।

লোপেজ নামে কুৰা দিপৰ এক সেনাপ-
তিএ অধিকাৰলৈ দৌহ পাতি আমেৰিকালৈ
গৈ কোনো কোনো সেনা ভুলাই আনি নক
কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু পাচে পৰা পৰা
তাক জন্তুৰে ভিকি চেপি মাৰিলে, আৰু
তাৰ লগৰ পঞ্চাস মান আমেৰিকাৰ মানুহ
কো গুলিয়াই মাৰিলে।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনিৰ পঞ্জিকা।

Almanac for November, 1851.

নৱেম্বৰ	তাৰি	বাৰ	দিহি	দিনমান	নৱেম্বৰ	তাৰি	বাৰ	দিহি	দিনমান
১	১৬	৭	৮	১০০	১৬	১	২	২৮	১০০৮
২	১৭	১	৯	১০০২	১৭	২	৩	২৯	১০০৯
৩	১৮	২	১০	১০০৬	১৮	৩	৪	৩০	১০১০
৪	১৯	৩	১১	১০০৩	১৯	৪	৫	৩১	১০১১
৫	২০	৪	১২	১০০৫	২০	৫	৬	৩২	১০১২
৬	২১	৫	১৩	১০০৪	২১	৬	৭	৩৩	১০১৩
৭	২২	৬	১৪	১০০১	২২	৭	৮	৩৪	১০১৪
৮	২৩	৭	১৫	১০০০	২৩	৮	৯	৩৫	১০১৫
৯	২৪	৮	১৬	১০০৭	২৪	৯	১০	৩৬	১০১৬
১০	২৫	৯	১৭	১০০৪	২৫	১০	১১	৩৭	১০১৭
১১	২৬	১০	১৮	১০০১	২৬	১১	১২	৩৮	১০১৮
১২	২৭	১১	১৯	১০০৮	২৭	১২	১৩	৩৯	১০১৯
১৩	২৮	১২	২০	১০০৫	২৮	১৩	১৪	৪০	১০২০
১৪	২৯	১৩	২১	১০০২	২৯	১৪	১৫	৪১	১০২১
১৫	৩০	১৪	২২	১০০০	৩০	১৫	১৬	৪২	১০২২

পুনিমা ২ দিনৰ ৫।৩২ পুজা। আমাবাস্য

১৩ দিনৰ ৮।১৪ পুজা।

THE OBSERVER,

Printed and Published by O. T. CUTTEN, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰ্থনৈতিক

৬ বছৰ।

মোং নিৰ্মাণ, নৱেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১১।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1851.

NO. 11.

আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব ভাগৰ বিৱৰণ।

Geography of the Atlantic States.

আমেৰিকা মিল দেশত উত্তৰে দক্ষিণে
ছোয়া বৰ্গি, আলিগেনি, এই দু মাহি পৰ্বত
আছে, সেই পৰ্বতৰ দোআৰাই দেশ তিনি
ভাগ কৰা হৈছে। পূব ফালে আলিগেনি
পৰ্বত মাৰি ১০০ মাইলৰ দিঘলে আছে:
কোনো কোনো ঠাইতে প্ৰাই ৫০০০ হাত
ওখ। সেই পৰ্বতৰ পূব ফালে জি প্ৰদেশ
আছে, সেইবিলাক মিল দেশৰ প্ৰথম ভাগ,
আটলান্টিক সাগৰৰ দাঁতিত থাকে। ২০০
বছৰৰ আগেয়ে সেই সকলো ঠাই হাবি, আৰু
মহাৰ মাজে আদি বাসি আৰম্ভ লোকে গচ-
মিত ফুৰি চিকাৰ কৰি মাছ আৰু পছৰ
মগ্ৰহ খাই আছিল। সেই জাতি লোক ভায়
বহনিকা; চুলি দিঘল, কলা, গালৰ হনু
ওখ, চকু খাল; ডাঁৰি উঘালি ধকাত প্ৰায়ে
নাই কিয়া কৈছে। নিষ্ঠতৰ কাই পোন, কুজা
আৰু নিবলি মানুহ প্ৰাক নাই, সবিল টান,
কিন্তু ভিৰাল ন হই। নিষ্ঠতৰ গা টান কৰি-
বৰ নিমিত্তে ডেকা কালত মতাৰোৰে আপো-
নাক বৰ দুখ দিও, আৰু নিষ্ঠত একো
দুখ নে মানে। বন কৰিবলৈ সহজ কৰে;
নগাই জেনেটক মূৰ কাটি দাখ, জেনেটক
নিষ্ঠতও সৰুৰ মূৰৰ চাল চুলিও ইমতে কাটি
সুকাই দাখি তাক বৰ মজতা মানে। বনত
বৰ নিদুয়া; কোনো সৰুৰু জিয়াই ধৰিলে

তাক অনেক ভাৱে মাৰি কৰি কৰি মাৰে।
আৰু জিটোএ মাৰি খাই, সিও তাক নে
মাৰি নাই দি সিষ্টক পোলে, তষ্টত মাৰি
কৰিব নে জান, মোৰ নথ বল দি উভাল,
বা চালত মলা মাৰি তাক কুই লগা, নাইবা
চকু কাৰ্ছি ল, তেহে কিচ দুখ দিব পাৰ কি
চাব, এই কপে সিষ্টক ঠাই মাৰি কৰিব-
লৈ দিকাই। নিষ্ঠত সৰুৰু কেতিয়াবা কুই-
ৰে পোলে, কেতিয়াবা হেজাৰ কীৰেৰে কৰি-
য়াই, কেতিয়াবা নাৰি এভোখৰ উলিয়াই
জৰিৰে গচত বান্ধি, পাচ সেই গচত দূৰি
নাৰি মেহাবলৈ তাক চাবলৈ কোৱাই ৰুদি
বাক। বন কৰোঁতে সিষ্টতে লৰা তিৰোঁতা-
কো মাৰে। নিষ্ঠতৰ তিৰোঁতাটোই সকলো
কাৰ্য কৰে, মতাই ন কৰে। গোম ধানৰ
বাহিৰে প্ৰায়ে একো খেতি ন কৰে। নিষ্ঠত
কোনো অধিকাৰৰ বল ন হই; কৈদ কৈদ
গাম আছে, সেইবিলাকে বন কৰিবলৈ আলচ

Aborigines of North America

দিব পৰে মাপান। কোনোএ কৰি লোকক
বধ কৰে, তেখেত মৰাটৰ গিৰাতিএ তথ কৰে-
তাক নে মাৰে মানে চল চাই থাকিব। সিহঁ-
তৰ বাটী দুকাঠ আচ, আলগংকুইন আৰু
দাকটী। দাকটীয়াৰ মিচিচিপি নদিৰ ওচ-
ৰত থাকে, আলগংকুইনৰোৰ আগতে
আটল'বুৰকৰ বাঁতিও ফৈদে ফৈদে অনেক আ-
ছিল। এতিয়া তাত নাই, বগা লোকে নৈত
বন কৰি প্ৰায়ে ঢুকাল, সেস হি থাকিল,
মোঁটাৰোৰও পচিম হাবিলৈ গল।

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোক সকলোএ
এখন ইন্ধৰ আচ বুলি জানে, আৰু জিৰাজান
অনন্ত আৰুস আচ, ইমাকো বিশ্বাস কৰে।
ইমবে হি ভাল দেখে, তাকে কেঁও অৱশ্যে
কৰিব, এনেকৈ তাৰি সিহঁতে পুৰ্ণনা ন কৰে।
আৰু ইন্ধৰৰ বাহিৰে আন দেৱতা আচ,
বিসেসকৈ সুৰ আৰু চন্দ্ৰ মণ্ডলত দুজন পুৰান
দেৱতা থাকে বুলি মান। সকলো সাপত
বিসেসকৈ ভুৰুকা বজোজা ভাইল সাপত দেৱ-
তাৰ গুৰু সক্তি থকা জেন বুলি কোনো সাপ
নে মাৰে। মায়াপি কৰমো কৰে। সিহঁতৰ
বেজ উমদৰ জোলোজা লৈ তাৰ ভিতৰত
মৰাৰ তাৰ, চৰাইৰ পাখি, এনে কেক জাবৰ
ভৰাই নিএ। দেৱতাৰ নিমিতে ধঁপাত, ফটা
কাচি আৰু আন আন বস্তু মিলৰ ওপৰত
দি থকি।

কলম্বুচৰ দোআৰাই পচিম দিপ ১৪৯১
সঁকত দৰ্শন পালে, আৰু তাৰ পাচে ইম্পা-
নিয়াৰ অনেক নেনাপতি আৰু বনুআ লোকে
মেক্‌চিকো আৰু পিক দেশলৈ গল। কিন্তু
উত্তৰ ফালে ১৬০০ সঁকৰ আগতে ইউৰোপৰ
কোনো লোকেও নিবাস কৰিবলৈ ন হ'ল।
১৪৯৩ সঁকত কমিফা বজাটী উত্তৰ আমেৰিকা
গোটেই এখনক ইলানিয়াৰ তল কৰিলে। পা-
চে ইন্ধৰাজিএ পাপাৰ পৰম ন পুৰতাৰ কাৰনে
সিবিলাকৰ তাত থাকিবলৈ নিবাসন কৰিব
কুৰিলে। কমিফা পৰম পাপন কৰিবলৈ চাবি
হলৈ সেমা নেনাপতি পাদুহিলাকে সৈতে
আমেৰিকালৈ পঠালে, কিন্তু সিবিলাকৰ সুখ

বিফল। ১৪৯৩ সঁকত ইন্ধৰাজি দি'চাৰত
নাগে এজন বৰ লোকে ১০০ মানুহে সৈতে
গৈ ফলমিদা দেশত সোমাই মিচিচিপি নদি-
লৈকে গল, পাচে সেই নদি তাৰ বৈদায়
হল, তাৰ লগৰ মানুহো নদিয়া আৰু বনত
মৰি একো কাৰ্য লাগিব নোহোৱিলে।

১৬০৭ সঁকত ইন্ধৰাজি পৰা প্ৰাসি এম
জন লোক গৈ বৰ্জিনিয়া নামে এক দেশ পৰ-
তিব ধৰিলে। একাল আৰু দুখৰ দোআৰাই
এবচৰৰ ভিতৰত সিবিলাকৰ ৬২ জন মৰিল।
দুই বছৰৰ পাচে বন্ধুকে আহাৰিলাকৰ
সৈতে সিবিলাকৰ ৫০০ মানুহ হল; কিন্তু
তাৰ পাচে একাল হোআত ৬ মাহৰ মুৰত
সকলোৰে মাজত কেৱল ৬০ ডিনি কুৰি মা-
নুহ জিয়াই আছিল। পাচে আন মানুহ
গৈ থকাত ক্ৰমেৰে সিহঁতৰ সংখ্যা বাঢ়িল।
প্ৰায়ে মতাৰিলাকহে গৈছিল, তিবোজা মানুহ
তাকৰ; সেই কাৰনে ১৬২০ সঁকত ৯০ জন
গাভৰু চোআলিক ইন্ধৰাজি পৰা আনি
গ্ৰিহস্থ লোকক চোআলিএ পতি ৫০ সেৱক
পৰা ৭৫ সেৱক পঁপাতলৈকে দায় কৰি
বেচিলে।

বৰ্জিনিয়া দেশত পুৰাস কৰিবৰ পাচত
ইন্ধৰাজি কোনো কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে
বাদ পৰম ন পুৰতাৰ অধিকাৰিলাকৰ পৰা
বচ দুখ পোআৰ কাৰনে জাহাজত উঠি
পুৰমতে কৰ্মানি দেশলৈ পলাই গল। তাত
চাই ভাল নো পোআত ইন্ধৰাজি উত্তৰ
আছিল। পাচে আমেৰিকালৈ জাবৰ নিমি-
তে বকাৰ জুৰু পুৰ্ণনা কৰি পাই, ১০২ জন
জাহাজে জাহাজত উঠি হদচন নদিত সোম-
বৰ ইচাৰে পাৰ হৈ গল, কিন্তু তাৰ উত্তৰ
পোনে মাচাডুচিৎ দেশত বাম পালে। ডে-
তিয়া জাব কালি দুই, আৰু খোআ বস্তু নে
পাই দুখ নদিয়া হোআৰ কাৰনে এবচৰৰ
ভিতৰত সেই মানুহৰ আধা ভাগ মানুহ
পাচে সিবিলাকৰ হাইলৈ আন আন মানুহে
পৰমৰ কাৰনে জোআত সেই মাচাডুচিৎ
নামে এখন ভাল দেশ পাতিলে।

View of the City Hall, New York.

নুৱৰ্ক দেশত ১৬১৪ সনত জৰ্মানি লোকে পুৰণি নিবাস কৰিলে; পাচ ১৬৬৪ সনত ইংৰাজিও তালৈ গৈ নগৰ আৰু দেশ পাতিলে। সেই নুৱৰ্ক নগৰ হুদুদ নদীৰ মুখত থকা এক মাজুলিত পতা হৈছে। সেই নগৰৰ নিবাসি এতিয়া ৬,০০,০০০ হৈছে। নগৰৰ মানুহে সম্পাদক কৰমত গোট খাবলৈ জি পাৰি ঘৰ নগৰৰ মাজত আছে, তাৰ নকশা ওপৰত লিখিলোঁ।

১৬৬৭ সনত কেডবিলাক ৰোমান কাপলিক লোক গৈ মেছিলগু নামে এখন দেশ পাতিলে। আৰু উলিয়ম পেন নামে এজন বৰ লোকে পেঞ্চিলবেনিয়া নামে আন এখন দেশ স্থাপন কৰিলে; তাৰ বাহিৰ নগৰ কিলাদেলফিয়া। সেই চাহাব আৰু লগৰ মানুহ ধৰ্ম্মি হোআত আদি বান্ধিএ সৈতে সদাই মিল হৈ আছিল; নিইতৰ ঘাটি পৰ দি কিলিলে, আৰু বন কেডিয়াও ন কৰে।

সেই পুৰদেবিলাক বাৰ্হি গলত সিবিলাকৰ আপোন আপোন বাহ মেল হৈছিল, কিন্তু ঘাই অধিকাৰবিলাকক হলে ইংলণ্ডৰ বজাই-হে পাতে। পাচে পুৰদেব বাহ মেল সকলোএ মাস্তি নো হোআতো ইংলণ্ডৰ বাহ মেল কৰ তুলিবলৈ ধৰাত কাঁজিয়া লাগি অনেক বন বিগ্ৰহ হই। পাচে নুহেম্‌সিৰ, মাচাভুটিত, বদাইলগু, কনেতিকত, নুৱৰ্ক, ব্ৰুজ্‌চি, পেঞ্চিলবেনিয়া, দেলোএব, মেছিলগু, বৰ্জিনিয়া, নৰ্থ কেবলাইনা, চাওত কেবলাই-

না, কৰিয়া, এই ১০ খন পুৰদেব পাচনিবিলাকে গোট খাই মেল কৰি ১৭-৭৬ সনক ৪ জুলাই তাৰিখত আমেৰিকা নামে এখন মিল দেশ পাতিলে; আৰু ইংলণ্ডৰ কোজে সৈতে বন কৰিবলৈ কৰ্ত্ত ওআনিঅন্তন নামে এজন চাহাবক পুৰান দেশপতি পাতিলে। এই কপে ৬৭ বছৰলৈকে অনেক জুৰ বগাব হোআত দুই কালে বহু মানুহ মৰিল। ১৭৮২ সনত ইংলণ্ডৰ মহা বজাই সিবিলাকে-

সে মিল কৰি বেলেগ দেশ পাতিবলৈ এবি মিলে। সেই বনত আমেৰিকাৰ খৰচ প্ৰায়ে ৩০,০০,০০,০০০ ডিচ কোটি টকা।

আমেৰিকা লোকে বহা নে পাতে, কিন্তু পুৰ্চদেব নামে ৪৭ বছৰলৈ নকৈ দেশাধিকাৰ বাচি লই; বায়ত লোকে অতি ভাল পালে কোনো কোনো অধিকাৰক আৰু চাৰি বছৰলৈকে বাখে। ১৭৮২ সনত পুৰুষতে দেশাধিকাৰ পাতিবলৈ ধৰিলে; তাৰ পৰা এতিয়ালৈকে এই এই দেশাধিকাৰৰ নাম।

দেশাধিকাৰ	বাহ প্ৰাপ্ত সন	কাল
জৰ্ম্ম ওআনিঅন্তন	১৭৮২	৮
জন এডমচ	১৭২৭	৪
ডমচ কেকচন	১৮০১	৮
জেমচ মেডিসন	১৮০২	৮
জেমচ মনুৰৌ	১৮১৭	৮
জন কুইকি এডমচ	১৮২৫	৪
এড্ৰ কেকচন	১৮২২	৮
মাৰ্ভিন বেন বিউবেন	১৮৩৭	৪
উলিয়ম হেনৰি হেৰিচন	১৮৪১	৮
জন টাইলৰ	১৮৪১	৪
জেমচ নব্ব পোল্ক	১৮৪৫	৪
জেকব টেইলৰ	১৮৪২	৮
মিলৰ্ড কিলগ্ৰাভ	১৮৫০	

আমেৰিকা দেশত একো বাহ ধৰ্ম্ম স্থাপন কৰা নাই, কিন্তু আপোন আপোন মনে জি ধৰ্ম্ম স্বৰূপ জানে, সেই ধৰ্ম্মৰ দৰে ইহতক

মেৰা কৰে। প্ৰাই সকলো
মানুহ খ্ৰিষ্টিয়ান: মেথডিষ্ট,
বাণ্টিষ্ট, প্ৰেচবিটিয়ান, ই-
পিক্সপলিয়ান, ৰোমান কা-
থলিক, এই কেই বিধ মতৰ
মানুহ সবহ।

আটলাণ্টিক সাগৰত পৰা
মদি অনেক আছে। কমেতি-
কত নৈ হিম পৰ্বতৰ পৰা
ওলাই বয়ন্ত আৰু নাইমিচি-
বক বেলেগ কৰি মাচাতুটিত
আৰু কমেতিকত দেশৰ মাজে
দি সাগৰলৈ বৈ কাই। সেই
নদি ৪২২ মাইলৰ দিঘল।
ন্যূয়ৰ্ক প্ৰদেশত হুদছন নদি,
তাৰ দিঘ ৩০০ মাইল; ইয়াৰ
দখিনে দেলোএব, চকুইহেনা,
পেভোয়ক, জেমচ, ৰোমোক,
ইয়াদকিন, চাব্ৰি, চাবানা,
আল্‌তমহা, এই সকলো নদি
দখিন পূবলৈ গৈ সাগৰত
পৰে। পেভোয়ক নদিত ও-
আমিণ্ডন নামে খোটাই
এন দেশৰ ৰাজ নগৰ আছে;
সকলো প্ৰদেশৰ পৰা মেলু-
আইক বাচি লৈ তালৈ পঠাই।
সেই নগৰ অতি ভাৰবন হই,
কিন্তু ন্যূয়ৰ্ক, বস্তন, কিলাদেল্-
ফিয়া, বাল্‌টিমোৰ, চাৰ্লচন চা-
ৰানা, এই বিলাক নগৰ প্ৰধান।

Figure 1. The North American Lakes.

বৰ্জিনিয়া, জৰ্জিয়া আদি দখিন প্ৰদেশত বৰ
গৰম; তাতে কুহিয়াৰ, গোম ধান, ধূপাত,
কপাহ, এইবিলাক আৰ্জিবলৈ কলা আফ্ৰি-
কান মানুহ বন্দি কৰি বাঞ্চে; কিন্তু উত্তৰ
প্ৰদেশবিলাকত বন্দি বখা অনুষ্ঠিত দেখি বগা
মানুহে আপুনি খেতি কাম কৰে। নিবিলা-
কৰ দেশ ডাল, চোঁচা, কোনে চাইত পৰ্বত
আৰু বন জাব থাকে। উত্তৰ সিম্ভাত বৰ

বৰ সিবোৰৰ আছে, তাত বাজে চেম্পেন আৰু
জৰ্জ নামে দুখন অতি সুন্দৰ সিবোৰৰ ন্যূয়ক
প্ৰদেশৰ পূব ফালে থাকে, আৰু মাজ ঠাই-
তো ৬।৭ খন মনোহৰ সৰু সিবোৰৰো আছে।
তাৰ দাঁতিত হাবি কাটি নগৰ গাঁও আলি
চিকন কপোৰে পাতে। নৈক কৰা এনে গাঁৱৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে। তাতে নৈক
সৰু ঘৰ আৰু অনেক জাহাজ দেখা কাই।

যিকচালমটলৈ পৌলৰ প্ৰথম ভ্ৰমণ ।

Paul's First Visit to Jerusalem.

তেতিয়া তেঁও প্ৰথম বেলি যিকচালম নগৰত পিতৃবৰ দোষা পাবলৈ নিমিত্তে গল; কিন্তু তাত পিতৃৰ আৰু প্ৰভুৰ তাই কাৰিক্যৰ বাহিৰে জানি কোনো পাঁচনিক লগ নোপালে। গলা ১: ১১। সেই যিকচালম প্ৰভুৰ মাতি-একন পুত্ৰক জোআভ তেঁওৰ ভাই হ'ল; আৰু পৰে লিখা থাকোৱা হৈছে। তেঁওৰ তেতিয়া যিকচালম নগৰলৈ যোৱাক আছিল। সেই থাকিত পৌলে কেৱল পোলেমোছ দিন মাথোন থাকিবলৈ পালে, কিয়নো তেঁও তাত নিৰ্ভৰ্য যিকচালম নগৰত কিৰ্তন কৰিবলৈ যিহুদিবিলাকে মানিবলৈ উপাই কৰিলে। তাতে জায়েকবিলাকে সেই কথাৰ বুদ্ধ পাই, কৈচৰিয়ালৈ গি তাত নগৰলৈ পঠাই দিলে। পৌল যিকচালমলৈ জোআভ খ্ৰিষ্টৰ সৈক ৩১, আৰু তেঁওৰ বয়স ৩৭ বছৰ হৈছিল। তাতে তেঁও দলিৰত থাকোঁতে দুৰ্ভিত হৈ প্ৰভুৰ পৰা দণ্ড পালে। পা ১২: ১৭-২১। সেই তাত নগৰতে যিকচালমৰ পৰা বৰ্মাৰাই ঘিচাৰি নো জোআলৈকে তিনি কি তাৰি বছৰ মান কিৰ্তন কৰি থাকিল। পা ২: ১৯, ৩০। তাৰ পাচে তাত নগৰৰ পৰা বৰ্মাৰাই লগত চুৰিয়া দেনৰ আন্তিয়খিকা নগৰলৈ আৰি: সেই চাইতে এবচৰ মান থাকি সুভ বাৰা কিৰ্তন কৰিলে। পা ১১: ২৪।

যিকচালমটলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় ভ্ৰমণ ।

Paul's Second Visit to Jerusalem.

তাৰ পাচে আন্তিয়খিকা নগৰত পৰা পবিত্ৰ লোকলৈ দান দিবৰ কাৰনে বৰ্মাৰাৰ লগত পুনৰ বাৰ যিকচালমলৈ গল; কিয়নো আগাব ভবিষ্যত বন্ধাই জোআৰ দৰে সেই কালত সকলো দেনতে বৰ একাল হৈছিল। সেয়ে খ্ৰিষ্টৰ ৪৪ সৈক। এই কথা বুৰঞ্জিৰ দোআৰাই বুলিছে: কিয়নো বুৰঞ্জিৰ মতে সেই ৪৪ সৈকতে ক্লেদিয় কৈচৰ হ'ল।

হৈছিল, আৰু তেতিয়াহঁত একালত কৰ্মাৰ হছিল। তেতিয়া যিকচালমত থকা পবিত্ৰ লোকক নাম দিয়া হ'ল, তেতিয়া বৰ্মাৰা, পৌল, আৰু মাৰ্ক নামে প্ৰখ্যাত হি যোহান, এই তিনিও জন পুনৰাই আন্তিয়খিকা নগৰলৈ উলটি আহিল। সেই মাৰ্কই বৰ্মাৰাৰ ভাগিন, তেঁওৰই সুভ বাৰাও লিখিলে।

প্ৰশ্ন ।

পৌলে প্ৰথম বাৰ যিকচালমলৈ গৈ কোন পাঁচনিক লগ পালে? তেঁও যিকচালম নগৰত কিমান দিন থাকিল?

তান পৰা তাত নগৰলৈ কি কাননে গল? তাত নগৰত কিমান বছৰ কিৰ্তন কৰিলে? তান পৰা পৌলক কোনে আনিবলৈ গল? তাত নগৰৰ পৰা আহি কোন নগৰলৈ আছিল?

পৌল দ্বিতীয় বাৰ যিকচালমলৈ জোআৰ কি কাৰনে আছিল?

খ্ৰিষ্টৰ কিমান সৈকত সেই একাল হৈছিল? পৌলৰ লগত আন্তিয়খিকালৈ কোন কোন লিঙ্গ আছিল?

মাৰ্ক কি পুথি লিখিলে?

পৌলৰ প্ৰথম মিস্যনেৰি ভ্ৰমণ ।

Paul's First Missionary Journey.

জি কালত আন্তিয়খিকা নগৰত থকা-মুণ-লিৰ লোক লম্বোন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে ইহুদৰ লোকা কৰিছিল, সেই কালত পবিত্ৰ আঁকাই কলে, জি কৰমত মই বৰ্মাৰা আৰু চৌলক নিহোজম কৰিচোঁ, মোল সেই কৰম কৰিবলৈ মিহিলাকক প্ৰিথক কৰি দিয়া। তেতিয়া মিহিলাকে লম্বোন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰি পৌল, বৰ্মাৰা আৰু মাৰ্কৰ গাত হাত দি সিহঁত দিলে। পা ১৩: ১৩। সেই কলে আঁকাই পচাত মিহিলাকে চেলুকিয়া দেশলৈ গৈ, পাচে জাহাজক কুপু মাৰ্জুলিলৈ গল। তাৰ পাচে চালামি নগৰ পাই, যিহুদিৰ নাম থপত মোমাই, কিৰ্তন কৰিলে। পা ১৩: ৫। এই কলে মিহিলাকে সেই মাৰ্জুলিৰ পৰা নগৰ-

লৈকে সকলো খানে কৰি বৃষ্টিমন্ত্ৰ চাৰি
পৌল নামেৰে সেই দেশৰ অধিকাৰ লৈতে
চাই কোথা ভবিষ্যত বন্তা বৰিচু বা এলুয়া
(ভালাবে মাল্যাপি) এনে এটা যিহুদি মানুহক
লগ পালে। সেই মাল্যাপিও অধিকাৰক
পৌলে কোথা কৰাৰ পৰা ওলোটাবলৈ
চেষ্টা কৰাত, তেতিয়া চৌল, জাৰ নাম পৌল
টোও পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ হৈ এক চৈৰ
মাল্যাপিলৈ চাই কলে, হেৰ চইতানৰ পুতেক,
মৰাণী ধৰ্ম্মৰ মন্ত্ৰ! কপটে আক দুই
ধৰ্ম্মত পূৰ হৈ পূৰুষ স্বৰূপ ধৰ্ম্ম পথক
লুটিয়াবলৈ নেৰ নে! আৰু জাৰি, এতিয়া
পূৰুষ হাতে তোক ধৰি আচে, আৰু জুই
কৰা হৈ কেতকি দিন বেলিকো নে দেখি-
নি। তেতিয়াই চকু মলিন হৈ তাৰ ওপৰত
একাৰ পৰিল; তাকে নি হাতত ধৰিবলৈ
মানুহ বিচাৰি কৰিলে। এনে ঘটনাৰ দেখি
সেই অধিকাৰ পূৰুষ উপদেশত বিশ্বাস কৰি
নি বিশ্বাস কৰিলে। সেই অধিকাৰ কৰিয়া
মানুহ। পাঁ ১৩: ৬—১২।

পাচে পৌল আৰু টোওৰ লগতিলাক
কুপু মালুনিৰ পাক নগৰৰ পৰা পামফুলিয়া
দেশৰ পৰা নগৰলৈ আহিল; কিন্তু জাৰক
জান নাম বোতান, সেয়ে সিবিলাকক তাতে
এৰি সিন্ধুচাললৈ উভতি গল। তাৰ পাচে
সিবিলাকে পৰ্গাৰ পৰা পিচিদিয়া দেশৰ
আন্তিৰথিয়া নগৰলৈ গল। তাতে দুই বি-
দ্বান বাহে নাম স্বৰত সোমাই যিহুদি আদি
বিদেশি লোকবিলাকৰ আগতো কথা কিতম
কৰিলে; তাতে বহু যিহুদি আৰু যিহুদি
ধৰ্ম্ম সোজা বিদেশি মানুহেও বিশ্বাস কৰি
পৌল আৰু চিলাৰ লগ ললে। কিন্তু যিহুদি-
বিলাকক পৌল আৰু বৰাবাৰ অহিতে নিদ্দাৰে
ভাৱনা কৰি আপোমাৰ সন্মিতিৰ পৰা খেৰাই
লিলত, পাঁচমিবিলাকক লিভতৰ অহিতে আ-
পোমাৰ ভৰিৰ দুনি জোকাৰি তাৰ পৰা
ইকনিয় নগৰলৈ গল। সেই চাইতে সিবি-
লাক বহু দিন থাকি যিহুদি আৰু গ্ৰিক মানু-
হৰ আগত কিতম কৰিলত, তাতো সিবিলাকক

বিশ্বাস নকৰা যিহুদি লোকক ভাৱনা কৰিলে,
সেই কাৰনে সিবিলাকে তাৰ পৰাও কুৰাই
নিয়া, লুভা আৰু দৰি নগৰলৈ গল। সেই
লুভা নগৰতো এটা খোপাক ঘনু কৰাত
জুপিতৰৰ পোৰোহিত পৌল আৰু চিলাক
দেৱতা বুলি সিবিলাকৰ আগত বুলি আদি
উচৰ্গিবলৈ আহিছিল। সেই চাইতে পৌলৰ
নাম মকুৰি আৰু চিলাৰ নাম জুপিতৰ
থলে। পৌল আৰু চিলাই নিইতৰ এনে
কৰ্ম্ম দেখি বহু মুমেবেহে সেই কৰ্ম্ম নি-
বাৰন কৰিব পাৰিলে।

সেই কৰ্ম্মৰ পাচে আন্তিৰথিয়া আৰু
ইকনিয় নগৰৰ পৰা জাৰী কেতখোৰ যিহুদি
মানুহে সেই চাইৰ লোকবিলাকক কুৰ্ম্মতি দি
পৌলক সিলেপে মাৰিলে। পাচে টোও
মৰিল বুলি জানি নগৰৰ বাহিৰলৈ টানি নি
পেলাই দিলে। কিন্তু সিবিলাকে চাৰিও
ফালে চাই থকাত পৌলে উঠি নগৰৰ ভিতৰ
সোমাল; পাচ দিনা বৰাবাই লৈতে দৰি নগ-
ৰলৈ গল; সেই চাইতে সূত বাৰা কিতম
কৰি বহু সিন্য কৰাই পাচে লুভা আৰু
ইকনিয় আৰু পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিৰথিয়া
নগৰলৈ গৈ ডায়েকবিলাকক থিৰ কৰি, আৰু
প্ৰতি মণ্ডলিতে ব্ৰিথ লোকক নিজেজন কৰি
থলে। পাচে তাৰ পৰা সেই দেশৰ মাৰেক দি
পামফুলিয়া দেশলৈ গৈ পৰ্গা নগৰত কথা
কিতম কৰিলত আতালিয়া নগৰলৈ গল।
পাচে তাৰ পৰা জাহাজ মেলা সিবিলাকক জি
নগৰত ইদৰন সূত বাৰা কিতম কৰিবলৈ
নিজেজন কৰি দিলে, সেই চুৰিয়া দেশৰ
আন্তিৰথিয়া নগৰলৈ উভতি আহিল। তাকে
পাই মণ্ডলিৰ আগত সিবিলাকৰ লকলো
মহাদ জমালে। সেই আন্তিৰথিয়া নগৰতে
তিনি বছৰতকৈ অধিক দিন থাকিল।

প্ৰশ্ন।

পৌল আৰু বৰাবাক প্ৰিথক কৰি দিবলৈ
কাৰ মোআবাই বুজিলে?

পবিত্ৰ আত্মাই পাঁচত সিবিলাকে কোন
দেশলৈ গল?

কুপু মানুহৰ পাক নগৰত পৌলৈ কেনে
মানুহক লগ পালে?

সেই মানুহে অধিকাৰক বিশ্বাসৰ পৰা
কিয় ওলোটাৰ খুচিছিল।

পাচে পৌলে তাক কি কবিলে।

মানুহৰ হৃদয়ে এনে আত্মিক কলম
কৰিব পাৰে নে!

কুপু মানুহৰ পৰা পৌল আৰু তেঁওৰ
লগৰবিলাকে কলৈ গল।

সেই চাইতে পৌলক কোনে এৰি গল।

সিবিলাক পগাৰ পৰা কোন কোন চাইত
কৰি সুভ বাত্মা কিৰ্তন কৰিলে।

সেই সেই চাইব মানুহে পৌলৰ কথাত
বিশ্বাস কৰিলে নে।

বুঢ়া নগৰত পৌলৰ কি ঘটিল।

তাৰ পাচে সিবিলাক কোন কোন নগৰলৈ
গৈ আয়েকবিলাকক থিৰ কৰিলে।

তাৰ পৰা সিবিলাক কলৈ উভতি আহিল।

আন্তিয়খিয়া নগৰত কিমান বছৰ থাকিল।

যিকচালমলৈ পৌলৰ ত্ৰিতীয় জাহাজ।

Paul's Third Visit to Jerusalem.

কেতিয়া খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মম সকলো বিদেশি
লোকৰ মাজত বাৰ্হি গল, আৰু অনেক
অনেকে খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰিলে; তেতিয়া
বিশ্বাস কৰা যিহুদিহ কেতনিলাকে কুৰি বি-
দেশি ভাইবিলাকৰ মাজত এনে শিক্ষা দিব
লৈ কৰিলে, বোলে, তেজোলাকে মোচাৰ
বিধিৰ দৰে চৰ্মচেনন ন হলে, কেতিয়াও
পৰিত্ৰান পাব নোৱাৰিব। সেই কথাৰ
নিমিত্তে পৌল আৰু কৰ্নাবাই লৈকে লিহতে
বহু বাৰ বিচাৰ কৰিলে, কিন্তু তাক টোকা
কৰিবৰ ক্ষেত্ৰকে আন্তিয়খিয়া মণ্ডলিৰ লো-
কে যিকচালমত থকা পাঁচৰি আৰু ব্ৰিগ লো-
কৰ তলৈ পৌল, বৰ্নাবা আৰু তিতক পঠাই
ছিল। তেতিয়া সিবিলাক কৈনিকিয়া আৰু
চোমিৰোনৰ মাজে দি গৈ মণ্ডলি লোকৰ
আগত বিদেশি মানুহৰ মন পালটনৰ বাত্মা
কৈ ভায়েকবিলাকৰ বৰ আনন্দ জনমালে।

এই কপে গৈ গৈ যিকচালম নগৰ পাই,
তাতে সেই সকলো কথা বাক্যৰ নিবচনা
কৰি সকলো বিদেশি ভায়েকবিলাকেই লগ
লিখি পালে। প্ৰথমে সেই কথাক দিচাৰ
পাই কৰাত বিশ্বাস কৰা যিকচিৰ কেতবোৰ
কৈ মোচাৰি বিশ্বাস পালন কৰিবলৈ অনুমতি
কৰিছিল; কিন্তু পাচে পিতৰ আৰু য়াকোবে
কি কথা কলে, তাতে সকলো লোকক মন
চাবৰ কৰিলে। এই কপে সেই বিচাৰক
কথা থিৰ কৰা হ'লত যিকচালম মণ্ডলিৰ
বৃদ্ধম প্ৰধান লোক যিচদা, জাৰ আৰু নাম
বচাবা, আৰু চিলা, এই বৃদ্ধক মনোনিৱ্ত
কৰি পৌল আৰু বৰ্নাবাৰ লগত পঠাই দি-
ল। পো ১৫:১২। এই কপাৰ বিশেষ
পৌলে গলাতিয়াদ মণ্ডলিলৈকো লিখিছিল।
গলা ২:১-৬। এই ত্ৰিতীয় বাৰ পৌ-
লে যিকচালমলৈ গৈ কৰাত তেঁওৰ বয়স
৪৪, আৰু খ্ৰীষ্টৰ সৈক ৫০। গলা ২:৪।
প্ৰশ্ন।

পৌলে ত্ৰিতীয় বাৰ যিকচালমলৈ কি
সকালে গৈছিল।

চৰ্মচেনন কৰাত বিয়া ধৰ্মম হই নে।

যিকচালমত থকা পাঁচৰি আৰু ব্ৰিগ লো-
কে সেই কথাৰ নিমিত্তে কি কৰিলে।

পৌলৰ লগত সিবিলাকে থিৰ কৰা কথা
মণ্ডলি লোকত বুজাবলৈ কাক কাক পঠালে।

এই ত্ৰিতীয় বাৰ যিকচালমলৈ কেতিয়া
পৌলৰ কিমান বছৰ হৈছিল।

পৌলৰ দুতীয় মিস্যনেৰি জাহাজ।

Paul's Second Missionary Journey.

যিকচালম নগৰৰ পৰা উভতি আহি
চৰিয়া দেশৰ আন্তিয়খিয়া নগৰত পৌল বহু
দিন থাকিল। পাচে পৌলে এক সময়ত
বৰ্নাবাত কলে, আমি জি জি নগৰত উহাৰ
কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ, সেই সেই নগৰৰ
মণ্ডলিৰ ভাইবিলাক কেনে আচে, তাক
চাবলৈ জিও। তাতে বৰ্নাবায়ে সেই কথাত

সম্বন্ধে সেই কাৰণ বুজিলে। তথাপি বৰ্মাবাই
মার্কক লগত লবলৈ শিৰ কৰিলে। পোলে
ভেঁওক মোকো অন্তৰ্ভাৱা মানিলে; কিয়নো
পুথল বাৰ মাকে সিবিলাকৰ লগত সেই
কৰম কৰিবলৈ ন গৈ আশা বাটৰ পৰা
উভতি আহিল। পাচে সেই কথাটো মি-
লাকৰ মাজত বিবাদ হোৱাত বৰ্মাবাই মার্কক
লৈ আহাৰ্য্যৰ কুপ্তি মাৰুজিলৈ গল। কিন্তু
পোলে চিলাক মনোমিত কৰি, ভায়েকবিলা-
কৰ পৰা বিদাই হৈ, চুৰিয়া আৰু কিলিয়া
মেলে সি ভায়েকবিলাকক খিৰ কৰি কৰি
গল।

তাৰ পাচে সিবিলাকে ধৰি আঁকি লুহ
নগৰলৈ গৈ তাতে তিমিৰি নামে ভায়েকবি-
লাকৰ মাজত সুভসম্মা পোআ এজন দস্যক
পালে। পোলে পুথল বাৰ জাহাজ কিৰ্তন
কৰিৰি মোৰাবাই কিল্য হোআ এই তিমিৰি হব
পাই। পাচে ভেঁওক আপোনাৰ লগত লবৰ
নিমিত্তে যিহুদিবিলাকৰ কাৰনে পোলে চম-
চেনন কৰিলে। তেতিয়া সিবিলাকে তাৰ
পৰা গৈ জি জি নগৰত মণ্ডলি স্থাপন কৰা
হৈছিল, সেই সেই নগৰত ফুৰি যিকচালয়ত
পৰা পাঁচনি আৰু পুৰি লোকে নিচই কৰা
জি আগ্যা, সেই সকলোকে পালিবৰ নিমি-
তে মানুহবিলাকক আহবন কৰিলে। সেই
আগ্যা পাই মণ্ডলিৰ লোক শিৰ হৈ দিনে
দিনে লেখত বাহি গল।

তাৰ পাচত সিবিলাক ফিকগিয়া আৰু
গলাকিয়া মেলে সি জোহাত পবিত্ৰ জাহাজ
আছিল দেনত কৰা কিৰ্তন কৰিবলৈ বাধা
কৰিলে; আৰু মুচিয়া দেস পোহাত বিধ-
নিমিত্তে জাহাৰ মন কৰাত তাইলকো তাৰ
বি দিলে, সেই কাৰনে মুচিয়াৰ পৰা জোহা
নগৰলৈ আহিল। তাতে মাকেদনিয়া দেসৰ
মানুহৰ আগত সুভ যাত্ৰা কিৰ্তন কৰিবৰ
কাৰনে বাতি পৌলক প্ৰভুএ দসৰ দেখালে।
এই প্ৰভুকো তেতিয়াই তালৈ আহিবলৈ শিৰ
কৰিলে। সেই জোহা নগৰতে লুহ নামে
থিক বেজক লগ পালে; কিয়নো এই তাইৰ

পৰা পাঁচনিৰ কৰম লিখোতে লুহ আঁকি
বুলি কৈচে।

পাচে জোহাৰ পৰা পানিএ জাহাৰ লগত
হলত জাহাজ মেলে পোৰ বাটে চান্দপাৰি
আৰু মিয়ামসি নগৰ পালে; তাৰ পৰা ন কৈ
মিয়াম কৰা মাকেদনিকান এভাগৰ ফিলিপ
নগৰ পাই, তাতে কিছু দিন থাকিল। সেই
চাইতে লুদিয়া নামে বেজেনা কৰনি। কাপৰ
বেহেকআ এজনি মাটিকি আৰু তাইৰ মন
সকলোএ সৈতে পৌলৰ কৰা সুনি প্ৰভু
বিদ্যাস কৰি হব পালে। এয়ে ঘৰৰ মন
লোএ সৈতে বিদ্যাস কৰা পুথল পৰিয়াল।
পাচে সিবিলাকে পুথল কৰা ঘৰলৈ জাহাজে
এজনি ভুতে পোআ চোআলিএ পৌলক
আৰু চিলাক দেখি অনেক দিন এই কপে
কলে, এই মানুহবিলাক মৰোপৰি ইহুদৰ
সেৱক হৈ আমাৰ আগত পৰিত্ৰাণৰ পত্ৰ
দেখাইচে। তাতে পোলে অসন্তোষ পাই
যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামে তাইৰ পৰা বাহিৰ ওলা-
বলৈ ভুতক আগ্যা কৰিলে, তেতিয়া সেই
চোআলিৰ পৰা ভুত ওলাল। কিন্তু তাইৰ
অধিকাৰে এই কথা দেখি, মনেকো অতি শক্ত
হল; কিয়নো চোআলিৰ ভিতৰত জিমান
দিনলৈ ভুত আছিল, সেইমাম দিন তাই
মজ্জা চাই আপোনাৰ অধিকাৰক লবহু পত্ৰ
আৰ্জি দিছিল; পাচে তেতিয়া ভুত তাইৰ
পৰা ওলাল, তেতিয়া মজল চাৰ নোঅগাত
লাভৰ আসা গুচিল। তাতে পৌলকে আৰু
চিলাক ধৰি সোধৰ কথিকাৰৰ আগত সো-
ধাই দিয়াত, অধিকাৰবিলাকে পাঁচনিলোকক
বহু সাক্ষি কৰাই বন্ধি মালত সুমাই থব
দিলে। তেতিয়া বন্ধি মালৰ বন্ধিৱাই এনে
আগ্যা পাই, সিবিলাকৰ ভৱিত কুন্দা লুমাই
ভিতৰ বন্ধি মালত বাখি গলে। তাতে সিবি-
লাক বন্ধিৱাৰ হৈ থাকিল; কিন্তু বাতি মানিলা
সিবিলাক লুহা পুৰিণন কৰি ইহুদলৈ গিত
গালে; তেতিয়া বন্ধি মালৰ ভিতৰত কুইকল
গল, আৰু সকলোৰে বাহু লুকাই হল।
তাকে বন্ধি মালৰ বন্ধিৱাই দেখি সকলো

বাৰ্ণাধৰাৰোহণ পলাল হ'ল, মনত ভৰ লাগি আপোনাক আপুনি বধ কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু পোলে কলে, তুমি আপোনাক একো হিংসা নকৰিবা, কিয়নো আমি আটাইবোৰ ইয়াতে আচৌ। তেতিয়া সি চাকি লগাই কপি কপি পাঁচনিৰ ভৰিত পৰি সুস্থিলে, হে-আতা লকল, পৰিত্ৰাণ পাবলৈ মই কি কৰিম? এই কপে হোআন্ত সেই বন্দি সালৰ বখিৰাই-বখিৰ সেই ভাঁহতে পাঁচনিবিলাকক নি নিবিলাকৰ কোবৰ বা খুজালে; পাচে আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোও মৈলত বিহাস কৰি বাতিতে বুৰ পালে। ইয়াৰে সুভ বাত্ৰাৰ মহিমা সুন্দৰ কপে প্ৰকাশ হৈছে; দেখা, জি মানুহে আগৈএ পাঁচনিবিলাকে এনে লাগি পোআন্তো একো দায়া নো হোআন্তে তখিত কুন্দা মাৰি ভিতৰ বন্দি সালত সুমাই বাখিলে, সেই মানুহে সুভ বাত্ৰা গ্ৰীজা কৰাত আগৰ স্বভাৱৰ পৰা কিমান বেলেগ হল। আগৈএ হৰে দুখ পোআ পাঁচনি লোকলৈ একো চিন্তা ন কৰিলে; কিন্তু পাচে, তেতিয়াই নিবিলাকক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিলে, আৰু চাৰুক কোবত পিঠিত জি বা লাগিছিল, সেইবোৰক খুজাই নিবিলাকৰ আগত আহাৰ দিলে। এই কপে প্ৰভুএ নিবিলাকৰ দোআৰাই আখোন মহিমা প্ৰকাশ কৰালে। পাচ দিনা বন্দি সালৰ পৰা পাঁচনিবিলাকক উলিয়াই দিয়ন্ত নিবিলাক গৈ লুদিয়াৰ ঘৰত লোমাই তাতে ভায়েকবিলাকক সান্তনা কৰালে।

তাৰ পাচে নিবিলাক আমকিপানি আৰু আপলোনিয়া নগৰে দি গৈ ধোচালনিকি নগৰ পঠিলে। তাতে যিহুদিবিলাকৰ নাম ঘৰ ঘৰত পোলে আপোনাৰ অমচাৰৰ দৰে তিনি বিহাস ৰাৱত নিবিলাকে সৈতে যিহু জে অভিনেক থিউট হই, তাৰ প্ৰমাণ দিলে। সেই ঠাইতো যিহুদি অলক থিক মুমিহ ভি-হোজায়ে বিহাস কৰি নিশা হল। কিন্তু আদিয়ানি যিহুদিবোৰে পৌলক পৰিবৰ কাৰে ৰাচোনক পৰি কিচ দুখ দিলে। সেই কথাৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলাকে বাতিএই পৌলক

বনৰা নগৰলৈ পঠাই দিলে। তেওঁ পৌলক ধোচালনিকিৰ পৰা হিংসক যিহুদিবিলাক গৈ তেওঁক ভাৱনা ন কৰালৈকে ইহুৱৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে। সেই ঠাইৰ মানুহে ধোচালনিকিৰ মানহতকৈ সুমতি হোআন্ত পোলে কোআ কৰা চই কি ন হই, তাক নিত নিতে পৰম সান্ত্বিত বিচাৰ কৰিছিল। তাহে মুনিহ তিবোজা বহু মানুহে বিহাস কৰিলে। পাচে যিহুদিবিলাকৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলাকে পৌলক সাগৰৰ কাষলৈ পঠাই দিলে। কিন্তু চিলা আৰু তিমথিক সেই ঠাইতে থৈ আহিল। তাৰ পাচে পৌলে ডাণিনি নগৰ পাই, চিলা আৰু তিমথি অহালৈকে সন্মানে থাকি কিছু জিহনি লব খুজিলে; কিন্তু সেই ডাণিনি নগৰ ইমান মুৰ্ত্তিকৈ ঘৰি থকা দেখি তেওঁৰ মনত অতি খেদ পালে; সেই নিমিত্তে আৰু মনে মনে থাকিব নোআৰি হাতে বাটে জাকে পালে, তাৰে সৈতে বাদ বিচাৰ কৰিলে। তেনেকৈ বাদ বিচাৰ কৰি থাকোঁতে স্তয়িকি আৰু এপিকুৰি মতত চলা কেতবোৰ গিয়ানিএ পৌলক পাই বাদ আন-বাদ কৰিলে। সেই এপিকুৰি মত এই, সিহঁতে স্বৰগৰ দূত আৰু আত্মা নাই বোলে, আৰু জগতত জি মুখ ভোগ কৰে, তাৰ বা-হিষে আৰু পৰলোকত একো মুখ দুখ নাই বোলে। স্তয়িকিএ হলে সদাই সকলো কৰাত বাদ বিচাৰ কৰি থাকে। সেই সকলো কথাৰ পাচত পৌলক সিহঁতে ডাণিনিপাৰ নাম এক মেল কৰা থানলৈ নিয়া হল। তাতে পৌলে সিহঁতৰ দেৱতা জে একো ন হই, ইয়াৰ প্ৰমাণ বুজাবৰ নিমিত্তে বহু কথা কিৰ্তন কৰিলে। কিয়নো সেই ডাণিনি নগৰত সকলো দেৱৰ হেজাৰ হেজাৰ মূৰ্তি লাগি পূজা কৰে। সিহঁতে জিমান দেৱতাৰ নাম আৰু জিমানৰ কথা মনেৰে ডাবিব পাৰে, সেই আটাইবোৰ মূৰ্তি কৰি সিহঁতৰ আগত সেৱা পূজা কৰে। কিন্তু সেইবোৰ দেৱতাক তাজে সিহঁত কেতিয়াও ন স্মৰা আৰু ন জনা দেৱতা এজন থাকিব পাৰি তুলি ডাবি,

‘আবিষ্কৃত উদ্ভবলৈ’ এনে এটা হোমৰ ভেঁটি
বাঁচি গৈছিল। তাকে পৌলে দেখি সেই
কথাৰে সৈতে নিৰাশাৰ নে দেখা ইহুদৰ
কথা মিটব আগত কিৰ্তন কৰিলে। তাক
জি দিনত ইহুদে মানুহৰ লোভ কৰিব, এনে
দিনৰ কথাও মিহিলাকৰ আগত পুকাৰ কৰি-
লে। তাতে তেঁওৰ কথাত কেতবোৰে ভাল
পাই বিশ্বাস কৰিলে, কেতবোৰে অবিস্থান
হৈ নিদা কৰিলে।

সেই আধিনি নগৰতে চিলাই আৰু তিম-
থিৰ খেচালনিকি নগৰৰ পৰা আহি পৌলক
লগ ললেহি। কিন্তু খেচালনিকিৰ ভাবক-
ৰিল্যাক বিশ্বাসত বাঁহি জোআৰ কথা সুনি
মিহিলাকক অকলেই এহিবৰ মন ন কৰি
পুনৰাই চিলাক আৰু তিমথিক ভাটৈল পঠাই
বিলে। ১ থে ৩: ১—৩। তাৰ পাচৈ পৌলে
আধিনিৰ পৰা গৈ কৰিন্থ নগৰ পালে।
তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকুলা নামে দুজন
সিধ্যক লগ পাই, মিহিলাকে সৈতে পৌল
আপোনাৰ প্ৰতিপালন হবৰ নিমিত্তে ভাষ
হব মাতিলে; কিন্তু বিস্ময় বাৰ বাৰে লক-
কো মানুহৰ আগত মুঠ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি
থাকিল।

পাচৈ তেতিয়া আকলনিয়া হেমৰ খেচাল-
নিকি নগৰৰ পৰা চিলা আৰু তিমথি আ-
হিল, তেতিয়া পৌলে ভাষু হব নে নাহি
কেৱল কথা কিৰ্তনত মন নিলে; কিয়নো
কেঁওৰ প্ৰতিপালনৰ নিমিত্তে খেচালনিকিৰ
ভায়েকবিল্যকে হানি পঠাব পাই। ২ ক
৮: ১—৫। এই ঠাইতে প্ৰভুএ পৌলক দৰ্শন
দি কলে, তুমি মিটই হৈ নিজম দি নে ধা-
কি কৰা কোআ, কিয়নো এই নগৰত মোৰ
কতক মানুহ আছে। সেই কথাত পৌলে
সাহ কৰি, মুঠ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি, ডেৰ বচ-
বলৈকে তাতে থাকিল। সেই ঠাইতে নাম
হবৰ প্ৰধান বাকি ক্ৰিস্পো আপোনাৰ
হবৰ সকলোএ সৈতে বিশ্বাস কৰি বুৰ দিও-
আ হল। এয়ে তিতিয় হব; কিন্তু এই তি-
তি হবৰ মাতিও কোনো বিশ্বাস কৰিব নো-

আহা এনে কেঁচুআ লৰা চোআলিক বুৰ দিও-
আৰ কথা কতো লিখা নাই। এই কৰিন্থ
নগৰৰ পৰা খেচালনিকি মন্ত্ৰলৈল দুয়ো খন
পত্ৰ লিখিলে; সেয়ে ক্ৰিষ্টৰ সঁক ৫২ ব পৰা
৫৪ লৈকে হব পাই। পৌলে কৰিন্থ নগ-
ৰত কিৰ্তন কৰাৰ পাচৈ ক্ৰিচালমত কি পৰ
হবৰ ওচৰ হৈছিল, তালৈ জাহাজ কাৰ্য্য
কৰিলে। তেঁও কাৰনে তেঁও তাৰ পৰা
একেটলৈ গল; তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকু-
লাক এহিলে। তাৰ পৰা জাহাজ মেলি
কৈচৰিয়া পাই, পাচৈ চতুৰ্ণ বাৰ ক্ৰিচালম-
লৈ গৈ তাতে মন্ত্ৰলিক মন্ত্ৰকাৰ কৰিলে।
তাতে কিছু দিন থাকি আকও আন্তিয়খিয়া
নগৰলৈ আহিল। পৌলৰ এই দুতিয় মিলা-
মেৰি জাহাজ চাৰি বছৰ, অৰ্থাত থ্ৰিক্টৰ সঁক
৫৫ হল।

প্ৰশ্ন !

দুতিয় বাৰ মিলামেৰি জাহাজ কৰাত পৌ-
লৰ লগত কোন গল? বৰ্ণাবাই কাক মনো-
নিত কৰি ললে?

পৌলে কোন বেসে দি ভায়েকবিল্যকে
হিস কৰি গল?

নুহা নগৰত পৌলে কাক লগ পালে?

ত্ৰোআ নগৰত পৌলে বাচি কি দৰ্শন পালে?

সেই নগৰত পৌলে কোন মানুহক লগ
পালে? ত্ৰোআৰ পৰা মিহিলাকে কোন দে-
নলৈ গল?

কিমিপি নগৰত পৌলৰ কথা সুনি কোনে
বিশ্বাস কৰিলে?

সেই ঠাইত মিহিলাকৰ কি ঘটিল?

বন্দি লালত থাকোঁতে মিহিলাকে বাচি কি
কৰিছিল?

বন্দি লালৰ কোন মানুহে মিহিলাকৰ কথা
সুনি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে?

সকলোএ সৈতে বিশ্বাস কৰা এয়ে কেই
হব? প্ৰভুলৈ মন পালটাৰ পাচত মানুহৰ
মন কেনে হই?

পৌলে তাৰ পৰা গৈ খেচালনিকি নগৰত
কেই বিস্ময় বাৰ কিৰ্তন কৰিলে?

বেচলনিক আৰু বৰষুণ নগৰত কোমল-
বাই প্ৰকৃত বিজ্ঞান কৰিলে নে?

তাৰ পাচত পোলে কোন নগৰলৈ গল?

সেই আখিনি নগৰ কিহেৰে পূৰ হৈ
আছিল? পোলে সেই নগৰ দেখি মনত কেনে
লাগিল?

সেইও দেখি কিবা ইহকৰ কৰি আছে নে?

আখিনি নগৰৰ পৰা পোলে ক'লৈ গল?

কিছু নগৰত কিমান দিন কিৰ্তন কৰিলে?

সেই নগৰত পোলে কিবা কৰ্ম লগাইছিল
সেই পোলে থিফিলা আৰু আকুলাক কোন
ঠাইত এৰিলে?

পোলেৰ ত্ৰিতীয় মিস্যনেৰি জাৰ্জ।

Paul's Third Missionary Journey.

তাতে দিন চাৰেক থাকি সেই নগৰৰ পৰা
পূনৰাই আপোনাৰ মিস্যনেৰি জাৰ্জ কৰিলে।
তাৰ পৰা তেঁও গলাতিয়া আৰু ফিৰগিয়া
দেশ খনতে কুৰি সিন্ধাবিলকক খবৰত থিৰ
কৰিলে, অৰ্থাত সিন্ধাবিলক নতুন হোআত জি
জি কথা আৰু আগুৱা নে জানি আছিল, সেই
সকলোকে সম্পূৰ্ণকৈ সিকাই দিলে। সেই
ৰূপে গলাতিয়া আৰু ফিৰগিয়াৰ পৰা ওপৰ
দেশে দি গৈ একেচ নগৰ পালে। সেই
নগৰতে পোলে যোহানৰ নামেৰে বৰ পো-
আ বাবে জন মান সিন্ধাক লগ পাই সুখি-
লে, তোমালাকে পবিত্ৰ আত্মা পালে নে?
তাতে সিহঁতে কলে, পবিত্ৰ আত্মা হৈ আছে
তাক আমি সুনাই নাই। প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্ট
জি সেই ৰূপত অৱতাৰ ন ধৰা হলে আ-
মিও পবিত্ৰ আত্মাৰ কথা কেতিয়াও বুজ নে
পালোহঁতেন। তেঁৱে আহি জি জনক কো-
নোএ কেতিয়াও দেখা নাই, এনে জনক আ-
মাৰ আগত পিত্ৰ, পুত্ৰ, পবিত্ৰ আত্মা এই
তিনি ভাৱে প্ৰকাশ কৰি দেখালে। তাৰ
পাচত পোলে সিন্ধাবিলকক প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ
নামত বৰ দিওআত কেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ
দান সিন্ধাবিলকলৈ আহিল। পাচত পোলে
যিহূদিবিলকে সৈতে তিনি মাহ মানলৈকে

কিৰ্তন কৰিলে, কিন্তু কেতিয়া আনকো
লোকবোৰৰ মন কামে হৈ গল, কেতিয়া
তেঁও জুবান নামে এজনৰ পৰা লাগিত দুই
বচৰলৈকে কিৰ্তন কৰিলে। এই ৰূপে দুই
বচৰলৈকে তেঁও একেচ নগৰত সুভ বাত্ৰা
কিৰ্তন কৰিলত সকলো মানুহে প্ৰকৃত কথা
সুনিবলৈ পালে। আৰু ইহকৰ পোলাৰ হুতু-
আই এনে আচৰিত কৰ্ম কৰালে, তেঁও
গাৰ গামোচাকো যদি নবিনা মানুহৰ ওপৰ
লৈ নিএ, তেতিয়াই সি বোগৰ পৰা মুক্তি
হই। পোলে এই ৰূপ বিয়াই কৰ্ম কৰা
হলত, ফেৰা নামে এজন পোৰোহিতক লাত
জন পুত্ৰকেও সেই ৰূপে প্ৰভুৰ নাম লৈ
ভুক্ত খেদাব খোজাত ভুতে, মাত্ৰ নগৰলৈ
কলে, যিচুক জানো, পোলাকো তিনিও, কিন্তু
তইত কোন, ইয়াকে বুলি ভুতে পোলা মা-
নুহটে সিহঁতৰ ওপৰত পবি সিহঁতক খবৰ
পৰা খেদালে। তাতে সকলো মানুহে এনে
কৰ্ম দেখি, মনত অতি ভয় পাই, আপো-
নাৰ মায়া কৰ্ম কৰা পুথিবোৰ আনি আ-
টাইৰে আগত, পুৰি পেলালে; আৰু সেই
পুথিবোৰৰ মূল্য গনিলত আটাই কুৰি হেজাৰ
ৰূপ হল। সেই ৰূপে সেই দেশত প্ৰভুৰ
নামৰ জনমা বাহি গল।

এইবিলক কৰ্ম পূৰ হওঁ পোলে মাক
দকিয়া আৰু আখায়া দেশে দি তাৰে মন
কৰি কলে, তালৈ জোজাব পাচত মই মোম
নগৰকো দেখা পাব লাগিব। এই কথা
তেঁও পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই কুৰি
পাই। তাতে তেঁওৰ আগৈ তালৈ এহাট
আৰু তিমথিক পাচিলে, কিন্তু তেঁও আ-
চিয়া অৰ্থাত একেচ নগৰতে কিছু দিন থা-
কিল। সেই কালত আৰ্চিমি মহা দেখিব
কাৰনে বৰ হুৰা মূৰা হৈছিল; কিয়নো পো-
লে সেই একেচ নগৰত দুই বচৰলৈকে এ-
কি খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰাত অনেক
দেও পুত্ৰক লোকে প্ৰকৃত বিজ্ঞান কৰিলে।
আৰু মানুহে আপোনাৰ জিৰিলি আৰু নিৰু-
থি হাতৰে সৰা আছে জন মুৰ্তিক হৈ।

কৰিলে। তাতে জিৰিলাক সেই আৰ্চেমি দেৱিৰ সৰু দল লগি মানুহবোৰক বেচ-শিৰতকো সেই কৰম হ'ল। হোজাত সেই কাৰিকৰদীলাকৰ মানুহৰ প্ৰধান হোজা মি-মিট্ৰিএ এই কথা দেখি সন্তুষ্ট হৈ, নগৰত মানুহ এটা কপোৰে বৰ হুকা মুকা লগালে। কিন্তু ইয়াৰে আৰপামাৰ দেৱক পৌলক সেই সকলো দুখৰ আৰু সিংহৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সহায় হোজাত কোনোও তেওঁক একো দুখ দিব নোআছিল।

পৌল পাঁচদিনে সেই একেচ নগৰতে পাই তিনি বছৰ মান থাকোঁতে খ্ৰীষ্ট ৫৬ সঁকত গলাতিয়াৰ পত্ৰ লিখিলে। আৰু ৫৮ সঁকত কৰিন্থিৰ প্ৰথম কিতাব দূয়ো থমি পত্ৰ লিখিলে। তাৰ পাচত কৰিন্থ নগৰত জি অলপ কাল আছিল তেতিয়াই কৰিন্থলৈ পত্ৰ লিখি ফৈবি নামে এক ভিবিৰ হাতে পঠাই দিছিল; সেয়ে খ্ৰীষ্ট ৫৯ সঁক।

সেই হুকা মুকা গুলিলে পৌলে মাকে-নিয়েল দি জাবলৈ ধৰিলে; পাচে সেই হাউৰ পৰা গৈ থ্ৰিক দেশ পালেগৈ। তাতে তিনি মাহ থাকি তুৰিয়া দেশলৈ জাবৰ ইচা কৰিলে: কিন্তু মিছিনিবোৰে তেওঁক জাবৰলৈ আপ দি থকাত তেওঁ আকত মাকে-নিয়েল দি উত্ততি জাব খুজি হোজা নগৰলৈ আহিল। সেই চাইতে তিতক পাৰৰ আশাৰে বাট চাই আছিল: কিয়নো তিতে কৰিন্থিৰ প্ৰথম পত্ৰ লৈ গৈছিল, তাতে পৌলে সেই পত্ৰ উত্তৰ পাৰৰ মনে হোজা নগৰত তিতলৈ দাট চালে। ২ ক ২: ১২, ১৩। পাচে পৌলে হোজাৰ পৰা মাকে-নিয়েল জাব থৰাত বেকা নগৰৰ চোপাত, খেচালনিকিৰ আৰিষ্টাৰ্ছ আৰু চেকুও, দৰি নগৰৰ গাট আৰু তিমথি, জাচিয়া দেশৰ তুথিক আৰু জফিন, এই সকলো তেওঁৰ লগত গল। পাচে সেই হোজা নগৰ পাই তাতে সাত দিন থাকি সপ্তাহৰ প্ৰথম দিনা প্ৰভুৰ হোজ পাতিলে। তাতে পৌলে হাতিৰ বচ-তৈলাক কিত্তন কৰি আছিল, কিয়নো তাৰ

পাচ দিনা তেওঁ জাবৰ মন কৰিছিল। তাৰ পৰা নিবিলাকে আচ নগৰত পৌলক জাহা-কত তুলি লবৰ আশাৰে আগ বাহি আ-ছিল; কিয়নো পৌলে কিছু কিত্তন কৰি-বৰ মনেৰে খোজ কাহি জাবৰ মন কৰিছিল। পাচে আচ নগৰত পৌলক তুলি লৈ থ্ৰিক মাজুলিৰ সন্মুখ হল। তাৰ পাচ দিনা সন্ম মাজুলিলৈ গৈ ত্ৰোমোলিয়তে থাকি পাচ দি-না মিলিত নগৰ পালে। সেই মিলিতৰ পৰা মানুহ পচাই একেচৰ ব্ৰিগ লোকক মত-আৰ্মি নিবিলাকৰ আগত ইহুদৰ কথা কৈ মাহুধান ৰূপে থাকিবলৈ দিলে: কিয়নো তেওঁ সিবিলাকক আৰু বাৰ দেখা পাব নোআ-বুলি জামিলে।

এম।

পৌলে জিতিয় বাৰ মিয়ানেৰি জাজাত কোন চাইলৈ গল?

মেমে দেমবিলাকত কুৰি তেওঁ কি কৰিলে? একেচ নগৰত পৌলে কাৰ লগ পালে? সেই মিয়ানিলাকক পাচে কাৰ নামে বুৰ দিয়ালে?

একেচ নগৰত কিমান বছৰ কিত্তন কৰা হল? তাতে প্ৰভুএ পৌলৰ দোআৰাই কি আচৰিত কৰম কৰালে?

পোৰোতিব পুত্ৰকহাতে পৌলৰ দৰে তুতক খেদাব পাৰিলে নে?

সিইতক ভুতে কি উত্তৰ দিলে?

এনে কৰম কৰা হলত প্ৰভুৰ নামত কি হল?

ইয়াৰ পাচত আৰ্চেমি দেৱিৰ কথাত কি হুকা মুকা হল? কোন দেশৰ মানুহে সেই দেৱিক সেৱা কৰিছিল?

পৌলে একেচত তিনি বছৰ মান থাকোঁতে কোন কোন মঞ্জলিলৈ পত্ৰ লিখিলে, আৰু তেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ কিমান সঁক হৈছিল?

একেচৰ পৰা পৌল কলৈ গল?

পৌলে যিকচালমলৈ জাব খোজাত মত-লিৰ লোকে তেওঁক কি কৈছিল?

ন. ল.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৫।

Khure Raja—War with the Kachas and Naga.

লাকনি কামাও (১১) সঁকত বজা দেৱে বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, ত্যাওতুকে, ৰূপ সন্দিৰকে, এই চাৰিক পঠাই ফুচেতা নৰাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চাৰিও গৈ জুখ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ লাডুকাই নামে মানুহ এটা পৰিল। পাচে ফুচেতা নৰা জুখে নোআৰি বালুকিয়া নগাক সোমালগৈ; তাৰ লৰা তিবোতা সকল ধৰি আনিলে।

লাকনি তাপচেও (২৩) সঁকত পুহত বজা দেৱে নামচাক্ত হাতি ধৰিলে। এনেতে কোঁচৰ ভিতৰআল ১, টেপু ১, এই দুই লুইতে উজাই আহি নামতি মুখত বন ধৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, বজা বেও, চাৰিক বজা, বৰ গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, বুৰা গোহাঁই, এই সকলেৰে গৈ নামতি মুখত জুখ ধৰিলেগৈ। কোঁচৰ মানুহ বিস্তৰ পৰিল। পাচে কোঁচে জুখে নোআৰি দুয়ো পলাল; কোঁচৰ বৰ নাও হিলৈ আনো অৱ সত্ত আমাৰ মানুহে বিস্তৰ পাই আনিলে। আত পাচে বজা দেৱে ফাগুনৰ দিনত চাৰিক বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, এই চাৰিক পঠাই পুৰা, পুৰা, এই দুই নগাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চাৰিও গৈ দুই নগাক ধৰি আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি। লাকনি বহিচিলা (২৪) সঁকত বজা দেৱে দিবা নদিৰ মুখত হাতি ধৰিলে। তাৰ পৰা বজা দেৱে চাৰিক বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, ৰূপ সন্দিৰকে, এই তিনিও চুটিয়াৰ সেনাপতিক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে তিনিও গৈ জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে চুটিয়াৰ সেনাপতিএ পলাই গৈ কান্তা সোমালগৈ। আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি কান্তা পুখুৰিখনা চাই পালেগৈ, তাতে চুটিয়াৰ সেনাপতিকো আন মানুহকো পাই ধৰি আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি। লাকনি মুন্নুত (২৫) সঁকত

বজা দেৱে চাৰিক বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, অহিতনিয়া নগাক জুজিবলৈ পঠালে। পাচে নগা পলাল, নগাৰ লৰা তিবোতা নামতক ধৰি আনিলে। তাৰ পৰা খেৰেমিয়া নগাক ধৰি আনিলেগৈ; তাৰ পৰা চাৰিক বজা, বুৰা গোহাঁইকে ৰূপনিক ধৰি আনিলেগৈ।

লাকনি থেকচান (২৬) সঁকত গুটি ওলাই আমাৰ মানুহ বিস্তৰ পৰিল। পাচে চাৰিক বজা, বুৰা গোহাঁইকে তাৰ পৰা আহি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। লাকনি খুতগিত সঁকত মানুহা আহি নৰা বজাৰ গাঁও তাকিলেহি; পাচে চুকন নৰা বজা জাগি জাগি খামজাকত বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি তখাম বৰ গোহাঁইকে, বলিহা বৰ পাত্ৰকে, কনখাম বুৰা গোহাঁইকে, এই তিনিও পেদেবাত গৰ বাজিব দিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে ধাওমুখ খুককেৰি ১, বামুজিয়া পিকতুনবিন ১, তিৰিণ্ডা ১, লাচামটো ১, এই চাৰিও হাতত জোৰন খামক হাতিত জোৰাই অনেক খনি সন্দেহ নৰা বজালৈ দি পঠালে; আত বাজে হাতি নাভোটা দি পঠালে। আক কন্যা খুজিব নিমিত্তে চিৰিক সকলৰ হাতত জোৰন দিলে। সোনৰ খাক ১ জোৰ, কনবালা ১ জোৰ, বাখৰ পতা বিহি দুখাৰ, ডিম্বিৰ চেও দুখাৰ, হাতৰ চেও দুখাৰ, বাখৰাম আকটি ১০, উজটি ১০, ভৰিৰ চেও ২, কাপৰ দুসাক, এই বস্তু সকল আমাৰ মানুহে নি নৰা বজাক খামজাকত দিলেগৈ।

পাচে আহাৰৰ দিনত নৰা বজা জোতক মহিতে ভাল মানুহ লগত দি ভনিএকক আমাৰ চিৰিক সকলৰ হাতত বজা দেৱলৈ দি পঠিয়ালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বৰ গোহাঁই পৰিয়া ত্যাওলুকৰম বাক বেওগ ১, তিৰিণ্ডেংক ১, এই দুইক অনেক সৈন্যেৰে কন্যা ভাগ বাঠি আনিব দিলেগৈ; কন্যা চুকিৰা মানুহ হাতিচিলে। চুকুৰা ১, কচাৱনবা ১, পাওক ১, বিবমিক ১, ত্যাওলু ১, ত্যাওলু ১।

এই পাঁচৰ লগত মটকিয়া, বৰা, পাঁচকি
বিবৰ আহিছিল। কৌতুকিয়া বৰ হাতি
১, ঘোঁৰা ১, বেটি ২ কুৰি, বন্ধি ১২০।
আন দুয়ো বহুত মিছিলে; তাৰে এটা ভাল
মানুহক মটকিয়া পাতি দিলে, সেইটোকে
হাতি এটা দিলে। পৰা নামে দেওমাই
এটা দিলে। তাতিৰ দিনত নৰা বজা খাম-
জাৰ পৰা আইতনত বহি।

লাকনি কংকেও (২১) মকত বজা দেৱে
লাচামচেৰাইলুককে ১, জিৰিফচেৰকে ১, চি-
জিফচেৰকে ১, এই তিনিক পাঠাই দিলে,
নৰা বজাৰ জিএকক কথা হৈ পলুআই আ-
নিবলৈ। পাচে তিনি চিৰিফে গৈ বজাৰ
জিৰে কথা ইওতে নৰা বজাৰ কুঁঅবিএ জা-
নি বজাত জনালে, বোলে, তোমাৰ জিএকক
পলুআই নিবলৈ অচম কটকি তিনিটা আহি-
চে। পাচে নৰা বজা তিনি কটকিক মাতি
নি বুলিলে, পুনিৰ পুৰীওৰ দিনত এনে কথা
ন হ'ল, এতিয়া নি কি এনে কথা হ'ব, হাতিৰ
দত্ত ওলালে নি কি মোমাই! ভাৰ লোকৰ
কচন এনে হ'ব নে লাগে; পুৰীতো আপো-
নাৰ ভনিক দিচৌ; আকও জে জিক পলুআই
নিবলৈ আহিচ, তোৰ বজা অজোৰো কথা
মিকাই পঠাব পাতি নে! এই দুই ধৰি আ-
মাৰ লাচাম চেওৰাইলুককে, চিৰিফচেৰকে,
এই দুইক কুঠাৰে বুকু চিৰি আগ মগ্ৰহ
কোতা মগ্ৰক দিলে। জিৰিফচেৰ পলাই
আহি নকলো কথা বজা দেৱত জনালেহি।
পাচে নৰা বজা আহি আমাৰ ককম, খেবেম,
নামকক তিনিকো ভাঙিলেহি; ককমৰ পুতক
ত্যাওলুকক মাছিলে। পাচে বজা দেৱে এই
কথা মুনি তিপাম বজাকে, চাৰি বজাকে,
বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাভ গোহাঁইকে, বৰ
গোহাঁইকে, এই পাঁচক মুখ্য কৰি ফুকন
বজা বাজ খোজা এই সকলোকে ককমল
পঠালে। পাচে ইয়োৰে গৈ আলচ কৰি
মানুহ ভাগ কৰি গৈ বৰ গোহাঁই ১, বৰ
পাভ গোহাঁই ১, তিপাম বজা ১, ত্যাও-
ককম ১ এই চাৰিও মিহিৰ নোঁ কালে

গল, বুৰা গোহাঁইয়ে বাম কালে গল, চাৰি
বজা থাকে পাকনি গাঁৱে গল। পাচে নৰা
বজা কোঠৰ পৰা ওলাই চাৰি বজাক
মুখ ধৰিলে। চাৰি বজা বৰ মোমাৰি
মিহিৰত পৰিলহি, এনেতে আমাৰ লাপু
মদিৰে খেদি গৈ কটা কটা লগাই চাৰি
বজাক একআলে। তৰাইথেক বুৰা গোহাঁই
প্লাইত্যা হাতিত উঠি মুখ ধৰিলেগৈ। পা-
চে নৰা বজা তৰাইথেক বুৰা গোহাঁইক হাতি
কাচিৰে কাটিলে, লাইনাম কামওত প্লাই-
ত্যা হাতিএ মৈতে পৰিল। পাচে ত্যা-
খাম বৰ গোহাঁইয়ে মিহিৰ কাখৰত মুখ
ধৰিলেগৈ। নৰা বজাৰ মানুহ বিবৰ পৰিল,
নৰা বজাও ভাগি পৰত উঠিল। পাচে আ-
মাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি গৈ পালে
হাতি এটা, ঘোঁৰা তিনিটা; তাৰে এটা ঘোঁ-
ৰা মৌনোজালি জিৰ বজা, মুনিয়া কৰ ১
তৰাইথেক বুৰা গোহাঁইৰ মুৰে ভায়েকক
বুৰা গোহাঁই পাতিলে।

লাকনি তাওতোও (৩০) মকত বজা দেৱে
মিৰা মুখত হাতি ধৰিলে; হাতি ধৰা চাইৰ
পৰা চাৰি বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, বুৰা
গোহাঁইকে, বৰ পাভ গোহাঁইকে, এই চাৰিক
পেজৰাৰ গৰত থাকিব দিলে। এনেতে মৈ-
থিতি দিনত নেজ লগা তৰা এটা ওলাইচি-
লে, বাৰে হাত জান নেজ হ'ব।

লাকনি কাপজি (৩৫) মকত বজা দেও সি-
ফি খৰত উঠি সিহানত বহিল। লাকনি
প্লেকচিলা মকত চোকেৰি বজা ভোৱন গুকে,
সি সুল লজ্জকে, এই দুইক পাঠাই বজা
দেৱত কোজালে, মোৰ ভনি চান্দকলাক প্ৰি-
তি কৰনে মই বজা দেৱলৈ দিম। পাচে
বজা দেৱে এই কথা মুনি হাতি ২ টা, ঘোঁৰা
দুটা দি আমাৰ নিমতাৰ পুতক লাচাম
১, বগেবান ১, এই দুইক পাঠাই চান্দ-
কলাক খোজালে; কুমাৰি বুজি আমাৰ
মানুহে মৈতে তাৰ কটকি দুটা আহিল।
এনেতে নৰা বজা নকি, নাখাম, এই
দুই হাতি, ঘোঁৰা তিনিটা আন বহু খুজি

পাৰিলে। আমাৰ ওচৰা দেৱে এই কথা মুনি
বুলিলে, সি নৱা বজাৰ তাই পো নি কি?
তাকে মই ধন-দিগ? এই বুলি মই দি নৱাক
পঠাই দিলে।

লাকনি কাঠকণ্ড (৪১) সঁকত পৰ্শতিয়া আই
কুঁঅৰি দেও মৰিল। লাকনি বাইন্ধি (৪৪)
সঁকত বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেও মৰিল।
লাকনি খুতচিকা (৪৮) সঁকত বৰ কুঁহকপ
গৰ। তাতে মাটি ফাটি বানি, লো, পানি
ওলালি, বজা দেৱৰ হোলোৱত সোঁওতে মা
নুই এটা মৰিছিল। লাকনি সুপ্পাও (৫৫)
সঁকত বজা দেও যুৰ্গি হু। এওৰ ভোগ ৫২
বচৰ। এই মানে খোৱা বজা দেৱৰ কথা
সমাপত।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

গুৱাহাটী নগৰত ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখত
শ্ৰীমত দেলফৰ্ড চাহাবৰ দোআৰাই শ্ৰী জেমচ
মিৰৰাম ত্ৰিপ আৰু শ্ৰীমতি পতি, এই দুজন
খ্ৰীষ্টিয়ান মানুহৰ বিবাহ কৰোআ হৈছিল।

কাপ্তান লুইচ নামে এজন জাহাজৰ অধি-
কাৰে বাংগুৰ নগৰতলৈ গৈ ৰোজাই লগত
নগৰৰ মান অধিকাৰে তেঁওক মাতি মাতি
অনাই ঘন চলকৈ লৱৰ নিমিত্তে ২০ দিন-
লৈকে বৰ দুখ আৰু অমৰ্জতা কৰিলে। দে-
লফৰ্ড তেঁও ৬০০ টকা ৰূপ দি তাৰ হাত মাৰি
আছিল। পাচে এই সকলো কথা গৱৰ্ণৰ
জেনৰেল লৰ্ড চাহাবত বুজাই দিলত, লৰ্ড চা-
হাবে কম্পানিৰ সন্ধি খাম বন্ধুআ জাহাজ
তাৰ কাৰন সুধিবলৈ পঠাইচে।

ফন নামে এখান জাহাজ চিলাপুৰৰ পৰা
কলিকতালৈ আহোতে জাহাজৰ মলট আৰু
জাৰা দেলি বন্ধুআই কোঁৱো কাজত বেজাৰ
পাই কাপ্তান বৰ্জট আৰু টেওৰ সহাই দুজন
চাহাবকো মাৰি পেলালে। জাহাজত কাপ্তান
মেম চাহাব, আৰু আটাই গুজাৰাতিত থকা
বিচৰ মেম চাহাব লৰাই মৈতে গৈছিল।
জাহাজিকোৱাৰে নিবিলাকক ধৰি নৱ নাৱত

তুলি নাগৰত পঠাই দিম, ইয়াৰে তুলি
নাৱত মুম্বাই তললৈ নমাওতে গুৰিৰ বাক
নে মেলি আগ কালৰ বাক বেগাই মেলিলত
নাওখুটি খাই নিবিলাক পানিত পৰি মৰিল।
পাচে জাহাজত কুই দি বামলৈ পোনাই বা-
লিত লগালে; তেতিয়া জি দুজন বজালি
মানুহ জাহাজত আছিল, নিবিলাকে পৰাই
এই সকলো বাক জৰালেগৈ।

এতিয়া প্ৰাই ৬ চৰ হু, চেৰ জন ফুৰ-
লিন চাহাবে উত্তৰ হিম নাগৰত কুৰি বাটৰ
মহলা লবলৈ তিনি খন জাহাজ আৰু চাৰি
বচৰলৈ খোআ বহু লৈ জাহাজ মেলি গল।

Sir John Franklin.

পাচে নিবিলাকৰ একো বাক নে পাই খন
চাৰেক ইঙ্গৰাজি আৰু আমেৰিকান জাহাজে
তিনি বচৰ মান বিচাৰি ফুৰিচে। কিন্তু সেই
নাগৰৰ সকলো চাইতে পানি মিলা পকাত
আবলৈ দুৰ্গম আৰু অতি ভই। ১৮৫০
সঁকৰ ২৭ আগষ্ট তাৰিখত ওএলিন্টন
মুণ্ডিৰ দাঁতিত ইঙ্গৰাজি দুখন, আমেৰিকাৰ
দুখন জাহাজ বামত লগালত জাহাজিকো-
ৱে বামত কুৰি খানোতে তিনি মেমৰাম পা-

লৈ, আৰু তাৰ ওপৰে কাঁচত লিখা ক্লক-
লিন চাহাবৰ লগত জোআ তিনি মানুহৰ
নাম পালে; পাচৰটো মৰা তাৰিখ ৩ এপ্ৰিল
১৮৪৬। মিহিলাকে আন একো বাত্ৰা নে
পালে; চেৰ জন ক্লকলিন আৰু তেঁওৰ
লগৰ সকলো লোক কতোবাত মৰিল বুলি
জান। তেঁওৰ নকচা মি লুটিএ লিখা আছে।
আমেৰিকাৰ জাহাজ এখন উভতি আহোঁতে
১৮৫০ সঁকত পানি মিলে যেহি ধৰি কোনো
কালৈ জাব নোজবাকৈ বন্ধ হোআত পানি
মিলে ১০০০ মাইলতকৈ দূৰ বাট নি ১৮৫১
সঁকৰ ১০ জুনত মাগবৰ মুকলি ঠাইত পে-
লালে।

তাৰ পাচে চেৰ জন বচ চাহাবে আন
জাহাজে লৈহে হিম নাগবৰ পৰা উভতি
আহি এই বাত্ৰা আনিচে। আদম বিলাক
নামে এজন ব্ৰিটলণ্ডৰ আদি বাসি মানুহে
প্ৰমান দি কৈচে, ১৮৪৬ সঁকৰ বছৰৰ সেমত
ক্লকলিন চাহাবৰ দুখন জাহাজ কেপ নৰ্থৰ
উত্তৰ ফালে বামত লাগি ভাগিল; কেতবি-
লাক মানুহ বামত উঠি বখা পৰিল, কিন্তু
সেই জাব কালি ফুৰি ফুৰি জাব আৰু
লুঘোমৰ মোহাৰাই নাইবা আদি বাসি সন্ধৰ
মোজাৰাই অতিহি মৰিল। এতিয়া ক্লকলিন
চাহাব আৰু তেঁওৰ লগৰ কোনোবিলাক জি-
য়াই থকাৰ সকলোৰে আশা গুচিল।

অক্টোবৰ ২০ তাৰিখেত মাক্ৰাজ নগৰত
কাহিট চাহাবে বলুনত উঠি ওখ হলত এধাৰ।
বাগুএ তাক বেগাই নি নাগবৰ কানলৈ উক-
আলে; তাতে কাহিট চাহাবে ভই পাই
বেগাই বলুন নমালে, তথাপি বামৰ পৰা
২।৩ মাইলৰ আঁতৰত নাগবত পৰিল,
পাচে এক জাহাজ তাৰ ওচৰলৈ গৈ চাহাবক
ভুলি বখা কৰিলে।

মাকাই নামে এজন চাহাবে ইঙ্গলণ্ডৰ পৰা
আহি ভিনুপুৰ নগৰত ইঙ্গল পাতিলে।
তেঁওৰ দুই ক্ৰিক হৈছিল, ক্ৰমে তেঁওৰ
দুইজনক মৰিল। পাচে ৬ বছৰলৈকে সেই
দুজন চোআলি ভাল ৰূপে পোহন পালন

কৰি ৰাখিলে, কিন্তু এই বছৰত তেঁওৰ
দুইজনক ইঙ্গলণ্ডৰ পৰা আহিলত তাহিৰ
হাতত চোআলিবোৰক দিলে। সেই ভূমিকাক
চোআলি দুইটো হোআ দেখি নিৰ্দয় ৰূপে
মাৰিবলৈ আৰু আন আন সাক্ষি দিবলৈ
ধৰিলে। পাচে ৬ অক্টোবৰত পাৰে মান
মাৰিলত চোআলি একমি মৰিল; মি জমিও
এধা মৰা হল। সেই ৰূপে বধ কৰা কথা দুনি
বিচাৰ কৰ্তাৰ আগবাবে ভূমিকাক আৰু চাহা-
বকো ধৰা পৰি কইনত ৰাখি থোআ হৈচে।

বলুতিক নামে এখান আমেৰিকান ডাপ
জাহাজ আগষ্টৰ ৬ তাৰিখে লিবৰপুল নগৰ
এৰি ২ দিন ২০ ঘণ্টাত মাগব পাৰ হৈ
নুয়ৰ্ক পালেগৈ। আগেয়ে ১০ দিনতকৈ
তাকৰে সেই জাহাজ কেৰে কৰা নাই। তাৰ
মধ্যম ৰূপ গতি ঘণ্টাই পতি ১৫ মাইল।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for December, 1851.

বহুত	আহোম	ৱাৰ	তিথি	দিনমৰ	বহুত	ৱাৰ	তিথি	দিনমৰ
১	১৬	১	৮	১০১৪	১৭	৮	৮	১০১৫
২	১৭	২	৯	১০১৫	১৮	৯	৯	১০১৬
৩	১৮	৩	১০	১০১৬	১৯	১০	১০	১০১৭
৪	১৯	৪	১১	১০১৭	২০	১১	১১	১০১৮
৫	২০	৫	১২	১০১৮	২১	১২	১২	১০১৯
৬	২১	৬	১৩	১০১৯	২২	১৩	১৩	১০২০
৭	২২	৭	১৪	১০২০	২৩	১৪	১৪	১০২১
৮	২৩	৮	১৫	১০২১	২৪	১৫	১৫	১০২২
৯	২৪	৯	১৬	১০২২	২৫	১৬	১৬	১০২৩
১০	২৫	১০	১৭	১০২৩	২৬	১৭	১৭	১০২৪
১১	২৬	১১	১৮	১০২৪	২৭	১৮	১৮	১০২৫
১২	২৭	১২	১৯	১০২৫	২৮	১৯	১৯	১০২৬
১৩	২৮	১৩	২০	১০২৬	২৯	২০	২০	১০২৭
১৪	২৯	১৪	২১	১০২৭	৩০	২১	২১	১০২৮
১৫	৩০	১৫	২২	১০২৮	৩১	২২	২২	১০২৯
১৬	৩১	১৬	২৩	১০২৯				

পুনিয়া ২ দিনৰ ১।৪৫ টাট। আমাবাসা
২২ দিনৰ ১।৫২ টাট।

THE OCEANOGRAPH,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1851.

NO. 12.

আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ।

The Western States of North America.

উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম ফালে বৰ্ণি নামে এমাহি পৰ্বত উত্তৰা দখিনাকৈ আছে। সাগৰৰ পৰা ৫।৬০০ মাইল আঁতৰ হৈছে। তাৰ কোনো কোনো ওখ টিঙ্গ জায় আৰু ঘাম কানিও হিমে ঢকা হৈ থাকে। কেত-বিদ্যাক টিঙ্গ ৭।৮০০০ হাত ওখ হৈছে। সেই পৰ্বত নাৰিৰ পশ্চিম ফালে আমেৰিকা মিত্ৰ দেশৰ পশ্চিম ভাগ আছে; পৰ্বতৰ পৰা নাগৰলৈকে মাটি ক্ৰমে ক্ৰমে চাপৰ হৈ থাপ থাপকৈ ভৈয়াম হৈ আছে। আৰু নাগৰৰ পৰা ১০০ মাইল মান আঁতৰ হৈ থকা আন এক নাৰি পৰ্বতো আছে; সেই পৰ্বতত নোন পোতা জাই।

আমেৰিকাৰ এই পশ্চিম ভাগত অৰেগন, কলিফৰ্নিয়া, ইউতা, আৰু নুমেঞ্চিকো, এই চাৰি দেশ আছে। উত্তৰ ফালে অৰেগন দেশ; তাৰ মাজে দি অৰেগন নামে এখন বৰ নদি বৈ গৈ পাচিফিক সাগৰত পৰিছে। ১৭২১ সঁকত গ্ৰেই নামে বহুত নগৰৰ এক জাহাজৰ কাপ্তানে সেই নদি দেখা পাই উজাই গৈছিল। পাচে সেই নদিৰ মহলা লবলৈ ১৮০১ সঁকত লুইচ আৰু কিলার্ক নামে দু জন আমেৰিকাৰ লোক বৰ্ণি পৰ্বত পাৰ হৈ অৰেগন নদিত পৰা দু খন নৈ পালে। তাৰ সেই উত্তৰ খন নদিৰ নাম কিলার্ক, দখিন খনৰ নাম লুইচ। সেই দুই নদি

জোগ হোআ চাইত অলপ ভাটি ফালে ওআলোআলা নামে এখন নগৰ পাতিছে। সেই জোগ হোআ চাইৰ পৰা নদিৰ মুখলৈ ৪১৩ মাইল।

বাৰিখাত অৰেগন নদি অতি ডাঙ্গৰ, চাপৰ ভৈয়ামবোৰক তল কৰে, আৰু পৰ্বতৰ বহু কাঠ জাঁজি উঠি আহে। খেতি কৰিবলৈ মাটি বৰ উৰ্বৰা ন হই। উইলামেত নামে দখিনৰ পৰা অহা এখন নৈ অৰেগন নদিত পৰিছে। তাৰ নাতিত মাটি মাৰুআ; আৰু অৰেগন নামে এখন নগৰ পাতিছে।

অৰেগন নদিৰ মুখত জাহাজ সোমাবলৈ কঠিন; কিয়নো অনেক চটৰ মাজত সঁতি পাক হৈ গৈছে, দ পানিএ দি নো জো-আত কেতিয়াবা জাহাজ চটত লাগি ভাগে। মুখৰ পৰা নদি পতনলৈ ১৮৩ মাইল হৈছে; তালৈকে বৰ জাহাজ জাব পাৰে। পতনৰ উজনি ফালে আৰু ৭০ মাইল মান বৰ নাও অহা জোআ কৰিবলৈ বাধা নাই; কিন্তু সেই চাইত ১৫ হাত ওখ গৰা হো-আত আৰু বৰ পতন হৈছে। তাৰ পৰা লুইচ আৰু কিলার্ক নদি জোগ হোআ চাইলৈকে নাও চলাবলৈ সুগম। সেই জোগ হোআ চাইৰ ওচৰতে নদি প্লাই ২০০০ হাত বহল।

অৰেগন নদিৰ উত্তৰ ফালে বেনি নামে ৮,২২০ হাত ওখ হোআ এটা বহুতো অৰ্থাত কুই ওলোআ পৰত আছে। নদিৰ

দখিন ফালে হুদ নামে বহু গুখ টিক আছে।

অৰেগন দেশত টায়ে টায়ে ইন্ধবাছি আৰু
আমৰিকান লোকে নিবাস কৰিবলৈ পৰি-
চে। অনেক মিলানেৰি লোকে গৈচে: কিন্তু
সকল কাৰনে আৰব লোকৰ মাজত বহু
সিমা কৰিবলৈ নো পালে। সেই দেশৰ নি-
বাসি বগা লোক ১৫,০০০ মান হৈছে।

অৰেগন নদিত বহু বহু মাচ ধৰে, সেই
মাচৰ নাম চান, খাবলৈ অতি ভাল। অৰে-
গন নদি টায়ে টায়ে বহু গুখ গুখ পৰা পৰাত
মাচখিলক সেই গৰাত উজাই জাঁওতে বহু
দুখ পাই: নদিৰ উজনি ফালে জি মাচ
ধৰে, সেইবোৰ খিম কটিয়া আৰু সিলত যা
লগা হৈছে: কিন্তু নদিৰ মুখত জিমাৰ মাচ
পাই, সেইবোৰ তেললি খোআদ। খাম
কালি হলে আদি বাসি লোকে মাচ ধৰে,
আন কেই জনহুত এলাই কৰি থাকে। জা-
কালি দুই তিনি মাহ মাটিত থিম থাকে:
পাচে বসন্ত ভাল হলে গচাৰ খিপা আৰু বন
কচু বিচাৰি বিচাৰি আৰু চিকাৰ কৰি থাই।

অৰেগনৰ মাজ টাইত চেপেটা মূৰিয়া আ-
বৰ থাকে। সকলো মাক বাপেকে মূৰ চে-
পেটা কৰিবলৈ কঁপালত পাট এচটা আৰু
পিচ ফালে এচটা বাক্সি বখাত মূৰ সেই দৰে
বাৰ্হি জাই। আগ কালৰ পৰা চালে মূৰ
বহল দেখে। কোঁসৰ পৰা চালে চেপেটা আৰু
গুখ। সিহঁতে পহুৰ চাল আৰু ঘনি আদি
অলপাৰ পিন্ধে: জাৰ কালিত চালৰ জোতা
আৰু গাত মহুৰ সুকান চাল লই। সিহঁতৰ
অসিফাৰ দণ্ড কৰিবলৈ সক্তি নাই, কোনোএ
ভদি জগৰ কৰে, সকলোএ আলচ কৰি তাক
দণ্ড দিএ, বা সিহঁতৰ মাজৰ পৰা খেদে।
এক ইন্ধৰ আচ বুলি জানে, কিন্তু দেওতা-
ৰোবক অনেক অনেক আচবিত-জাৰ পূজা
কৰে। পাত, মাচ, গুটি, এইখিলক সতহ
হবৰ নিমিত্তে সিহঁত তপত নিল পানিত
পেলাই হাততৰে উলিয়াই নিএ। কিন্তু লঘোম
ন কৰাকৈ এই কৰম ন কৰে। জিয়াই
খাকোত সিহঁতৰ জিয়ায়া কেতিয়াবা দখিলৰ

পৰা ওলাই জাঁতৰি জাই বুলি জানে: এনে
অবস্থা হলে সিহঁতে বেজক মাত, তাকে সি
জাহি কিবা মন্ত্ৰেৰে আকণ্ড কাক সুমাই দিএ।

মিককা মূতিৰ ওচৰত পৰা আৰব লোক
চুটি, সকল আৰু টান পৰিয়া। সিহঁতৰ
বন চেপেটা, গালৰ চৰু গুখ, চকু জাঁতৰ,
নাকত কপৰ সলা মাদে। সিহঁতৰ মাজ
চৰাইৰ দৰে কিলিক কালক কৰে। সেই
জাতিৰ নাম কাললায়। মতা মাইকিএ একে
বেস ধৰে: চুলি আউল জাঁতল, আৰু বন
মলিন। সৰু লৰাক গচৰ চালেৰে মেৰাই
গচৰ ডালত আৰি থই: কান্দিলে মাকে
ভৰিৰ আকুলিত লগোআ কৰিবে টানি লৰা
দিএ। আন জাৰবতকৈ সিহঁত বগা। সি-
হঁতে মৰা স নো পোতে: পাটৰে বুৰিয়াই
আওজাই থই: পাচে গোজ পুতি বেদি
ওপৰত পাট দিএ। আন কোনো টাই
চাৰি জোপা গচৰ মাজত নাও খন বাক্সি
আৰি ভাল ভিতৰতে মৰা স পঢ়িবলৈ গুই:
গাম মৰিলে তাৰ পিন্ধা ওৰা খোআ লে-
আ আৰু চিকাৰ কৰা বস্তু মৰাৰ লগত নাও-
তে থই।

পূব কালে চাপ্তিন বা নেকপাৰ্চি আৰব গা-
কে: সিহঁত বহু টান মাকুহ। ভাগৰ লগাক
এক দেওতা বুলি মানে, তাক দমম কৰিবৰ
নিমিত্তে ১৮ বছৰ বয়লিয়া সকলো ডেক
লোকে ৩।৫ বা ৭ দিনলৈ আপোনাৰ গাত
এই কপে দুখ দিএ। এহাত দিঘল তিনি
চাৰি ডাল আচাৰি লৈ একে বেদি মুখে দি
পেটলৈকে সুমাই উলিয়াই থাকে, তাতে
উগাৰি সকলো বস্তু বঁতিয়াই। পাচে বহি-
বয় নিমিত্তে পানিৰ ওচৰত এটা গাঁত খানি
থই। দুতিয় দিনত লঘোম খাকি আৰু
আচাৰিবোৰ লৈ মুখৰ পৰা নাইলৈকে জো-
খেৰে কাটি সুমাবলৈ পৰি তল পেট নো
পোৰে মানে গুঁচি খুঁচি থাকে। তেতিয়া
ভিজিত যা লাগে, তেতিয়া এডাল এডাল
কমকৈ আচাৰিবোৰ সুমাই। এই কপে দুপ-
বলৈকে কৰি পাচে চোঁচা পানিত সোমাই গধু-

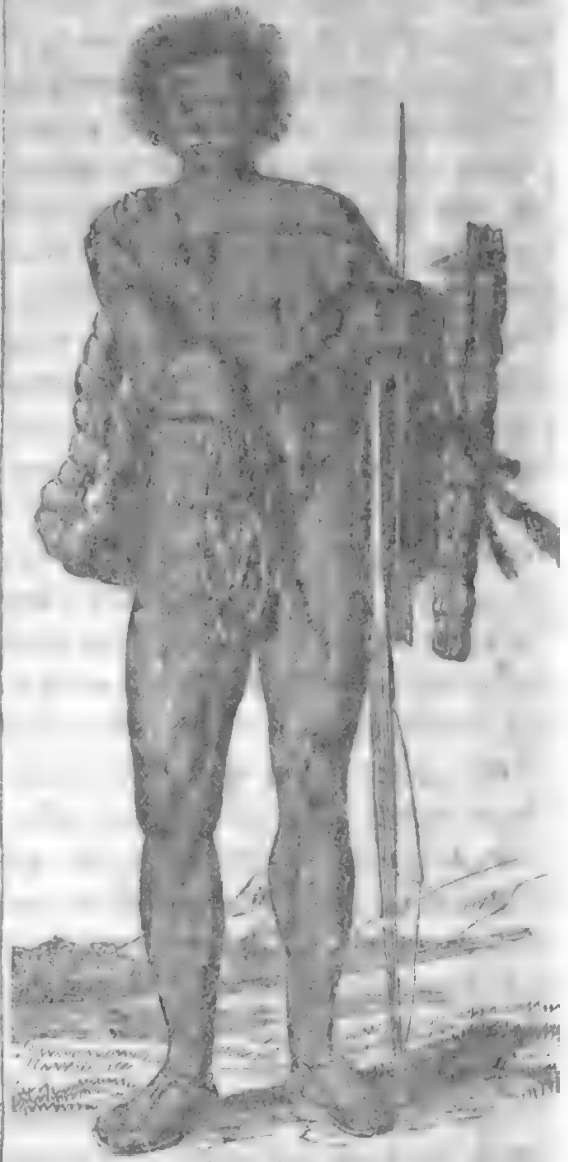
লিলৈকে তাতৈ থাকে। এই কপে ত্ৰিভিষ দিনতো কৰি, অলপ মাৰব বাহিৰে একো নে গাই। চতুৰ্থ দিনত কেতখনি মিল তপ। তাই পানিৰে গাঁত পূৰ কৰি ত'ত সোমাই সেই তপত মিলেৰে ম'হিব পৰামৈকে পানি তপতাই; পাচে ওলাই বেগতে চেঁচা পানিত সোমাই। সেই কপে তপতৰ পৰা চেঁচালৈ দিনটো মলনি কৰি থাকে। তাৰ পৰা আক ২।৩ দিন সেই কপে কৰি, আৰি সকলো দুখ ভাগৰ মমৰ কৰিব পাৰে। বুলি জানে। বচৰি বচৰি এই কপে কৰে। সেই জাতি আবেৰে এদিনত ১০০ মাইলৰ বাট ভাব পাৰে।

কলা ভৰিয়া আবেৰ বকি পৰ্বতৰ ওপৰত থাকে; সিহঁতৰ সংখ্যা আন্দাজে ২০,০০০ মান হৈছে। সিহঁতে বন কৰি সকলোৰে বিৰোধ হৈ থাকে।

আৰু লুইচ নদীৰ ওপৰ ভাগত মালোয়ান বা মৰ্ণ আবেৰ নামে ১৫,০০০ মান সংখ্যাৰে পুথান এজাক আছে। তাত বাজে বমাক, চাম্ৰিচ, কাউৰি আদি অনেক জাত আছে। মক্কি নামে বগা আৰু মভা এক জাত ইউতা মৰোবৰৰ ওচৰত আছে বুলি কই।

কিলায়েত আৰু ম্যাক্সি আবেৰ অতিমই চুই। নিবিলাকৰ মাজত মভা লোকে ফুৰিব নোআৰে। ম্যাক্সি আবেৰে খেনু কাঁৰ মাৰিবলৈ বৰকৈ জানে। ২০০ হাতৰ জাতৰত লোকে হিলৈৰে জিমান চিকঠৈ গুলিয়ান পাৰে, সিহঁতেও কাঁৰেৰে সেই মানত মানুহ মাৰিব পাৰে। ম্যাক্সি পৰ্বত প্ৰায়ে ১,৫০০ হাত ওখ হৈছে।

অবেগনৰ দখিন ফালে সাগৰৰ দাঁতিত কালিকনিয়া মেল আছে। তাৰ উত্তৰ ভাগত চাক্ৰামেন্তো নদী দখিনলৈ বৈ গৈছে। চাক্ৰামেন্তো নামে এজাত আদি বাসি লোক থাকে, নিবিলাকৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ৪০,০০০। সেই জাতি এজন মানুহক নকচা ইয়াত লিখা আছে। অবেগনৰ আবেৰতকৈ সিহঁত কলা: ওচ ভাগৰ, নাকে বহল চেপেটা,

Californian Indian.

চুলি দিহল পোন, বাখিলে কবন্ধনত পৰে; কিন্তু প্ৰায়ে তাক কাটি এবগত মান থাকে, সি চাৰিও ফালে বিচাৰ মোমৰ দৰে বিষ হৈ থাকে। কঁপাল ফেক, তাঁৰি উভলী। মতাতকৈ তিবোতা মানুহৰ গাঁত মৰই আঁকি দিহা; তিবোতাৰ গাঁত লাঙ্গলটো থাকে, মতাব একো নাই। জাব কালিত পহুৰ চাল গাঁত মই; জি মানুহৰ নাই, তাৰ গাঁত উঠক মাটি লিপি, তাৰে উম পাই বুলি কই। বৰ মাজিবলৈ গৈজ পুৰি ভাগ একো হাই কৰি বাকি চাৰিও পোনে বেতৰ বাৰ বৈ

ওপৰত খেৰ দিয়া, ভিতৰে চাই ৭।৮ হাত মাথোন বহল। তাতে মতা গাইকি ১০।১২ জন নাকটি আৰু উতৰ ওকনিৰে পূৰ হৈ থাকে, অতি অলভা ঘিন লগা মানুহ। কাঠ, লামুক আৰু চৰাই পাখিৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধে, সকলো বস্তু খাই। বিয়া কৰোঁতে পৰিয়ালৰ অৰ্থে একো বাধা নাই। এটা মানুহে মাক আৰু মিকক বিলাককো লই। মাইকিবোৰে আটাইত কাম কৰে, মতাবোৰে এলাহ কৰি কাল নিয়াই, কঁদত বৰ উল। চান ফাফিকোৰ উতৰ ফালে মতাবোৰক পোবে, দক্ষিণ কালবোৰক পোতে। তিনি চাৰি দিনলৈকে পৰিয়ালে মৈদামৰ ওচৰত বিলাপটক কান্দে। সাহিয়াল সত্ৰক মাৰিলে তাক মৰ্জতা কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ এভোখৰ মদহ খাই। আৰু তাৰ চকু উলিয়াই আনে জেনেকৈ ঘূৰব খেলা বাঁধে, সেই কপে চকু কিবা দৰবোৰে নে গেলাকৈ বাঁধে। নৰিয়া পৰিলে, দুই উপাই মাথোন আছে; প্ৰথম উপাই, ডিক্ৰি লৈকে তপত বালিএৰে পুতি ধই, শ্যাম বৰকৈ ওলালে নৰিয়াক উলিয়াই চোঁচা পানিত পেলাই। দ্বিতীয় উপাই, ঘঁৰাৰ মিচিনা সৰু ঘৰ বোকাৰে লিপি তাৰ মুখত কুই ধৰাই। পাচে নৰিয়াবিলাক সোমাই তাপ সহিব পৰাটল লামুকেৰে গা চাঁচি থাকে, পাচে ওলাই চোঁচা পানিত পাৰে।

ইউতা মৰোবৰ পৰা জিলা মদিলৈকে ইউতা আৰৰ বহু চাই জুৰিচে। সিবিলাকৰ সংখ্যা ২০,০০০ মান হৈছে: কিন্তু সিহঁতৰ দুই তিনি জাত আছে। সিহঁতে নুমেকচিকো লোকৰ পৰা চুৰ কৰি নিয়া ভালমান আৰু মেৰ চাগ আছে। মেৰৰ নোমেৰে সিহঁতে বৰ ডাঠ কাপৰ বই, সেই কাপৰত দিনটো পানি ৰাখিলে তেও এটোপাও সৰুকি নে জাই।

ইউতা মৰোবৰ দক্ষিণ কালে জি ডাঙ্গৰ বালি থাকে, তাত পানুত নামে এবিধ বৰ নিচ মানুহ থাকে। কুমজেনুকা এটাও জতে খাবলৈ পাই, তাতে সিহঁতে নিবাস কৰে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা ঘিন কটিয়া এটা হৰিনা পাই, তাৰ গাটো ওকনিৰে পূৰ হই, সেইবোৰকো খাই, আৰু আপোনাৰ ঘূৰতো সৰহকৈ ওকনি পুহি খাই থাকে; পকআ পিপৰা, ফৰিহ, আৰু জেটিও খাই। হাতেৰে ধৰিব পাৰিলে মাথোন জিয়াই খাই ধই। আন আৰৰে আৰু নুমেকচিকো যোকে সিহঁতক ধৰি বন্দি কৰি বেচে।

ইন্দানিয়া লোকে প্ৰথমে কালিকমিয়া দেশ দৰ্শন পালে, আৰু চতুৰ্ভু চাক্ৰ কামিয়া পাদুবিএ ২১ খন সত্ৰ স্থাপন কৰিলে। ১৬৯৭ সঁকত পাদুৰি চান্দ্ৰাতিএয়াই দক্ষিণ কালিকমিয়া দেশত ধৰ্ম সিকাৰলৈ ধৰিলে। ১৭৬২ সঁকত চান্দ্ৰিএগো নগৰৰ সত্ৰ, আৰু ১৭৭২ সঁকত চান ফাফিকোৰ সত্ৰ পাতিলে। সেই সকলো সত্ৰবোৰৰ ভকতবিলাকে খেতি কৰি, গৰু ঘাৰি, তাৰ চাল আৰু তেল বেচি পঠাই বৰ চহকি হল। আৰু সত্ৰই নতাই ১,০০,০০০ মান গৰু পুহিলে, ঘোঁহাও অনেক আছিল।

কালিকমিয়া মেকচিকো দেশৰ ভাগ হৈছিল; কিন্তু ১৮৪৭ সঁকত মেকচিকো আৰু আমেৰিকা মিল দেশৰ মাজত বন হোআত মিল দেশে জিনি কালিকমিয়া দেশ ললে পাচে ১৮৪৮ সঁকত চান ফাফিকো খুলিৰ ওচৰতে বহু সোন পালে; সেই কালৰে পৰা সকলো দেশৰ মানুহে সোন বিচাৰিবলৈ খেদি গৈ, অনেক ডাঙ্গৰ নগৰ হৈচে। চান ফাফিকো নগৰৰ লোক প্ৰাই ৪০,০০০। চাক্ৰামেন্তো, বিনিচিয়া আদি আন নগৰকো চাক্ৰামেন্তো চান জোআকিম, এই দুই নদিৰ দাঁতিত পাতিচে। চান ফাফিকোৰ পৰা অহা ৬৫ খন জাহাজ ১৮৫০ সঁকৰ ১ ডিচেম্বৰ পৰা এবচৰৰ ভিতৰত পোন বাটে দি পচিম ফাললৈ আহি কলিকতা নগৰ পাইছেহি। পাল তৰা জাহাজ কেতবিলাক ৭৮।৮০ দিনত সেই ঘূৰ সাজা কৰি আহিছে। আমেৰিকাৰ পৰা পূব ফাললৈ আহি কলিকতা পাবলৈ ৩ মাহতকৈ অধিক লাগিব।

খিকচালমলৈ পৌলৰ সেন্স জাভা ।

Paul's Last Visit to Jerusalem.

তেতিয়া নিবিলাকৰ পৰা বিদাই হৈ, জাহাজত উঠি কো মাজুলি পালে; তাৰ পাচ দিনা বহা মাজুলিত থাকিল। তাৰ পৰা পাতাহালৈ গৈ কৈনিকিয়ালৈ জোআ এখন জাহাজ পাই, তাতে উঠি চুবিয়া দেমলৈ গৈ চৌৰ নগৰ পালে। তাতে নিবিলাকক পাই নিবিলাকে সৈতে সাত দিন থাকিল। তাৰ পৰা ডায়েকবিলাকৰ মাজৰ কোনোএ আত্মাবে সৈতে জানি, পৌলক খিকচালমলৈ নে জাবলৈ বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে নিবিলাকৰ কাৰো কথা নু মূনি, তাৰ পৰা জাহাজ মেলি তলমাই নগৰ পোআত পানিএ জোআ বাট ওৰ পৰিল। তাতো ভাই-বিলাকক পাই, নিবিলাকৰ লগত এহাতি থাকি পাচ দিনা গৈ কৈচবিয়া নগৰ পোআত সাত জন সেৱকৰ মাজৰ ফিলিপৰ ঘৰ পাই তাতে ভালে দিন থাকিল। পাচে খিকচালমৰ পৰা আগাব নামেৰে এজন ভবিস্যত বক্তা আহি পৌলৰ কাৰনে ভবিস্যত বাক্য কলে, বোলে, এই টকালি জাব, সেই মানুহকে খিকচালম নগৰত এই ৰূপে বান্ধি বি-দেলি লোকৰ হাতত সোধাই দিব। তাকে মূনি পৌলৰ লগৰ আৰু সেই ঠাইৰ মানুহেও তেঁওক খিকচালমলৈ নে জাবৰ কাৰনে অনেক বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে কাৰো কথা নু মূনি প্ৰভুৰ নামত কেৱল বান্ধ লব-লৈ ন হই, মৰিবলৈকো জুগুত হল। তেতিয়া নিবিলাকৰ পৰা খিকচালমলৈ গল; আৰু বাটত জাঁওতে কুপু দেসি এজন বুৰা নিস্যৰ ঘৰত আলহি হৈ থাকিল। পাচে তাৰ পৰা গৈ খিকচালম নগৰ পালত ডায়েকবিলাকে আনন্দেৰে নিবিলাকক গ্ৰাজ্য কৰিলে। তাৰ পাচ দিনত সকলো পাঁচনি আৰু খ্ৰিষ্ট লোক যাকোবৰ ওচৰত গোট খাই পৌলৰ দোআৰাই বিদেশিৰ মাজত ইহৰে নিবিলাকলৈ পৰিত্ৰানৰ দৃশ্যৰ মেলি জি জি কৰম কৰালে, তাকে মূনি আনন্দ

পালে। কিন্তু পৌলে বিদেশি যিহুদি ভায়েকবিলাকৰ আগত মোচাৰ বিধানৰ মতে চৰ্মচেদনৰ কথা নিকিবলৈ আৰু তাক পালন কৰিবলৈকো বাধা কৰাত তেঁওক নিবিলাকে দোস ধৰিলে। কিন্তু আন যিহুদি ডায়েক-বিলাকে তাক জেন স্বৰূপ নু বুলিব, তাৰ কাৰনে নিবিলাকৰ আচাৰৰ দৰে মূৰ খুহাই আপোনাৰ মন্দিৰত মূৰি কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। পাচে সেই ৰূপে সাত দিনলৈকে পৌলে মন্দিৰত আপোনাৰ মূৰি কৰি থকাত আচিয়া দেমৰ কেতবোৰ যিহুদি মানুহে পৌলক মন্দিৰত দেখা পাই সমূহ লোকবোৰক উদগাই ধৰিলে। আৰু মন্দিৰৰ ৰাজ কৰি মাৰিবৰ উপাই কৰোঁতেই লুচিয়া হাজৰ-কিয়া আহি, নিহতৰ হাতৰ পৰা পৌলক কাৰ্হি আনিলে। তাতে পৌলে জখলাৰ ওপ-ৰত থিয় হৈ আপোনাৰ কথা কলে; অৰ্থাত তেঁও তাৰ পূৰ্বে কেনে মানুহ আছিল, আৰু তাৰ পাচত প্ৰভুএ দৰ্শন দিয়াত কেনেকৈ কৰ্ত্তন কৰা বাব পালে, তাকে নিবিলাকৰ আগত প্ৰকাশ ৰূপে কলে। তেঁওৰ সেই কথা কিছুমানলৈ মূনি মানুহবোৰে একে মা-তেৰে বিজিয়াই কলে, এই মানুহক ভুলো-কৰ পৰা গুচুআ হওক, কিয়নো ই আৰু জিয়াই থাকিব নে পাই। তাতে হাজৰ-কিয়াই মানুহৰ এনে এৰাও মূনি পৌলে কি দোস কৰিলে, তাকে জানিবৰ নিমিত্তে তেঁওক বান্ধি সান্ধি কৰিবলৈ আগ্য কৰিলে। কিন্তু পৌলে তাকে দেখি কলে, কমিয়া মানুহ জি মই, মোত একো দোস নো পোআটক মা-বিব পাই নে! এই কথা মূনি হাজৰকিয়াই ভই পাই তেঁওৰ বান্ধ মেলিলে; কিয়নো জি জি কমিয়া মানুহ হই, আৰু জিবোৰ কমিয়া নগৰত জনম পাই, সেই সকলোবোৰ সেই কালত প্ৰধান লোক আছিল, আৰু তেনেবিলাকক কেতিয়াও চাবুকেৰে কোৱাব নে পাই, কমিয়া ৰজাৰ এনে আগ্য আছিল। পাচ দিনা সকলো মানুহ আৰু ইনানিয়া নামেৰে বৰ পোৰোহিত মেলত ৰহি পৌলৰ

সোধ কৰিবৰ কাৰনে গোটে খালে; তাতে সিবিলাকৰ এভাগ ফিকচি আৰু এভাগ চিছু-কি দেখি পৌলে মেলৰ মাজত উঠি কলে, হে ভাই সকল, মই ফিকচি মানুহ আৰু ফিকচিৰ পুতেক, ময়াদিলাক উচিবৰ আসা-বে আজি মই তোমোলাকৰ মেলত পৰি-পোঁ। সেই কথা সুনি মানুহ দুই ভাগ হল; ফিকচিৰ ভাগে পৌলৰ কথাত ভাল পালে; কিন্তু চিছুকিৰ ভাগে তেঁওৰ কথাত অতি এক হল। তাকে দেখি হাজৰকিয়াই পৌলক জোখৰ জোখৰ কৰিব বুলি জানি যব কাৰেজত ধৰলৈ আগা কৰিলে।

সেই হুৰা সুৰাৰ কাৰনে পৌলক যব কাৰেজত সুমাই ধোআত, সেই বাতিতে পুৰুষে তেঁওক দৰ্শন দি কলে, তুমি মিউই হোআ। কিয়নো যিকচালমত কোনেই বোম নগৰতো তেনেই মোৰ আৰ্থে তুমি প্ৰমান দিব লাগিব। পী ২৩:১১। পাচে দিন হুৰত দু কুৰিতকৈ অধিক লোকে পৌলক মাৰিব নোআবোঁ মানে আমি একো ধোআ ধোআ ন কৰিম বুলি সপত কৰিলে; আৰু সেই কথা সিধি কৰাবৰ নিমিত্তে অধ্যাপক আৰু পোৰোইতিলিটৰ আগত জনাই, জি কপে পৌলক মাৰিব পাৰিব, তাৰে আলচ দিলে। পাচে পৌলৰ ভাগিনে সেই কথাৰ বুল পাই তেঁওত বুজালে। তাতে পৌলেও সেই কথাৰ বুল পাই হাজৰকিয়াত জনাই দিহালে। তেতিয়া হাজৰকিয়াই এনে জানি বাতিএই পৌলক চাৰি স নটৈ সেনাৰ লগত কৈচকিয়া নগৰত থকা ফিলিক অধিকাৰৰ তলৈ এক পত্ৰ লিখি পঠাই দিলে। সিবিলাকে বাতিতে পৌলক নি আন্তিপাতি নায়ে এক নগৰ ধোআই তাৰ পৰা আন চাৰি স সেনা উভতি আহিল; কিন্তু নটৈ জন যোঁৱা চিপাহিএ তেঁওক নি কৈচকিয়া নগৰত ফিলিক অধিকাৰৰ হাডত যোগাই দিলে। তাতে অধিকাৰে সেই পত্ৰ পাই পৌলক হে-বোম বজাৰ কাৰেজত ৰাখি ধোআলে। এই কপে ইহবে আপোনাৰ সেরকক মানু-

হৰ সকলো বাক্যৰ পৰা বখা কৰিলে; আৰু ফিলিককে সিহৰ দৰে পৌলক নষ্ট কৰিবৰ অপেখ্যাবে গুঁৰি আঁচল, সেইবোৰ আপুনি আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰিল। তাতে এই লিখা বচন পূৰ হল; ইহবে আপোনাৰ লোকক ৰাখিব জানে, কিন্তু অপৰ-মাৰিকইত আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰে।

ইয়াৰ পাঁচ দিনৰ মূৰত বৰ পোৰোহিত ইনানিয়া আৰু ততুল নামে এক কথকিএ সৈতে আহি ফিলিক অধিকাৰৰ আগত পৌলৰ অহিতে মিচা অপবাদ দি কলে; এইটো মানুহ বৰ দুষ্ট নাচৰিয়া কুমতৰ পুথান হৈ সকলো ঠাইতে থকা যিহুদি লোকক ৰাজ দোহলৈ অনুমতি দিছে, সেই কাৰনে আমি তাক ধৰি আমাৰ বিধানৰ মতে সোধ কৰিব খুজিছিলোঁ; কিন্তু লুচিয়া হাজৰকিয়াই আহি আমাৰ হাতৰ পৰা কাৰ্হি নিলে। এই কপে নানা অপবাদেৰে কোআত অধিকাৰে পৌলক আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। তাতে পৌলে উত্তৰ কৰি কলে, সিহঁতে জি কথাবে মোক অপবাদ দিছে, সেই কথা নিচয়ে মিচা; কিয়নো মই যিকচালমলৈ জোআ আজি বাবে দিন মাখোন হৈছে, আৰু তাত কেৱল পাঁচ দিন মানহে আছিলোঁ, তেন্তে কি কপে সেই পাঁচ দিনত সকলো ঠাইৰ যিহুদিবোৰক ৰাজ দোহলৈ অনুমতি দিব পাৰোঁ, ইয়াক আপুনি ভালকৈ জানিব পাৰে। তাত ৰাহিছে সিহঁতে মোক কোনো নাম যবত বা মানুহৰ মাজতো হুৰা বুৰা কৰা পোতা নাই; কিন্তু মন্দিৰৰ ভিতৰত ইহবলৈ লোৱা কৰোঁতেহে পালে। এই সকলোতে সিহঁত মোক একো অপবাদ দিব নোআৱে। সেই কথা সুনি পৌলত কোনো ভগৰ নে পালে, তথাপি অনিয়াই কৰি যিহুদিবিলাকক লন্তোল কৰাবৰ মনেৰে দুই বছৰলৈকে বন্দিমালত পৌলক ৰাখি থলে। কিন্তু মাজে মাজে ফিলিকে আৰু ফ্ৰটিল্য নামে তেঁওক ভাৰ্য্য এই দুয়ো পৌলক মাতি আনি তেঁওৰ মুখৰ পৰা থিষ্টৰ

কথা সুনিশে সেই কৰাই আপোনাৰ মন
বিস্মিত কঁপিবলৈ ধৰি কলে, এতিয়া তুমি
জোআ, পাচে আজৰি পালে মতাই আনিম।
এই কপ মানুহ জগতৰ ভিতৰত কিমান হে-
আৰ হেজাৰ আছে। ইহুৱৰ কথা জেতিয়া
সুনে তেতিয়া আপোনাৰ মনত মিচয়ে সত্য
বুলি জানি তাৰ কাৰনে অতিসয়ে ভই পাট।
কিন্তু এনে পৰিত্ৰ আৰু সত্য নিয়াটৰ কথা
মহিব নোআবাত পাচে একে বাবে বোলে,
এতিয়া জোআ পাচেহে মাতিম। হাই, হাই,
এই কপ মন হোআ লোক, তোমোলাকৰ
সেনত অনন্ত সন্তাপ হব; কিয়নো জেতিয়া
তোমোলাকলৈ ইহুৱৰ পৰিত্ৰান দিয়া হল,
তেতিয়া তাক মহিব নোআৰি আপোনাৰ
পৰা খেদাই দূৰ কৰিল। এনেকৈ কিমান
মানুহৰ মনত ইহুৱৰ পৰিত্ৰ আত্মা মোমাই
সিহঁতক ধৰমলৈ উদগাই, কিন্তু মানুহে আ-
পোন আপোন কুকৰম, আৰু মনৰ কুঅভি-
লাস এবিধ নু খুজি ইহুৱৰ আত্মাক অপমান
কৰাই, তাৰ পাচে সেই মানুহৰ পৰিত্ৰানৰ
উপকাৰ কৰিবলৈ কি জানি আৰু কেতিয়াও
নাহিব। তেন্তে হাই হাই সেই মানুহৰ
কেনে গতি! জেতিয়া এনে মানুহে খ্ৰিষ্টৰ
সিংহাসনৰ আগত থিয় হব, তেতিয়া উত্তৰ
দিবলৈ কি সন্ধি পাব।

তাৰ পাচে পকিয় কিটো কিলিকৰ বিসই
পালত তালৈ আহিল; পাচে কৈচৰিয়াৰ
পৰা যিকচালমলৈ তেঁও জোআত যিহুদি-
বিলাকে পুনৰাই কিটোৰ আগত পৌলৰ কথা
কলে, আৰু কৈচৰিয়াৰ পৰা যিকচালমলৈ
জেন পৌলক অনাব, ইয়াটলৈকো সিহঁতে
তেঁওত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; কিয়নো বাটত
আহোঁতে সিহঁতে তেঁওক ঋণ দি মাৰি-
বলৈ উপাই কৰিছিল। কিন্তু ইহুৱে সিহঁ-
তৰ সেই আশচৰ্য্য নষ্ট কৰিলে। কিটো
যিকচালম নগৰত আঠ মাহ দিন মান থাকি
পাচে কৈচৰিয়ালৈ গল। তাৰ পাচ দিনা
তেঁও সোধৰ আসনত বহি এই পৌলক আ-
নিবলৈ আগ্য কৰিলে। তেতিয়া যিহুদি-বি-

লাকে তেঁওৰ অহিতে নানা অপবাদ দিলে,
তথাপি সেইবোৰ তেঁওৰ মনত নহই, তাল কো-
নো প্ৰমান দিব নোআবিলে। পাচে পৌল
পাঁচনিএ আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ দিয়াত
তেঁওৰ গাত কোনো মোসৰ অপৰাধ নে
পালে; কিন্তু কিটো যিহুদিবোৰক সন্তোষ
কৰিবৰ ইচ্ছাৰে পৌলত কলে, তুমি যিকচা-
লমলৈ গৈ তাতে মোৰ আগত সোধ পোট
কৰাবা নে! তেতিয়া পৌলে মনত ইয়াক
জানিলে, যদি মোক যিকচালমলৈ নিয়া হব
লাগে, তেন্তে এই হিংসক জন্তুবোৰে মিচয়ে
মই সেই চাই পোআৰ আটাই নষ্ট কৰিব;
এই হেতুকে তেঁও উত্তৰ কৰি কলে, তন্তে
মোৰ স্বৰূপ সোধ কৰিব পাৰে, এনে স্যা-
পোমাৰ সোধ আসনৰ আগতে আটো; তথা-
পি যদি মোক নিষপৰাধি বুলি জানিও মোৰ
স্বৰূপ সোধ ইয়াত কৰিব নোআবে, তেন্তে
কৈচৰ মহা বজাৰ আগত মোৰ সোধ হওক।
কিয়নো মই মৰিবৰ কোনো জুগ্য কৰম কৰা
নাই; এই কৰমে যিহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ
মোক কোনোএ সিহঁতৰ হাতত সোধাই দি-
বলৈ সক্তি নাই। এই কথা পৌলে অতি
সাহেবে কলে; কিয়নো ইহুৱৰ পুতিগ্যাত
বিস্মাল কৰি কালৈকো ভই ন কৰি অধিকা-
ৰৰ আগতো সিহঁৰ দৰে সাহ কৰিলে।

সেই সময়ত উত্তৰ দেশৰ বজা আগ্ৰিপা
আৰু তেঁওৰ বানি বনিকিএ কিটো অধিকাৰে
সৈতে দেখা দেখি হবৰ নিগিতে আহিলন্ত
কিটো পৌলৰ কথা বজাত জনালে। তাতে
বজাই তেঁওৰ কথা সুনিবলৈ ইচা কৰাত তাৰ
পাচ দিনত কিটোৰ আগ্যাবে পৌলক সোধৰ
আসনলৈ অনা হল। তেতিয়া পৌলে তেঁও
মনৰ জুগ্য এনে কোনো কৰম কৰা নাই,
তাকে কিটো আগ্ৰিপা বজাৰ আগত কলে।
১৫:১-১৭।

তাৰ পাচে পৌলক আপোনাৰ কথা কৰ-
লৈ অনুমতি কৰাত, পাঁচনিএ আগ্ৰিপা বজাৰ
আগত সাহ পাই উত্তৰ কৰিলে তেঁও ইমান
সাহেবে আপোনাৰ উত্তৰ কৰাত কিটো বৰ

মাত্ৰে কলে, হে পৌল, তুমি বলিয়া ইচ্ছা, সবহ বিদ্যাই তোমাক বাতুল কৰিছে; কিন্তু পৌলে কলে, ঘাই বলিয়া নহও, কেৱল সত্য আৰু গিয়ান মনৰ কথাহে কৈচোঁ। এই ৰূপে আগ্ৰিণী বজাই তেঁওৰ উত্তৰ সুনি পৌলত কলে, তুমি মোকো প্ৰায়ে থিকিয়ান হবলৈ বিশ্বাস কৰা। তাতে পৌলে কলে, কেৱল তুমি ন হই, জিবিলাকে আজি মোৰ কথা সুনিচে, সেই সকলোএ প্ৰায়ে ন হই, কিন্তু এই সিকলিত বাজে মোৰ দৰে জেন থিকিয়ান হই, এয়েহে মোৰ ইচ্ছা আৰু ইহবলৈকো প্ৰাৰ্থনা। তেঁওৰ এই সকলো কথা সুনাৰ বজাৰ পৰা সকলো মেলত বহা। লোকৰ মাজৰ কোনোএ পৌলৰ একো জগৰ দেখা নে পাই কলে, এও যদি কৈচৰৰ আগত সোধ হবলৈ প্ৰাৰ্থনা ন কৰা হলে, নিচয়ে মুকলি হব পাৰিলেহেঁতেন।

প্ৰশ্ন ১

পৌল যিকচালমটল জোআত তেঁওৰ নি-
গিতে গুলিৰ লোকে আত্মাৰ দোআবাই
কি হব বুলি বুজিলে?

তেঁও লাভ দিনলৈকে মন্দিৰত লেৱা কৰোঁ-
তে কোন দুই লোকে তেঁওক পালে?

পৌলক মন্ত্ৰৰ হাতৰ পৰা কোনে বাধিলে?

জখলাৰ ওপৰৰ পৰা তেঁও কি কথা কলে?

কমিয়া মানুহক চাবুকেৰে মাৰিব পাই নে?

ধৰ্ম মেলৰ আগত পৌলে কি কলে?

বাতি পুতুও পৌলক কি দৰ্শন দিলে?

সিহুদি মানুহে পৌলৰ অহিতে কি মগত
কৰিছিল?

হাঙ্গৰিয়াই পৌলক বাতিএই কটল
পচালে? কৈচৰিয়াত কোন অধিকাৰে পৌ-
লৰ সোধ কৰিলে?

জৈতিয়া পৌলক কোনো জগৰ নে পালে,
তেতিয়া তেঁও মুকলি কৰিলে নে?

কিলিক আৰু ত্ৰিলাই পৌলৰ উপদেশ
সুনি কি কলে? ইয়াৰ পাচত কুতিয় বাৰ
কাৰ আগত পৌলৰ সোধ হল?

পৌলে উত্তৰ কৰোঁতে অধিকাৰলৈ উই

কৰিলে নে? সেই সময়ত উত্তৰ দেসৰ পৰা
কোন বজা আহিছিল?

সিবিলাকৰ আগত পৌলে কি উত্তৰ দিলে?

বজাই তাক সুনি কি বুলিলে? পৌলে
কাৰ আগত সোধ হবলৈ নিবেদন কৰিছিল?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ প্ৰথম জাজা।

Paul's First Journey to Rome.

এই ৰূপে জৈতিয়া তিনি বাৰলৈকে পৌলৰ
সোধ কৰা হল, তেতিয়া তেঁওৰ ইচ্ছাৰ মতে
ৰোম নগৰলৈ অধিকাৰে পঠাবলৈ চায়ৰ কৰি-
লে। কিন্তু পঠাবলৈ জুগুত হই মানে পৌল
সেই ঠাইত বন্দিয়াৰ হৈ কিমান দিন আচি-
লে, তাৰ একো টিক নাই। পাচে জৈতিয়া
চায়ৰ কৰা দিন হল, তেতিয়া আৰু ডালে-
মান বন্দিয়াৰৰ লগত পৌলক মহা বজাৰ
সেনাৰ হজৰ জুনিয় নামেৰে এক সহকিয়াৰ
হাতত গন্তাই দিলে। সেই ঠাইতে সিবিলাকে
আত্মা মুক্তিৰ এখন জাহাজত উঠি ৰোম
নগৰলৈ পানিএ দি জাজা কৰিলে। সেই
জাজাত পৌলৰ লগত লুক নামে প্ৰিয় বেক
আৰু থেচলনিকি নগৰৰ আৰিষ্টেথ এজন
লিন্যে গৈছিল। পাচ দিনা চিমন নগৰত
জাহাজ লগাত সহকিয়াই পৌলক ডাই বকু
চাবলৈ বিদাই দিলে। তাৰ পৰা জাহাজ
মেলি বতাহ সমুখ হোআত কুপ্ত মাজুলিৰ
কোলে দি গৈ কিলিকিয়া আৰু পামফুলিয়া
মাগৰ পাৰ হৈ, লুৰিয়া দেসৰ মুৰা নগৰ
পালেগৈ। সেই ঠাইতে ইটালি দেসলৈ জো-
আ চিকন্দৰিয়া নগৰৰ এখন জাহাজ পাই
সহকিয়াই তাতে আগৰ জাহাজৰ পৰা সিবি-
লাকক উলিয়াই সেই জাহাজত সুমাই দিলে।
সেই মুৰা নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি লাহে
লাহে গৈ অতি স্নমে নিদৰ সমুখে বতাহ
বলোআত ক্ৰিতি মাজুলিৰ কোলে দি গৈ
চালমুনিৰ সমুখ পাচে; তাৰ পৰা গৈ লাচাৰা
নগৰৰ ওচৰত থকা সুম্বৰ বুলি নামে এক ঠাই
পালেগৈ। তাতে পানিএ দি জোআত সকা
হোআ জেন বুজি পৌলে মানুহবিলাকক

কলে, কিন্তু সেইকিয়ারাই আৰু জাহাজৰ অধিকাৰেও সেই কথা বুজি সূনি ক্ৰিতিৰ কৈনিকি ঘুলিলে গৈ। তাতে থাকিবৰ মন কৰিলে: কিয়নো সেই মূৰৰ ঘুলিত জাৰ কালি থাকিবলৈ ভাল নহই। পাচে সিহঁতৰ আলিচেৰে সেই ঘুলিলে জাহাজ মেলি জোআত বৰ ধুমুহা বতাহ আহিলত জাহাজ বাধিবলৈ অতি টান হল; আৰু অতি সঙ্কটত পৰিল দেখি মানুহৰ প্ৰাণ বখা হোআৰো আশা গুচিল। কিয়নো বহু দিনলৈকে সিবিলাকৰ ওপৰত চেলা জাৰ আছিল, আৰু সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ চল্ল পলক কৰি কোন ফালে উঠি গৈচে, তাৰ একো উমান ধৰিব নোআবিলে।

এই কপে বহু দিন মৰনৰ সঙ্কটত পৰি ভয়েৰে আৰু পুনৰ নিৰম্বাৰে নো খোআ নো বোআকৈ থাকিলত পৌলে ইস্বৰৰ দূতৰ দোআৰাই জি মৰন পালে, তাৰে কথা সিবিলাকৰ আগত কৈ কিছু সাহুনা কৰি অলপ জাহাজ লৰলৈ মিনতি কৰিলে। তেতিয়া সিবিলাকে পৌলৰ মিনতি সূনি তেঁওৰ হাতত চোখা দিনৰ পুআত অলপ জাহাজ ললে। কিন্তু জাহাজ আদিয়া সমুদ্ৰৰ ওপৰত চল্ল পলক কৰি গৈ থকাত মেলিতা মাভুলিৰ ওচৰ পোআত দুই ধাৰৰ মাজত থকা এটা বালি চটত জাহাজ লাগিল। সেই চাইৰ পৰা জাহাজ লৰ চৰ কৰিব নোআবাত নষ্ট হল; কিন্তু পৌলে কোআৰ দৰে সকলো লোকৰ প্ৰাণ বখা পৰি সেই মাভুলি পালেগৈ।

তাতে থকা মুৰ্খবিলাকে, অৰ্থাত অলভ্য লোকে জাহাজ নিমিত্তে কুই জাহাজ সি সিবিলাকক কিছু অনুগ্ৰহ দেখালে। তেতিয়া পৌলেও এমুঠা ধৰি আনি কুইত পেলাই দিয়াত, তাৰ পৰা এটা ভাইল সাপ ওলাই তেঁওৰ হাতত কামুৰি ধৰিলে; তাকে দেখি মুৰ্খবিলাকে কোআ কুই কৰিলে, বোলে, এইটো মানুহ নিচেয়ে মানুহ বধি হই, এই কাৰনে সি সাগৰৰ সঙ্কটত বখা পালতো প্ৰতিফল দিয়া জনে তাক জিব সি দি সাপৰ দোআৰাই খুআলে; তাতে সি এতিয়া মৰিব।

পাচে চাই চাই থকাত পৌলৰ একো ন হল দেখি মন পালটাই কলে, এও ঘেৰতা।

সেই চাইতে পৰুলিয় নামে এজন অধিকাৰে সিবিলাক আটাইকে আপোনাৰ ঘৰলৈ মি তিনি দিনলৈকে আনহি পুহিলে: আৰু পৰুলিয়ৰ বাপেক জৰ পৰি থকাত পৌলে ভিতৰলৈ লোমাই গৈ তাক হস্ত কৰিলে। এনে কথাৰ বুজ পাই সেই চাইৰ সকলো নৰিয়াবোৰক আনি হস্ত কৰিবলৈ পৌলক নিবেদন কৰাত সেই আটাইকে তেঁও হস্ত কৰিলে।

সেই মেলিতা মাভুলিতে সিবিলাক তিনি মাহ থাকি চিকন্দৰিয়া নগৰৰ দিয়কুৰি জঁজাৰ চিন থকা এখন জাহাজ পালে। দিয়কুৰি জঁজাৰ চিনৰ অৰ্থ এই; কাষ্টৰ আৰু পলক নামে দুটা দেৱতাৰ মূৰ্তি আছিল। সেই জাহাজতে উঠি প্ৰথম দিনা তাৰ পৰা গৈ চুৰাকুচ নগৰ পাই তাতে থাকিল। তাৰ দুদিনৰ মুহূৰ্ত পুতিয়াকি নগৰ পালে; তাতে থকা মণ্ডলিৰ ভায়েকবিলাকে মিনতি কৰাত পৌলক সাত দিন থাকিবলৈ দিলে। এই কপে ৰোম নগৰৰ ওচৰ হোআত সাত থকা মণ্ডলিৰ লোকে আনহি পালে। তিনি ঘৰলৈকে পৌলৰ বাজা পাই আগ বহাবলৈ আহিল; তেতিয়া সিবিলাকক দেখা পালত পৌলে ইস্বৰক ভক্তি কৰি অতি সাহ পালে। পাচে গৈ ৰোম নগৰ পোআত সেইকিয়ারাই বন্দিয়াবোৰক হুজৰ অধিকাৰত দোখাই দিলে; কিন্তু পৌলে আপোনাৰ বখা সেনাই মৈতে মুকিয়াটক থাকিবলৈ অনুমতি পালে।

সেই ৰোম নগৰতে পৌলে দুই বছৰলৈকে বন্দিয়াৰ হৈ আপুনি ভেৰনকৈ লোআ ঘৰত থাকি জি জি মানুহক পাই, সেই সকলোৰে আগত নিৰ্বাধিনি কপে ইস্বৰৰ মূত বাজা কিৰ্তন কৰি আছিল। তাতে তেঁওৰ কথা সূনি বহু লোকে ইস্বৰৰ পৰিজান দেখা পালে।

জি সময়ত কৈচৰিয়া নগৰৰ পৰা ইটালি দেশলৈ পৌল বন্দিয়াৰ হৈ গৈছিল, সেই

সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬১, আৰু তেতিয়া তেঁও
ৰোম নগৰ পালে, তেতিয়া ৬২ হ'ব পাই;
কিয়নো পৰৱৰ্তী জাত্ৰা কৰাত অনেক আপদ
হ'ল দেখি বহু দিন হ'ল। মেলিতা নগৰ নৌ
পাওঁতে চাৰি পাঁচ মাহ হ'ব পাই, আৰু
মেলিতা নগৰ পোআত তাতে তিনি মাহ
থাকিল। এই ৰূপে জাত্ৰা কৰা দিনৰে পৰা
ৰোম নগৰ পোআলৈকে অৱশ্যে ৬১ বছৰ
গেল হ'ব পাই।

পৌল পাঁচনি তেতিয়া ৰোম নগৰ পালে,
তেতিয়া তেঁওক নিচই ৰূপে বন্দিলালত ধো-
আ নাই, কিন্তু নগৰৰ পৰা জেন কোনো
ঠাইলৈ বাহিৰ হৈ নে জাই, এই নিমিত্তে
মুই বছৰলৈকে এটা এটা চিপাহি তেঁওৰ
লগত থাকি ৰাখি আছিল; তথাপি তেঁওক
বন্দিলালত ধোআ নাই, আপুনি কি ঘৰ ভে-
বন দি লৈছিল তাতে থাকিল। ফিলিপি ১:
১৩। ইয়াত কৈছে, তেঁও সেই ৬৩ সঁকলৈ-
কে বন্দিয়াৰ হৈ এই আছিল। ২:২৪ পদত
কৈছে, মই অলপতে তোমোলাকৰ ঠাইলৈ
জাম। ইয়াতে আমি বুজিচোঁ, তেঁও ৬৪
সঁকত বন্দিয়াৰ পৰা মুকলি হ'ল।

প্রশ্ন।

পৌলক কোন ঠাইলৈ পঠালে?

সিবিলাকৰ জাত্ৰাত কুসল হৈছিল নে? এই
জাত্ৰাৰ বিষয়ে পৌলে কি হ'ব বুলি কৈছিল?

পৌলৰ কথা নু সুনাত সিবিলাকৰ কি হ'ল?

সিবিলাকে কোন মাজুলিত উঠি ৰখা
পালে? মেলিতা মাজুলি পালত পৌলৰ
কিবা আচৰিত কৰম হৈছিল নে?

সেই মাজুলিত তেঁও কাক বৃত্ত কৰিলে?

মেলিতাত সিবিলাক কেই মাহ থাকিল?

তাৰ পৰা সিবিলাক কলৈ গ'ল?

ৰোম নগৰৰ ডায়েকবিলাকক দেখা পালত
পৌলৰ মন কেনে হ'ল? ৰোম নগৰত পৌল
কেই বছৰ বন্দিয়াৰ হৈ থাকিল?

তেঁও বন্দি হৈ থাকোঁতে কি কৰিছিল?

সেই সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক কিমান?

পৌলক কেনে ভাৱে বন্দিয়াৰ কৰি থৈছিল?

পৌল বন্দিলালৰ পৰা মুকলি হোআ।

Paul's Release from Prison.

পাচে ৬৪ সঁক হ'লত পৌল বন্দি লাগৰ
পৰা মুকলি হ'ল। সেই কালৰ সময়তে
পাঁচনিৰ কৰম লুক নামে প্ৰিয় বেজে লিখি
এটালে। সেই কালৰ পৰা বাহিৰ নে পাই,
আৰু তাৰ পূৰ্বেও লিখা হোআ নাই; কি-
য়নো পৌলৰ বিবৰন কেৱল ৬৪ সঁকলৈহে
কৈছে। তাৰ পাচত পৌলে বন্দি লাগৰ পৰা
মুকলি হৈ জি জি ঠাইত কৰিলে, জি জি কৰম
কৰিলে, আৰু পাচে তেঁও দুতিয় বাৰ ৰোম
নগৰলৈ জোআত জেনেকৈ নিৰো বজাই ধৰি
বন্দি লাগত হ'লে, পাচে মূৰ কাটি তেঁওক বস
কৰিলে, এনে একো কথা পাঁচনি কৰমত লি-
খা নাই। ইয়াতে বুজিচোঁ, যদি ৬৪ বছৰ
পাচত পাঁচনিৰ কৰম লিখা হোআ হ'লে,
তেতিয়া পৌলৰ পাচৰ বিবৰনো অৱশ্যে
লিখিলেহেঁতেন; কিয়নো লুকে পাঁচনিৰ কৰম
লিখাত আন পাঁচনিবিলাকৰ বিবৰন লিখা
নাই, কিন্তু বিসেসকৈ পৌল পাঁচনিৰ বিব-
ৰনহে লিখিলে।

পৌল পাঁচনি ৰোম নগৰত বন্দি হৈ থা-
কোঁতে তেঁও খ্ৰিষ্টক ভাল মতে কিৰ্তন কৰিব
নোআবিলে; তথাপি কিৰ্তন কৰাতকৈ অতি
উত্তম কৰম কৰিলে। বিসেসকৈ খ্ৰিষ্ট ৬২
সঁকত একেটি লোকলৈ পত্ৰ লিখি তুখিকৰ
দোআবাই পঠালে; আৰু ৬৩ সঁকত ফি-
লিপি, কলটি আৰু ফিলিমোন, এই তিনি
খনি পত্ৰও লিখি তুখিক আৰু ফিলিমোনৰ
বন্দি অনেটিনৰ হাতত পঠালে। কল ৪:
৭—৯। ফিলিমোন ১২ পদ। আৰু ইব্ৰি
লোকৰ পত্ৰও খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত ৰোম নগ-
ৰৰ পৰা লিখিব পাই।

পৌল জে খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত বন্দিয়াৰ
পৰা মুকলি হৈছিল, তাক আমি ওপৰে
কোআ এই কৰাৰ দোআবাই জানিচোঁ, ফি-
লিপি ২:২৪। তাতে তেঁও লিখিছিল,
মই অলপতে তোমোলাকৰ ঠাইলৈ জাম,
তাক প্ৰভুৰ দোআবাই বিহাগ কৰিচোঁ।

পাচে তেওঁ জেতিয়া বন্দি মানব পৰা মুকলি
হল, তেতিয়া জাহাজেৰে ফিলিপিন নগৰলৈ
ক্ৰিষ্টি মাণ্ডলিএ দি গল; আৰু সেই চাইতে
তিতক এৰি আহিল। তাৰ প্ৰমাণ তিত ১:
৫ পদ। ক্ৰিষ্টিৰ পৰা জাহাজেৰে আকও
আচিয়া দেশলৈ আহি কলচ নগৰ পালেহি;
ইয়াকে ফিলিপিনলৈ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই
কৰা হৈছে। তাত কৈছে, তোমোলাকৰ পুৰা-
নাৰ দোআৰাই মোক তোমোলাকলৈ দান
কৰা হব, মোৰ এনে বিষয় আছে; এই হে-
তুকে মোলৈ এক থকা চাই জুগুত কৰা। কি-
য়নো পৌলে ৰোমৰ পৰা কলচ নগৰলৈ আ-
হিবৰ মন কৰি ফিলিপিনলৈ এই কথা লি-
খিছিল, আৰু ফিলিপিনো সেই কলচ নগৰতে
আছিল। কলচ নগৰৰ পৰা তেঁও একেচলৈ
গল। ২ তি ১: ১৮। একেচৰ পৰা জো-
আ নগৰলৈ গৈ, তাতে কাৰ্পৰ হাতত তেঁওৰ
বৰ চোলা আৰু চালৰ পুথিও এৰি আহি-
ছিল। ২ তি ৪: ১৩। পাচে জোআৰ পৰা
মাকেমনিয়া দেশলৈ গল, কি জানি ফিলিপিন
নগৰলৈকো জাৰ পাই। তাৰ পৰা গৈ জাৰ
কালিত নিকপলিত থাকিল। তিত ৩: ১২।
সেই সময়ত থ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬৫ হৈছিল; আৰু
সেই সঁকতে তিমথিৰ আৰু তিতৰ পত্ৰও
লিখিলে। কোনো লোকে ভাবে, বোলে,
সেই কালত পৌল ইল্লানিয়া দেশলৈ গৈ
তাতে থ্ৰিষ্টৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে; কিয়নো
কমিয়ার পত্ৰৰ ১৫: ২৪ পদত তেঁও কৈ-
ছিল, মই ইল্লানিয়া দেশলৈ জাম। কিন্তু
আমি জানিচোঁ, তেঁও তালৈ জাৰৰ নিমিত্তে
একো চল নে পালে। কিয়নো প্ৰথম বেলি
ৰোম নগৰলৈ বন্দিয়াৰ হৈ জোআৰ আটাই
তেঁও নিচাইকৈ জোআ নাই; আৰু পাচে
জোআৰো কোনো বিমেল প্ৰমাণ আমি পো-
আ নাই। তথাপি ফিলিপিন নামে পৌলৰ
এজন দিস্যো কৈছে, বোলে, পৌলে পশ্চিমৰ
সিমালৈকে কিৰ্তন কৰি ফুৰিছিল; পশ্চিমৰ
সিমা হলে ইল্লানিয়া দেশ।

প্ৰশ্ন ।

পৌল থ্ৰিষ্টৰ কোন সঁকত বন্দিয়াৰৰ পৰা
মুকলি হল?

পাচনিৰ কৰম কোন আৰু কোন সময়ত
লিখিলে?

পৌলে প্ৰথম বাৰ ৰোম নগৰত বন্দিয়াৰ
হৈ থকাত কি কি পত্ৰ লিখিলে?

তাক আমি কিহৰ দোআৰাই বুজিচোঁ?

পৌল মুকলি হলে কোন কোন চাইত
ফুৰিলে? থ্ৰিষ্টৰ ৬৫ সঁকত তেঁও কি কি
পত্ৰ লিখিলে?

পৌলে ইল্লানিয়া দেশলৈ গৈছিল নে?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ দুতিয় জাভা।

Paul's Second Visit to Rome.

পৌল পাচমিএ প্ৰথম বেলি বন্দি মানব
পৰা ওলাই প্ৰাই সকলো মণ্ডলিএ মণ্ডলিএ
কুৰি ভায়েকবিলাকক ধৰমত সজ কপে থিৰ
কৰি কৰি গল; আৰু জি জি মণ্ডলিৰ ওচ-
ৰলৈ জাৰৰ চল নে পালে, সেইবিলাকলৈ
পত্ৰ লিখি থিৰ কৰিলে। এই কপে সকলো
কৰম পূৰ কৰি পাচে পুনৰাই ৰোম নগৰ-
লৈ গৈ ভায়েকবিলাকক বিন কৰিবলৈ মন
কৰিলে। আৰু ইয়াত বাহিৰে তেঁওৰ আৰু
কি ইচ্ছা আছিল, তাক আমি কব নোআৰোঁ।
কিন্তু জেতিয়া তেঁও পুনৰাই ৰোম নগৰলৈ
গল, তেতিয়া কাৰো দোআৰাই বন্দিয়াৰকৈ
নিয়া হোজা নাই; কেৱল আপোন ইচ্ছা
মতেহে গৈছিল। তেঁও ৰোম নগৰলৈ জো-
আত মিলিত নগৰত ত্ৰিকিমক থৈ আহিল।
২ তি ৪: ২০। এই কথাতে জানিচোঁ, তেঁও
মিলিতে দি জাহাজেৰে ৰোম নগৰলৈ গল;
কিয়নো তেঁও তিমথিৰ দুতিয় পত্ৰ ৰোম
নগৰত দুতিয় বাৰ বন্দি মানব থাকোঁতে লি-
খিলে।

তেঁও সেই দুতিয় বাৰ ৰোমলৈ জোআত
নিৰো নামে ৰোমৰ বজাই থ্ৰিষ্টিয়ান লোকক
অতি থিয়াল কৰে দেখি, পৌলক জেতিয়া
দেখিলে বা তেঁও তাত আছে বুলি সুনিলে,

তেতিয়াই ধৰি আনি বন্দি মালত ধলে; পা-
চে কিছু দিনৰ দূৰত তবোআলৰ দোআৰাই
টেওৰ মূৰ কাটি বধ কৰালে। পৌল তে-
তিয়া বন্দি মালত থাকোঁতে আপোনাৰ ধৰমৰ
অতি প্ৰিয় পুত্ৰ তিমথিওল দুতিয় পত্ৰ লিখি
তাতে আপোনাৰ সকলো বাত্ৰা বুজালে।
২ তি ২:২। ৪:৬-৮, ১৬। তাতে তেঁও
লিখিছে, এতিয়া মোৰ প্ৰানৰ বিজোগ কাল
ওচৰ হৈছে, তাতে প্ৰান উচৰিবলৈ মই জুগুত
হৈ আচোঁ; মই উত্তম জুখ কৰিলোঁ, মোৰ
জাত্ৰা কৰি এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ; এতি-
য়াৰ পৰা মোৰ নিমিতে পুন্যৰ কিৰিটি ৰাখি
গোআ হৈছে, তাক লোধৰ দিনত পুন্যৰন্ত
বিচাৰ কৰ্তা প্ৰভুএ মোক দিব। ইয়াতে
পৌল পাঁচমিৰ বিবৰন সমাপত হল। এয়ে
খ্ৰিষ্টক ৬৬ সঁক, আৰু পৌলৰো ৬০ বছৰ
বয়স, আৰু তেঁও মন পালটনৰ দিনৰে পৰা
মৰনৰ কাললৈকে ৩০ বছৰ প্ৰভু যিচুক কিৰ্তন
কৰিলে। কিন্তু আন মানুহে কিৰ্তন কৰাৰ
ভাৱ পাই জনোঁকৈ প্ৰভুক কিৰ্তন কৰে,
তেঁও তেনোঁকৈ কৰা নাই। তেঁৱে এই ৩০
বছৰলৈকে সি জিৰোলাকৈ আৰু আপোনাৰ
নন্দাৰিক কোনো কৰম নো চোআকৈ ইহ-
বৰ পৰম আয়ুস মানুহৰ মাজত প্ৰকাশ কৰি-
লে। তেঁৱে প্ৰভুক কিৰ্তন কৰা কালত আ-
পোনাৰ সুখ নি বিচাৰিলে; কেৱল প্ৰভুৰ
ইচ্চা কি, তাক মাথোন সন্তোষ মনেৰে পূৰ
কৰিলে। এনে সুন্দৰ আৰু প্ৰভুত বিশ্বাসে-
ৰে বসন্ত, প্ৰেমৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু ইহবৰ
কৰমত উদ্যোগি প্ৰচাৰক আৰু এই ডুমণ্ডলৰ
মাজত তেতিয়াও ইহ নোআৰে। তেঁওৰ
দোআৰাই প্ৰিথিবিৰ সকলো বিদেশি লোকে
ইহবৰ পৰিজান দেখিবলৈ আৰু সুনিবলৈ
পাইছে। তেঁও স্বৰূপ মতে এই কথা কলে,
মই উত্তম জুখ কৰিলোঁ, মোৰ জাত্ৰা কৰি
এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ। হই, স্বৰূপেই
তেঁও আপোনাৰ অধিকাৰৰ সকলো কৰম
পূৰ কৰিলে। এই হেতুকে পুন্যৰন্ত বিচাৰ
কৰ্তাই তেতিয়া আপোনাৰ বন্দিবোৰে নৈতে

লৈকে জোখ কৰিব, তেতিয়া সেই প্ৰভুএ
তেঁওত কৰ, ভাল উত্তম বিশ্বাসি বন্দি, তুমি
অলপতে বিশ্বাস ৰাখিলা, এই কাৰনে তো-
মাক অনেক বিষয়ৰ অধিকাৰ পাত্ৰিম; তুমি
আপোনাৰ অধিকাৰৰ সুখৰ ভাগি হোআ।

হে অতি প্ৰিয়তম দাস ইহবৰ,
স্বৰূপে জিৰিলা তুমি চইতান সমৰ;
জাত্ৰাৰো কৰিলা অন্ত, নাহি আৰু তই,
পুন্য দান জুষ্টিও প্ৰভুৰ সুখালই।

অনন্ত কিৰিটি ৰূপ পাৰা প্ৰতিফল,
জি হেতুক ৰাখিলাহ! বিশ্বাস নিৰ্মল;
তাহাতে ন ইহ আৰু তোমাৰ ক্ৰন্দন,
লোতক মচিয়া দিব ইহবৰ নন্দন।

ন হৈবক পাপ মতি চইতান প্ৰবেল,
কেৱল পবিত্ৰ ধান অনন্ত অলেন;
জিৰনি লয়োক বাপু কাল নিৰূপিত,
মধু স্বৰে ধৰি গান দুতৰ সহিত।

প্ৰশ্ন।

পৌলে দুতিয় বাৰ যোম নগৰত কেনোঁকৈ
বন্দিয়াৰ হল!

কোন বজাই তেঁওক মাৰিলে?

সেই বজা সাধু মানুহ হৈছিল নে, কি?

পৌলক তেতিয়া মাৰিলে বুলি কি প্ৰমাণ
আছে?

পৌলে উত্তম জুখ কৰি বিশ্বাস ৰাখিলে নে?

তেঁওৰ নিমিতে কোনে পুন্যৰ কিৰিটি
ৰাখি থৈছে?

তাক কেতিয়া দিব?

পৌলৰ নিচিনা প্ৰচাৰক আৰু কোনো
আছে নে?

খ্ৰিষ্টক কিৰ্তন কৰোঁতে তেঁও কিবা সুখ
বিচাৰিলে নে?

কাৰ দোআৰাই প্ৰিথিবিত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
বিসেসকৈ বাহিল?

সেই কালত পৌলক প্ৰভুএ কেনে বন্দি
বুলিব?

ইহবৰ সকলো ধৰম প্ৰচাৰকবিলাক পৌলৰ
দৰে ইহ লাগে নে?

ন. ল. ক.

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

হিন্দুধৰ্ম্ম আৰু লক্ষ্য দিপত্ৰ মিস্যনেবিৰি-
লাকে প্ৰায়ে ৫০ বছৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰিছে।
এতিয়া এই দেশত ধৰ্ম্ম মিস্যনেবি পাছুবি
আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ সংখ্যা এই।

ধৰ্ম্ম দিয়া বিদেশি লোকৰ সমাজ . . .	২২
বিদেশি মিস্যনেবি পাছুবি . . .	৩৮১
এই দেশত জনমা মিস্যনেবি পাছুবি . . .	২২
এই দেশত জনমা উপদেশক . . .	৫৫১
মিস্যনেবি ধৰ্ম্ম ঠাই . . .	২৬০
এই দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি . . .	৩০২
মণ্ডলিৰ লোক . . .	১৭,৩৫৬
লৰাই বুৰাই মুঠে খ্ৰিষ্টিয়ান . . .	১,০৩,০০০
দিনৰ ইকুল . . .	১,৩৪৫
তাৰ পৰা চাতৰ . . .	৮৩,৭০০
লৰাক পোহা ইকুল . . .	৭৩
তাৰ পৰা চাতৰ . . .	১,২২২
ইল্‌বানি সিকোআ ইকুল . . .	১২৮
তাৰ পৰা চাতৰ . . .	১৪,০০০
চোআলিক সিকোআ ইকুল . . .	৩৫৪
তাৰ পৰা চোআলিৰ সংখ্যা . . .	১১,৫০০
চোআলিক পোহা ইকুল . . .	২১
তাৰ পৰা চোআলি . . .	২,৪৫০
চাপা খানা . . .	২৫

এই বছৰ ৫ জানুআৰিত মলকাই মাছু-
লিত ৮০ জন আদি বাসি মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য
কৰা হল। জোআ বছৰ মাহৰ প্ৰথম প্ৰথম
সোৱ বাৰে ধৰ্ম্ম বৰ্হানৰ নিমিত্তে নেই মণ্ড-
লি ১৫০০ টকা ভুলি দিলে। আগৰ সি-
হৈতা বাধ্যস আছিল।

পঞ্চাৰ দেশত ধৰ্ম্মৰ কথা সিন্ধু-
নিৰ প্ৰধান সেনাপতি চেৰ উলিয়ম গম চ-
হাবে তাজাই সৈতে ৩০০০ ৰূপ দিলে।

১৫৫০ সঁকত কিতাপ চাপিবৰ বিদ্যা
ওলাল। ধৰ্ম্ম পুৰি প্ৰথমে চাপিছিল;
১৫৫৫ তাক বেচিবলৈ ধৰিলে; সেই প্ৰথ-
মে চাপা হোআ পুৰি ১৮ জন বাত্ৰি আছে।

বাধ্যস ধৰ্ম্ম কিম্বা মাছুনিৰ ভাষাৰে এতি-

য়া নতুন নিয়ম সাজ চাপা হল, আৰু কি-
ম্বা বজাই আপুনি বিবান কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান
মণ্ডলিত সোমাল।

লেয়ান চাহাবে আটুবিয়াৰ পুৰনি নগৰত
জি সিল খানি উলিয়ালে, তাত লিখা আখৰ
বলিফন চাহাবে পৰি অৰ্ধ দেখালে। তাত
চনহেৰিৰ আদি কৰি আটুবিয়াৰ বজাবিলা-
কে জি ৰূপে মিছদি দেশলৈ গৈ হিজিকিয়া
বজাৰ দিনত বন কৰি ইস্‌লাএল লোকক কাৰ্হি
নিলে, সেই কথা লিখা পোআ হৈছে।

হিৰা আদি মুকুতাৰ বিবৰন।

Diamonds in the Great Exhibition.

সকলো বস্ত্ৰৰ মাজত হিৰা টান; আন
কোনো বস্ত্ৰৰে তাক কাটিব নোআৰে। সুন্দৰ
আকৃতি ৰূপে হিৰা কাটিবলৈ ইচ্ছা হলে
আন হিৰাৰ গুৰি সৰু লো এডালত লগাই
তাৰে ঘঁহি ঘঁহি বহু সুমেৰে কাটিব পাৰে।
হিৰাই একাৰে একে বস্ত্ৰ; একাবৰ পৰা
কলা বৰন আৰু মলিন সকলোকে গুচাব
পাৰিলে হিৰা কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। হি-
ৰাৰ অনেক বৰন আছে, বজ্জ, হালমিয়া,
কাম বৰনিয়া, কিন্তু নিম্নলিখিত হিৰা আটাইত-
কৈ বহুমূল্য। হিৰা প্ৰায়ে ১০।১২ বাতি
গধুৰ এইমান ভাৰ্য হই; এমহা গধুৰ হো-
আ তাকৰ, বহুমূল্য, অতি মিহি আৰু উত্তম
প্ৰকাশ হোআ হিৰাৰ দাম এই ৰূপে লিখে।
এক অনা গধুৰ হলে, দাম ১,০০০ টকা।
১/২ অনা হলে ৪,০০০; ১/৪ অনা হলে
৯,০০০; এমহা হলে ১৬,০০০; ১/৮ অনা
হলে ২৫,০০০; ১/১৬ অনা হলে ৩৬,০০০
টকা। ৩ অনাতকৈ গধুৰ হোআ হিৰা
পাবলৈ টান, আৰু সেইবোৰৰ দৰৰ চিক
নাই। হিন্দুধৰ্ম্ম আৰু বাৰ্জিল দেশত হিৰা
ওলাই। এই দেশৰ গলখণ্ড পৰ্বতত আগোৱে
ভালেমান পালে।

মহা দৰ্শনৰ খবৰত অনেক বহুমূল্য হিৰা
দেখিবলৈ ধলে। ইন্দ্ৰিত চিহ্নৰ কহিনুৰ
অৰ্ধাত প্ৰকাশৰ পৰ্বত নামে জি ভাৰ্য হিৰা

The great Mogul Diamond, Koh-i-Nur, or Mountain of Light.

পদ্মাবতী বনত পালে, তাক মহা বানিএ দৰ্শন কৰালে। আগেয়ে সেই হিৰা দিল্লীৰ মগল মহা বজাৰ আছিল। কাটোতে প্ৰাই আধা মান ঞ্ঠই গলতো ৪১১/৪ গধুৰ আছে। তাৰ দাম আন্দাজে ৬৬,০০,০০০ টকা। তাৰ নকশা ওপৰত লিখা আছে।

আৰু নি কালে দেৱাইনুৰ, অৰ্থাত পুকা-মৰ সাগৰ নামে কল্লানি বাহাদুৰে মহা দৰ্শনত ধোআ আন এখন বৰ হিৰা আছে। তাকো পদ্মাবতী বনত পাই অনা।

আটাই হিৰাৰ মাজত জিটো ডাঙ্গৰ, সেই হিৰা বৰ্নিও দিপৰ মাতান দেসৰ বজাৰ চাইত আছে। তাৰ গধুৰ ৬৭ টকা হৈছে। তাৰ আঙঠি কুকুৰাৰ কনিৰ দৰ।

কচিয়া মহা বজাৰ ৩১/৪ গধুৰ এখন হিৰা আছে। চিহ্নজান বগবত থকা বুজাৰ এটা মুৰ্তিত সেই হিৰা চকুৰ মনি কৰি ধোআ হৈছিল; পাচে ফাফিৰ এজন লেনাই তাক চুৰ কৰি মাল্জাজলৈ গৈ ২০,০০০ টকালৈ জাহাজৰ এজন কাপ্তান চাহাবত বেচিলে; কাপ্তানে এক যিহুদি সদাগৰত ১,২০,০০০ টকালৈ বেচিলে; আৰু সেই যিহুদিএ কচিয়াৰ মহা বানি কতিবিনলৈ বেচিলে। সেই হিৰা পাৰ কনিটৰ সমান ডাঙ্গৰ।

অলিয়াৰ বজাৰ এখন হিৰা ২১/৪ গধুৰ হৈছে, তাৰ বৰন কিছু হালধিয়া, তাৰ দাম আন্দাজে ১০,০০,০০০ হৈছে।

কফিৰ বজাৰ অলকাবৰ মাজত ২১/৪ গধুৰ হোআ এখন হিৰা আছে, তাৰ দাম ১৬,০০,০০০ টকা মান।

হিৰাৰ বাহিৰে আন আন বহুমূল্য মুকুতা

আছে। কবি অৰ্থাত পদ্মাবতী প্ৰাই হিৰাৰ নিচিনা, অলপ নৰম। সি ইটা মাটিৰে হই, তথাপি মানুহে কৰিব নোআবে। ডাঙ্গৰে সমান হলে হিৰাতকৈ পদ্মাবতী গধুৰ। তাৰ বৰন প্ৰায়ে বজা, পিক দেসত ওলাই। চাকৰ অৰ্থাত নিল মনি পদ্মাবতীৰ নিচিনা হৈ, কিন্তু বেলেগ বৰনিয়া মাথোন। লক্ষা দিপত নিল মনি পোআ জাই। এমবল অৰ্থাত পান চাম বৰনিয়া হই, সিও বহুমূল্য। মানিক হলে হিৰা নিচিনা বগা, সি নামুকৰ ভিতৰত থাকে।

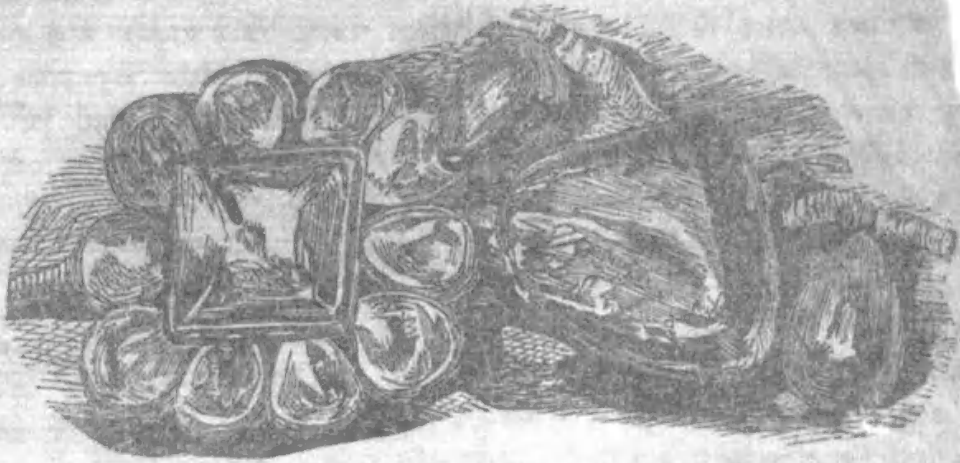
লক্ষা দিপৰ বত্তুপুৰ নগৰৰ এটা মানুহে প্ৰাই এনেৰ গধুৰ নিল মনি পাইচে কুলি সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে। সমুদাই একে বকম ভগা চিগা নে থাকিলে, তাৰ অনৰ্ঘ দাম হব; কিন্তু সি ১৪০০ টকালৈ কেচি পেলালে।

অনেক দেসৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

বৰ্তমান ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৫ তাৰিখে শ্ৰীজ্ঞান কাপ্তান ব্ৰোডি চাহাব ওপৰ আচাম নিৰমাগৰ সৈন্য আৰু আপোন দেসলৈ জোআত সকলো লোকে আহি দৰ্শন দি মোকাকুল হৈ কতিবিনলৈ মনত দুখেৰেহে বিদাই দিলে। তেঁও বৰ চাহাব হৈ ১৮৩৮ সঁকৰ পৰা ১৩ বছৰ দায়া ৰূপে এই জিলা সামন কৰিলে।

ডিচেম্বৰ ২৫ তাৰিখে জিলা নিৰমাগৰ শ্ৰী বামচিৰ আৰু শ্ৰীমতি কুন্তি কেবলহিন চাইমন, এই দুজন খ্ৰিষ্টিয়ান যুগলিৰ লোকৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মতে বিবাহ কৰা হ'ল।

The Derra-i-Nur, or Sea of Light, belonging to the East India Company.

মহা দুৰ্গন ১২ অক্টোবৰ তাৰিখত বন্ধ
কৰা হ'ল। পাচে জি সকলো বস্তু তাত
আছিল, থোআ লোকে উলিয়াই নিলে।
সৰেবে কি কৰিব, তাৰ খিৰ হোআ নাই।
দখিবলৈ সোমোআ মাহনুৰ পৰা মুঠে ৰূপ
৪০,০০,০০০ লাখ পালে। সকলো খৰচৰ
পাজে অধিকাৰবিলাকৰ হাতত ১৫,০০,০০০
থাকিল। তাৰেই কি কৰিম, মহা বানিৰ
আগত এই মিবেদন কৰিচে।

মাকাই নামে জি চাহাবৰ ডনিএ ডিলুপু-
হত তাৰ জিএকক মাৰি বধিলে, সেই জনি
আৰু চাহাবকো জনমডৰ ফটকত দি বান্দি-
মন মাজুলিলৈ পঠাবৰ হুকুম হল।

ইঙ্গবাজি জাহাজৰ কাপ্তানক মানে বলত-
কাৰ কৰা হেতুকে গবৰ্নৰ জেনৰেল লৰ্ড চা-
হাবে ৪ খন জাহাজে নৈতে কমদোৰ লাঘুত
চাহাব আদি অনেক সেনা সেনাপতিক পঠো-
আত ২৭ নৱেম্বৰত লণ্ডন নগৰ পালে।
নিবিলাকে তাতে লণ্ডনৰ পেলোআত নগৰৰ
অধিকাৰে সেই চাইত পেলাবলৈ হুকুম দি
আন চাইত জাহাজ বাখিবলৈ হুকুম কৰি-
লে। তাতে জাহাজৰ কাপ্তানে উত্তৰ দি
পঠালে, মহা বানিৰ বন জাহাজ জতে লণ্ড-
নৰ পেলাবলৈ ইচা কৰে, তাতে পেলাই।
পাচে ককচ নামে এখান জাহাজৰ কাপ্তানে
নগৰৰ অধিকাৰে নৈতে মাথাত হৰ খো-
জাত তাৰ নিমিতে এক দিন থিৰ কৰিলে।

সেই দিনত জাবলৈ ওলাই যোৱাত উঠি
দু তাঁৰ মানৰ বাটৰ দুই কালে মানৰ
মাৰি হৈ ভগা চিগা বন্ধুৰ ধৰি থিয়
আছিল। পাচে ঘৰ পাই অধিকাৰে
কমদোৰ চাহাবৰ পত্ন ইঙ্গবাজি আৰু
ভাগাৰে পৰ্ছি সুমাই বজাৰ চাইলৈ
পঠাবলৈ দিলে। ৩৫ দিনৰ মূৰত জবা
পালে বন হৰ বুলি বুজালে। সেই
লিখিচে, ইঙ্গবাজিলৈ মানৰ সকলো
কাৰ কৰাত জি হানি হল, সেই সল-
পাম, আৰু এনে ক- - পাচে ন হ-
এই স্বিকাৰ কৰিলে আগাবে সৈতে মিল
পাবিবা। আৰু সেই কথা নিশি কৰি
কমপানিৰ অনেক সেনা তাতে গোট
চোঁগে।

কেপ গুড হোপত কাফিৰ লোকে এ
লৈকে ইঙ্গবাজি নিবাসিএ নৈতে বন প
কৰি আচে। ইঙ্গবাজিৰ সেনা এমথা প
তৰ মাজত ঠেক বাটে জাঁওতে সিহঁ
অকস্মিতে জুখ ধৰি সেনা ১০০ মান গু
কৰিলত অনেক মৰিল। পাচে অক্টোবৰ
১২ তাৰিখত মাকোমো নামে প্ৰধান ক্ৰিয়
জি কোঁঠত আছিল, তাক তিনি দিন জু
কৰি ললে, মাকোমো পলাল। সিহঁতৰ ৫০
মান মৰিল; ইঙ্গবাজিৰ ১১ জন মৰিল, ৩৪
খুন হল।

অক্টোবৰ দেগৰ চিদিন নগৰৰ পৰা অহা

SP 40

অক্টোবৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫১।

জাহাজত এসেৰ তিনি পোআ গধুৰ
পাখৰ সোন কৰিকতালৈ আনিছে। চি-
নৰ লকলো লোকে আনিবলৈ গৈ নগৰ
মিৰ্জান কৰিলে। আৰু কেৰ মায়ে এখন
ভক্তৰ চাহায়ে পত্ৰ দোআৰাই কৈছে, মোৰ
ভেৰআলৈ এক সোনেৰে সিল পাই তাক ভা-
জি ৫৩ শেৰ সোন তাৰ পৰা ওলাল। ভা-
জিলত তাৰ এভেৰত সুদা সোন ৩০ লেব
টিল; তাৰ দাম ৪২,০০০ মান টকা
হ'ব। আৰু মানুহে সেই পৰ্বতৰ পাই লক-
লা সিলৰ মাজত সোন থাকে।

মুজিলঙ মাজুলিৰ আদি বাসি গাম এটাই
টয়াম ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি পাদুৰি চাহাবৰ
হলৈ গৈ মন্তলিত গ্ৰহন কৰিমলৈ জনালে।
তাৰ দু জনি বৈশিষ্ট্যক হোআ দেখি
বি চাহাবে কলে, তুমি এনেকৈ প্ৰিতিয়ান
নোআৰা; তিৰোতা এজনিয়ে বাখিৰ
হা, সেই জনিক আন চাইতে বৈ পোহন
লন কৰিব লাগে। কিন্তু দিনৰ পাচত সি
কও পাদুৰি চাহাবৰ চাইলৈ আহি বুলি-
, এতিয়া হলে এটা এৰিলো, মোৰ এজন
পাখান বৈছে, এতিয়া মোক গ্ৰহন কৰি
লগত। পাচত সি জন কত বৈছে, পাদুৰি
পাখাত সি আপুনি বৰ ধৰ্ম্মি হলো। বুলি
নি সাহেব কলে, মই খাই থলো। সেই
লিৰ মোক এইমাত্ৰ অগিৰানি হৈছিল;
প্ৰিতিবিত সিহঁতকৈ বৰ বাখাম নাই।
মুহাই নগৰৰ ওচৰত বেল পাতিবৰ নিমি-
মাটি ধানোতে কিছু মোহৰ পাই কোনো
লাকে গমৰা কৰি, আৰু অলপ ধানিলে
সোনেৰে পূৰ হোআ দুই গাৰি ওলাব,
কিন্তু তাৰ কাৰনে দেৱতাক ভুট কৰিবৰ
নিমিত্তে ২৫ লৰা বলিটক দিব লাগে, ইয়াকে
ৰাজ্যত কোথা কুই কৰে।

বানীচ নগৰত এটা মানুহে বান কৰি
বুৰ্গাৰ মূৰ্ত্তিৰ আগত তৰোতাকোৰে আপোন
জিহ্নি কাটি আপোজাক বলি দিলে।

ফুলপুৰ নগৰত এটা ৰাজপুত মানুহৰ
গোটা চাহাব পুত্ৰক সৰাক পাচে সিও

নৰিয়া পৰাত, মোত বামুনৰ সাও লাগিল
বুলি জানিলে, তাতে তাৰ মানুহবোৰে নব-
বলি দিবৰ নিমিত্তে এটা লৰা চুব কৰি
তাৰ ডিম্বি কাটি নৰিয়াৰ গাত তেজোৰে
গাতি কৰিলে। পাচ দিন সি অৰিল, আৰু
লৰাৰ ন এটা হোআ কৰা ওচৰৰ কুঁহিয়াৰ-
নিত চুবুৰিবাৰিলাকে পালে।

বজাল দেশৰ জুমাতিৰ জোঁতত গোৰা
চিপাহি ২৭,৮২৩, হিন্দুজানি চিপাহি
১,৩২,৪০৬, আৰু বৰ টোপে ২২৫টা আছে।

এতিয়া নিকৰাগোআ সৰোবৰ আৰু মক
লক মদিএ দি গৈ আমেৰিকাৰ পূব ফালৰ
পৰা বিপ পাৰ হৈ কালিকৰ্ণিয়া দেশ অলপ
দিনতে পাইগৈ।

জানুআৰি, অৰ্থাত্‌ মাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, 1852.

জানুআৰি	পূৰ	বাহ	তিথি	বিমান	জানুআৰি	পূৰ	বাহ	তিথি	বিমান
১	১৮	৮	১	১০২০	২৭	৮	১	১৬	১০৩১
২	২২	৬	২	১০২০	২৮	৮	২	১৬	১০৩২
৩	২০	৭	৩	১০২১	২৯	৮	৩	১৬	১০৩৩
৪	২৩	১	৪	১০২২	৩০	৮	৪	১৬	১০৩৪
৫	২২	২	৫	১০২২	৩১	৮	৫	১৬	১০৩৫
৬	২০	৩	৬	১০২২	৩২	৮	৬	১৬	১০৩৬
৭	২৪	৪	৭	১০২৩	৩৩	৮	৭	১৬	১০৩৭
৮	২৫	৫	৮	১০২৩	৩৪	৮	৮	১৬	১০৩৮
৯	২৬	৬	৯	১০২৪	৩৫	৮	৯	১৬	১০৩৯
১০	২৭	৭	১০	১০২৫	৩৬	৮	১০	১৬	১০৪০
১১	২৮	৮	১১	১০২৬	৩৭	৮	১১	১৬	১০৪১
১২	২৯	৯	১২	১০২৭	৩৮	৮	১২	১৬	১০৪২
১৩	৩০	১০	১৩	১০২৮	৩৯	৮	১৩	১৬	১০৪৩
১৪	৩১	১১	১৪	১০২৯	৪০	৮	১৪	১৬	১০৪৪
১৫	৩২	১২	১৫	১০৩০	৪১	৮	১৫	১৬	১০৪৫
১৬	৩৩	১৩	১৬	১০৩১	৪২	৮	১৬	১৬	১০৪৬
১৭	৩৪	১৪	১৭	১০৩২	৪৩	৮	১৭	১৬	১০৪৭

জানুআৰি ৭ দিনৰ ভাটি ০। ৪৫ ঘণ্টা জোআত
চন্দ্ৰৰ সম্পূৰ্ণ গ্ৰহন হ'ব; আমেৰিকাত দেখিব, এই
সময়ত সে দেখে।

THE ORUWOD.

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sihagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.